Brussolo – un star al literaturii horror,
un Stephen King al Franței!

SERGE BRUSSOLO

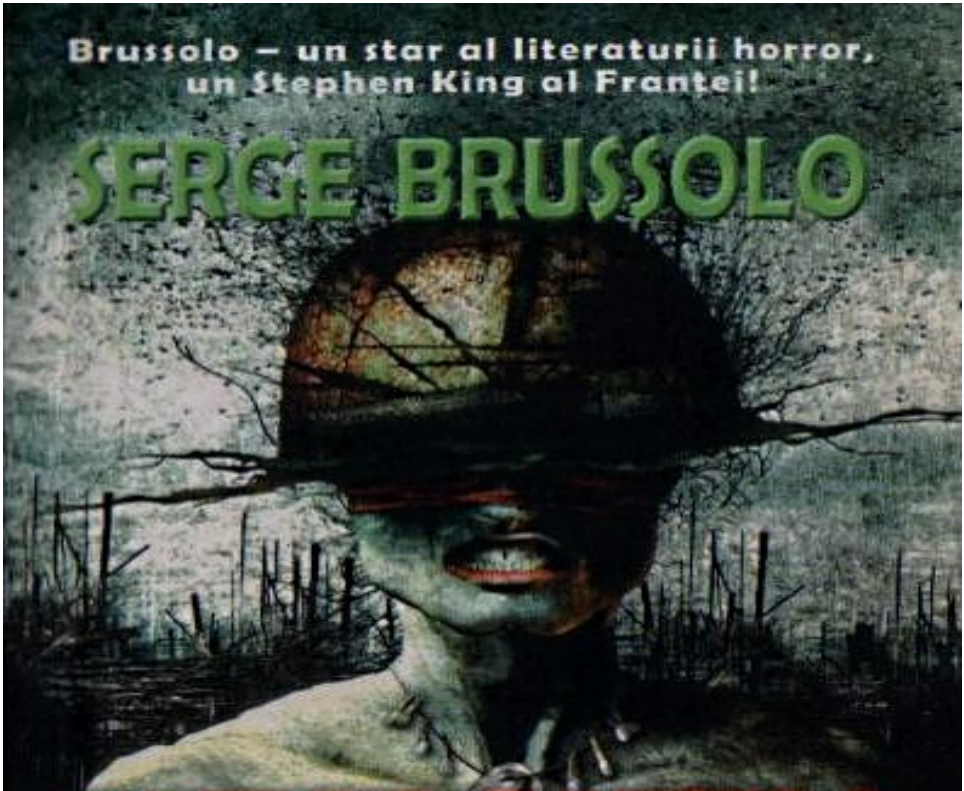

KRUCIFIX

CODUL CARE DEZLĂNȚUIE TEROAREA

Atenție, pericol! Trebuie să o spunem răspicat, să anunțăm autoritățile: Brussolo e un drog tare, un dealer de fantasme extrem de periculos...

Serge Brussolo

Krucifix

Traducere de Nicolae Constantinescu

Krucifix
1990

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța

[1] Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost

publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

CAPITOLUL I

Zdruncinăturile trenului făceau căştile soldaţilor să se ciocnească. Aerul era cald, dar cerul se menţinea cu încăpăţânare cenuşiu, de parcă soarele s-ar fi hotărât şi el să-şi pună ţinuta de camuflaj. Vagoanele ieşeau cu încetineală din junglă şi, pe măsură ce înaintam în câmpie, mirosul de mucegai al pădurii parcă nu mai era chiar atât de apăsător şi persistent.

Mă coceam în vesta mea antiglonţ care, atârnând cinci kilograme, mă ţintuia pe banchetă de parcă aş fi fost un cavaler strivit de o armură prea grea. Îmi simţeam torsul ca vârât într-o găoace de ciment. O senzaţie neplăcută, foarte neplăcută. Majoritatea infanteriştilor îşi ţineau vesta descheiată, lăsând-o să fluture, adică în contradicţie flagrantă cu cele mai elementare măsuri de prudenţă.

Casca îmi apăsa pe cap, soarele îmi apăsa pe cască…

Cam aşa sunau primele cuvinte ale unui poem apărut săptămâna trecută într-un buletin al Armatei a 8-a. *Casca îmi apasă pe cap, soarele îmi apasă pe cască…* Un poem de infanterist mâzgălit pe ambalajul unui pachet de ţigări în noroiul tranşeei. Un poem cât se poate de adevărat. Mi-am rotit uşurel vertebrele cervicale ca să privesc prin geam pădurea care rămânea în urmă, şi ceafa mi-a pârâit.

— Rugina, obişnuia să spună Saïd, brancardierul meu. Umezeala junglei oxidează oasele. Cine vrea să scape de asta trebuie să-şi maseze corpul cu ulei, ca să nu mai intre în el umezeala.

Ciudat tămăduitor, dar pe care mulţi răcani îl ascultau, impresionaţi de însemnul serviciului de sănătate cusut la uniformă. Saïd, un amestec de vindecător şi vraci, care colporta nişte leacuri ciudate. Era un omuleţ bizar, plin de nerv, uscat ca un măgăruş, încăpăţânat şi naiv.

— De căşti trebuie să te fereşti, şuşotea el ca un complotist. Soarele le înfierbântă toată ziua şi creierul începe să fiarbă sufocându-se. De aceea mulţi soldaţi devin după un timp complet ramoliţi. Cu capul clocotit, inteligenţa lor aproape că nu o depăşeşte pe cea a unei ţeste de oaie fiartă.

Toţi îl ascultau cu privirea puţin angoasată şi fiecare îşi zicea:

„M-o fi prins şi pe mine? Mi-o fi dat şi mie creierul în clocot?”

Nici eu nu eram departe de a subscrie la aceste noţiuni medicale ciudate şi simţeam că am aproximativ aceeaşi capacitate intelectuală ca a unei bucăţi de bojoc pusă pe o farfurie. Jungla, umezeala, uzura nervoasă a luptei de gherilă ne măcinau mintea. În pădure domneau noroiul, ţânţarii şi insectele care viermuiau sub scoarţa trunchiurilor doborâte. Lipitorile te pândeau din cea mai mică băltoacă, iar ţânţarii îţi găureau pielea zi şi noapte, inoculându-ţi friguri care îţi umpleau gura de bale.

Eram în război, un împuţit de război colonial, fără înfruntări reale, dar care făcuse deja mulţi morţi. O partidă de-a v-aţi ascunselea în labirintul lianelor pe care se prelingea seva, bătuţi de burniţa permanentă de sub copaci ce-ţi pătrundea hainele în câteva minute.

Dar nu trebuia să mă mai gândesc la toate astea. Aveam în buzunar permisia. R&R[2], trei zile în oraş, trei zile ca să uit şi să improvizez o spălare a creierului cu bere.

Stăteam prăbuşit pe banchetă, ţintuit pe loc de greutatea vestei antiglonţ. Saïd flecărea pe culoar,

[2] Rest and Recreation – Odihnă şi recreere (engl.) (n. tr.).

vânzând pe ascuns tot felul de secrete, poţiuni de fabricaţie proprie, leacuri împotriva impotenţei.

Aşa se întâmpla întotdeauna. Înaintea celor şaptezeci şi două de ore de permisie mulţi se trezeau deodată chinuiţi de îngrijorarea că n-au să mai poată face faţă unei femei, sau nu suficient, sau că n-o să le mai reuşească nimic „după prima manşă”.

— De vină sunt porcăriile pe care le înghit ca să reziste, monologa Saïd. Asta le haleşte libidoul. Se droghează în tranşee şi pe urmă se trezesc cu o fleşcătură între picioare, asta e!

Mulţi luau caşete, trăgeau pe nas prafuri sau fumau ţigări cu haşiş, şi totul cu complicitatea ofiţerilor. Dar cum să faci altfel? Cum să uiţi frica şi să reuşeşti să dormi fără să te trezeşti, oră de oră, fulgerat de un coşmar?

Vroiau să nu mai gândească, sperau să devină nişte animale fără amintiri, nişte pachete de carne comandate doar de o serie de mişcări reflexe deosebit de ascuţite. Funcţionau mecanic, ca nişte roboţi din carne cu activitatea creierului redusă.

— Puneţi-vă amintirile în portofel, răcneau ofiţerii. Şi consultaţi-le doar seara, cinci minute înainte de a adormi. Cinci minute, nu mai mult. Altfel devin toxice, se instalează dependenţa!

Toţi cei care se aflau în tren aveau un R&R în buzunar. O permisie de destindere acordată după o ciocnire care îi solicitase în mod deosebit.

— Trei zile în care să ne facem de cap! strigau în gura mare cei mai tineri. Trei zile în care o să stăm numai cu ea sculată şi o să luăm sifilis!

În general reuşeau perfect să-şi atingă cele trei deziderate. Ca infirmieri, noi puteam să ne dăm cu uşurinţă seama de asta.

Trenul străbătea câmpia, şerpuind cu vagoanele lui paradite şi întărite cu plăci de blindaj. Tabla absorbea căldura, transformând vagoanele în băi de aburi pe roţi.

Cutiile de bere circulau din mână în mână, formând un lanţ neîntrerupt. Poliţia militară inspecta cu grijă sigiliul lăzilor cu „poşircă” în momentul îmbarcării.

— Trebuie să fim siguri că vin de la noi, mi-a explicat un sergent cu ceafa rasă. E foarte uşor să otrăveşti o cutie de bere! Şi mai ales trebuie să le spui băieţilor să nu cumpere nimic de la cei care vând prin gări. Fabrică sifon cu apă luată direct din mlaştini sau puţuri otrăvite. În fiecare bulă sunt un milion de amibe – curată dizenterie cu parfum de portocale!

Saïd înmagazina informaţiile şi le redistribuia, glumeţ şi protector, înger păzitor prea slab care avea grijă de „băieţei” şi le făcea morală strecurându-le în mână ceva care să-i ajute atunci când vor trece la pat. Toţi ţineau la el datorită firii lui cumsecade. Eu eram văzut mai puţin bine, fiind prea taciturn, şi aproape gradat cu un picior în tabăra cealaltă, cea a micilor şefi, a celor care te calcă pe nervi.

Trenul cu soldaţii în permisie trecea prin mijlocul unei orezării. Ici şi colo se putea zări masa negricioasă şi calcinată a unui tanc sau cea a unui elicopter doborât, cu palele încurcate. Un schelet de ţânţar enorm în jurul căruia continuau să pască bivoli paşnici.

Trei zile. Trei zile de permisie după o înfruntare în trecătoarea îngustă a unei văi. Eram duşi spre oraş, o veche cetate universitară preschimbată în centru de plăceri. Ar fi trebuit să mă bucur, dar rămâneam crispat, chinuit de o angoasă difuză, rupt de realitate într-un chip cât se poate de curios.

— Ia un întăritor, şefule! îmi tot repeta Saïd. E sănătos, făcut de mine, natural, fără nimic chimic.

Ţineam mult la el, dar uneori mă călca pe nervi; probabil din cauza acelei bune dispoziţii permanente despre care nici măcar nu ştiam dacă e prefăcută.

— Crezi că o s-o găsim pe Gisèle în oraş? m-a întrebat el pe când convoiul intra în gară.

Gisèle era şefa noastră, cea care răspundea de

brigada mobilă de îngrijiri medicale numărul 27. Ea nu călătorea cu trenul; bănuiam că vine cu limuzina blindată a vreunui ofiţer. Gisèle era o forţă a naturii, o iapă de femeie pe care îţi făcea plăcere s-o priveşti, dar capabilă să-ţi deplaseze maxilarul de jos cu o lovitură de pumn bine plasată dacă ţi-ai fi permis un gest cu care ea n-ar fi fost de acord.

— Ştii bine că vreme de trei zile Gisèle o să facă pe marea doamnă, am bombănit eu. Dacă ne va întâlni pe stradă o să simuleze că nu ne cunoaşte.

Eram nedrept şi răutăcios. *Poate chiar nu ne mai recunoştea*?

— Cred că joacă teatru, aşa, pentru ea, îmi spusese într-o zi Saïd. Are nevoie de şaptezeci şi două de ore de amnezie, asta e tot. Vreme de trei zile îmbracă rochii şic, se sclifoseşte ca burghezele, soarbe cafeaua cu degetul mic în aer şi îşi tamponează buzele cu o batistă de dantelă mare cât un timbru.

Cu siguranţă că avea dreptate. Gisèle îşi lăsa amintirile la biroul pentru bagaje, foarte hotărâtă să nu le ia înapoi decât în momentul plecării, adică după trecerea celor şaptezeci şi două de ore. În tot acest timp îşi făcea gol în minte, se transforma în femeie fragilă, fandosită, care aştepta să i se deschidă uşile şi să i se ofere foc pentru ţigară. Avea nevoie să uite că în junglă, în tranşee, trăia ca un bărbat, şi că deseori trebuia să facă abstracţie de pudoarea ei.

O întâlnisem o dată sau de două ori, cu părul vopsit în roşu şi făcut permanent, purtând nişte rochii delicate care, destul de ciudat, o făceau să pară mai mică şi mai fragilă. Se plimba la braţul unui ofiţer şi râdea într-un chip care ne era total necunoscut, cu capul înclinat într-o parte, într-un mod puţin afectat.

— Se dă fată mare, am bombănit eu. Ai crede că a ieşit de la mănăstire. Am impresia că, după trei zile de eforturi, bietul tip tot n-o să reuşească să se strecoare în patul ei.

— E normal, a răspuns Saïd suspinând, gata la orice îngăduinţă. Din când în când simte nevoia să redevină fragilă, să nu mai facă pe masculul, să nu mai fie cea mai dură dintre cei duri.

Mormăiam, prea puţin convins.

— Nu cumva eşti un pic gelos, şefule? zicea Saïd rânjind.

Îi trăgeam una cu cotul şi căutam o cutie de bere ca să fac şi eu ceva.

Trenul intră în gară şi oamenii se agitau în compartimente şi pe culoare. Armele şi căştile lor se loveau între ele cu un zgomot ca de fierărie. În mod normal, nu era voie să se intre în oraş nici cu un simplu revolver, darmite cu o puşcă de asalt. Numai că avuseseră loc atâtea atentate încât băieţii nu se mai simţeau nicăieri în siguranţă. Până la urmă poliţia militară fusese nevoită să bată în retragere, altfel ar fi fost pur şi simplu împuşcată.

Mă uitam la tinerii aceia care se înghesuiau pe scările vagoanelor, strânşi în vesta lor antiglonţ murdară de noroi şi de sudoare, cu braţele goale tatuate, cu casca împodobită de devize incendiare sau dezamăgite. Mă duceau cu gândul la o ceată de barbari sfrijiţi cu privirile înfrigurate, plăpânzi în ciuda armamentului ucigaş îngrămădit pe umerii lor. Puşti de asalt, puşti cu patul curbat, cu ţeava crestată. Cartuşiere umplute cu proiectile *High Density Shot M261*, cu tub strălucitor, şi pumnale în carâmbul bocancilor de junglă. Tatuajele se etalau pe pielea arsă de soare şi ciuruită de înţepăturile ţânţarilor, proclamând lăudăroşenii cu aer de formulă magică: *Moartea e prietena mea*! *Fără frică şi fără milă*! *Fiul distrugerii*! *Grup sângeros*: *Napalm*!…

Am clătinat din cap. Îl pierdusem din vedere pe Saïd. Mi-am agăţat de umăr bagajul şi m-am strecurat pe culoar. Brancardierul fusese antrenat de mulţime.

— Pe diseară, şefule! mi-a strigat el de departe, lăsându-se dus de valul soldaţilor. La „Musca Galbenă”?

— Poate, am zis eu evaziv. Cred că da.

Saïd avea obiceiurile lui. Ştiam că întreţinea din propria-i soldă prăpădită o indigenă tânără. O scosese din circuitul prostituţiei şi o instalase într-o vilă veche, din cartierul şic, distrusă în parte de bombardamente. Fata îşi chemase după aceea fraţii şi surorile, bunica şi mătuşile. Grupul acesta trăia pe spinarea lui Saïd, care îşi crea astfel iluzia că este aşteptat de o familie la fiecare întoarcere de pe front. Râdea, le povestea glume ce rămâneau cu desăvârşire de neînţeles pentru ei şi le pregătea cuşcuş[3] pe care îl considerau imposibil de mâncat. Mă invitase şi pe mine de două-trei ori la asemenea agape[4], dar spectacolul acelor feţe rânjitoare pe care se citea o politeţe falsă îmi tăiase imediat apetitul.

La sfârşitul serii, Saïd o scotea pe micuţă la „Musca Galbenă”, un cabaret pentru soldaţi, unde privata era controlată cu detectorul de mine din jumătate în jumătate de oră, pentru ca nu cumva să fi fost minată între timp de cineva. Defila cu puştoaica agăţată de braţ, emoţionând cu solicitudinea şi tandreţea lui. Fata era drăguţă, fără să-ţi poţi da seama dacă avea şaisprezece sau treizeci de ani. Avea o faţă netedă, imperturbabilă, de aristocrată decăzută, dar demnă.

— E o fostă prinţesă, îmi povestea uneori Saïd când îl apucau confidenţele. Înainte de război învăţa la călugăriţe şi are maniere frumoase. Trebuie să mă controlez tot timpul, să n-o şochez, să nu fiu prea… „soldat”, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Mormăiam aprobator, nevrând să-i distrug iluziile, dar fiind convins că fata juca teatru cu neruşinare. De altfel, puştoaica îmi ghicise imediat bănuielile şi nu mă avea deloc la inimă. Probabil că se folosea de ascendentul ei asupra lui Saïd pentru a-i extorca flacoane cu morfină,

---

[3] Pastă făinoasă în formă de bobițe (întrebuințată în supă, ca garnitură la carne etc.).

[4] Ospăț cu caracter intim, prietenesc; masă colegială.

pe care fraţii ei o vindeau după aceea la negru. Dar toţi procedam la fel.

Dacă purtai însemnele serviciului de sănătate, asta făcea din tine un virtual *dealer*[5] şi, de altfel, ăsta era şi rolul pe care toată lumea se aştepta să-l jucăm. Unii cedau presiunilor, alţii nu. Dar asta se întâmpla mai rar. Un infirmier care refuza să vândă codeină sau Demerol nu era un sfânt, ci mai curând un drogat care îşi păzea cu gelozie stocul personal. Iar eu nu eram mai bun decât ceilalţi. Mi se întâmpla şi mie să mă servesc din dulapul farmaceutic ca să uit de frică şi dezgust; mi se întâmpla şi mie să cedez o folie de caşete[6] în schimbul unui favor.

Am coborât din tren, făcut sandviş între două veste antiglonţ şi m-am lăsat purtat de mulţime până în holul mare. Pe pardoseala de marmură fuseseră îngrămădiţi saci cu nisip. Monumentul morţilor era ciuruit de gloanţe, de parcă cineva ar fi fost foarte recent împuşcat lângă stela[7] plină cu ideograme aurite. Aici nu trebuia să te miri de nimic. Poliţia militară încerca zadarnic să canalizeze valul de soldaţi în permisie. Toţi se îndreptau spre acelaşi loc: *Palatul băii*. Clădirea avea o faţadă roz şi se înălţa chiar în faţa gării. Era un popas ritual înainte de festivităţile permisiei. Deasupra intrării principale, anunţurile cu neoane, ciobite de exploziile atentatelor, îţi garantau o mie de delicii cu nume misterioase: *Băi parfumate pentru cupluri*, *băieşiţe experte*, *masaje întremătoare*.

Înainte de război, clădirea adăpostise birourile unei venerabile companii de asigurări. Noii proprietari se mulţumiseră să instaleze căzi în fiecare încăpere, în

---

[5] Traficant de droguri care-și vinde marfa prin intermediul micilor vânzători stradali.

[6] Capsulă mică dintr-o foiță de amidon, în care se închid prafurile medicamentoase (cu gust neplăcut).

[7] Monument funerar, coloană sau obelisc, dintr-un singur bloc de piatră, care poartă de obicei o inscripție.

fiecare ungher, în fiecare dulap în perete, transformând clădirea într-un salon de masaj gigantic cu o geografie mai curând zăpăcită. Imediat ce coboram din tren ne duceam acolo din obişnuinţă, din superstiţie, ca la o ceremonie religioasă. Micile băieşiţe te întâmpinau în hol cu trilurile râsului lor comercial. Aveau pe ele doar un halat de baie şi agitau în mână un săpun albastru, galben sau roz. „Lavandă” strigau ele, sau „santal”, sau „scorţişoară”. Nimeni nu le ştia numele. Alegerea se făcea după parfumul pe care îl prezentau: Miss Gardenia, Miss Violeta. Şi de data asta am ales una la întâmplare şi m-am lăsat dus la etajul de sus.

Femeia avea pielea galbenă şi buzele stacojii. Zâmbea, dar ochii ei rămâneau necruţător de reci. Am intrat într-o încăpere fără perdele, un fost birou de contabil. O cadă mare cu picioare terminate cu gheare trona pe un grătar. Pe pereţi încă se mai puteau vedea afişele publicitare pentru o nouă formulă de asigurare pe viaţă.

— Vrei spălare completă? s-a interesat fata scoţându-şi halatul. Apă curată şi toate celelalte?

Apa curată era mai scumpă, din cauză că se pierdea mai mult timp. Cada trebuia golită şi umplută din nou. Unii soldaţi nu erau chiar atât de pretenţioşi. Nerăbdătoare să simtă degetele experte ale băieşiţei, cătanele se aruncau în apa murdară fără să le pese de numărul tipilor care îşi lăsaseră acolo jegul înaintea lor. În fond apa din căzi era totdeauna mai curată decât noroiul din mlaştini!

Dar fata zărise galoanele mele de subofiţer. Ştia că gradaţii erau mai delicaţi şi, firește, mai bogaţi. A golit cada, apoi a presărat peste email un produs antiseptic. Aburul a invadat încăperea, scorojind şi mai mult afişele cu asigurarea pe viaţă. M-am dezbrăcat după ce am aruncat o privire rapidă pe fereastra fără perdele. Din când în când, un terorist se instala pe acoperişul unei case vecine şi trăgea asupra unui soldat tolănit în cadă.

Despre *Palatul băii* circulau tot felul de poveşti. Se spunea că unele fete făceau parte din organizaţii subversive şi foloseau săpunuri otrăvite care îţi inoculau boli îngrozitoare. Unii soldaţi îşi aduceau propriul lor săpun pentru a nu se lăsa ispitiţi de orgia unei spume veninoase.

În ciuda acestor zvonuri, soldaţii veneau iar şi iar la baie, eu făcând la fel ca ei. Ritualul spumei şi al parfumurilor însemna purificarea, mijlocul magic de a te debarasa de noroiul tranşeelor şi de mirosul de mucegai al junglei. Erai frecat până când ţi se înroşea pielea, erai tuns, bărbierit şi ţi se făcea manichiura ca unui nabab. Iar tu nu trebuia decât să stai liniştit, cu un trabuc mare în colţul gurii, supunându-te fetei ghemuite în spatele tău cu mâinile cufundate în apă. Fireşte, mâinile îi ajungeau totdeauna la sexul tău, că doar era inclus în prestaţie!

După aceea erai masat cu ulei parfumat scos dintr-un bidon de metal. Fata îţi ungea vânătăile cu balsam şi ţi le săruta, îţi spunea că eşti un curajos, un „om-tigru” – tot felul de nerozii care te făceau să uiţi de insultele sergentului şi de şuturile în fund. Dădeam bănuţul ca să fim păcăliţi, ca nişte puşti care se duc la teatrul de păpuşi.

„Tu, curajos şi puternic”, sâsâia fata. „Tu, cel mai mare sex pe care l-am văzut până acum! Femei albe nebune după tine!”

Prostii reconfortante. Fata, lac de năduşeală, te curăţa cu limba.

„Când loc fragil, niciodată pui mâinile; limba mai moale decât mănuşă de baie”, spunea ea cu un zâmbet ipocrit.

Căzile funcţionau ca taxiurile, cu ceas! Când intrai în cameră, băieşiţa punea în mişcare ceasornicul care îţi măsura timpul de extaz pe care trebuia să-l plăteşti după aceea. Pentru a asigura ordinea, pe culoare patrulau nişte huidume, foşti jucători de catch, dar

incidentele surveneau foarte rar. În acest stadiu al permisiei, toţi băieţii erau încă optimişti, indulgenţi, blajini. Lucrurile aveau să se strice seara, după prima pileală.

M-am instalat în cadă şi mi-am relaxat muşchii. În junglă nu ne spălam decât în mare grabă, cu săpunul într-o mână şi pistolul în cealaltă, *pentru cazul în care*... Şi apoi, obsesia duşurilor şi a WC-urilor capcană îi descuraja şi pe cei mai înrăiţi adepţi ai igienei. Nu erau rare cazurile când o cabină făcea explozie sau când descopereai că rezervoarele de apă fuseseră contaminate cu substanţe îngrozitor de toxice. Majoritatea timpului vegetam în sudoare şi jeg, aşteptând viitoarea vizită la *Palatul băii*.

M-am lăsat săpunit şi frământat fără să pot să uit angoasa aceea surdă. Nu reuşeam să-mi uit frica. La ultima ciocnire, duşmanul mitraliase ambulanţa fără să ţină cont de însemnele serviciului de sănătate. Era gata să ies de pe drum şi să intru pe un câmp de mine. Când am deschis portiera, am descoperit că roata dreaptă din faţă se oprise la zece centimetri de o încărcătură explozivă capabilă să spargă blindajul unui tanc.

„Norocul a început să-ţi întoarcă spatele”, îmi murmurase la ureche o voce sinistră.

Rămăsesem fixat pe această impresie proastă. Certitudinea subită că nu trebuia să insist mai mult.

Degetele fetei treceau prin părul meu plin de noroi uscat acoperindu-l cu o nemaipomenită spumă de şampon cu parfum de căpşuni. Diseară, sute de infanterişti parfumaţi ca nişte cocote aveau să se preumble pe străzile oraşului, şi din această turmă mirosind cumplit a frizerie voi face parte şi eu.

Mi-a trebuit ceva timp ca să mă hotărăsc să mă smulg din cadă. Geamurile aburite mascaseră perspectiva străzilor.

— A fost bine? m-a întrebat fata cu un zâmbet dezmierdător. Tu erai aproape curat, apă nu foarte

murdară, poate să servească iar.

I-am lăsat un bacşiş, m-am schimbat şi am părăsit încăperea cu raniţa în mână. Din toate catrafusele de pe mine n-am păstrat decât vesta antiglonţ. Pe stradă am întâlnit şi alţi soldaţi, cu cămăşi înflorate, pantaloni trei sferturi şi sandale, care nu se putuseră hotărî să se despartă de vesta anti-glonţ. Şi mai ştiam că sub cămăşile înflorate se ascundea tradiţionalul Colt 45 şi două încărcătoare de schimb.

Străzile mişunau de fete în rochii crăpate, care te atingeau în treacăt cuprinzându-te cu braţele de cum te aveau la îndemână. Trebuia să fii foarte atent la portofel, căci multe dintre ele erau hoaţe redutabile de buzunare. Mă simţeam puţin ameţit şi mă ţineam cam greu pe picioare. Baia mă moleşise. Am intrat într-un bar. Imediat am fost abordat de un sergent căruia îi făcusem câteva servicii. Era îndesat, greoi şi obişnuia să se repeadă la atac ca un bivol. Fusese poreclit Brontozaurul. Puţea a camelie. Acest miros contrasta în mod ciudat cu craniul lui ras şi cu cicatricele care îi brăzdau faţa.

— Nu l-ai văzut pe Saïd? m-a întrebat. Voiam să cumpăr de la el prezervativele alea noi de care mi-a vorbit. Ştii tu, alea care sunt tratate cu antibiotice.

Bolile venerice necunoscute erau obsesia trupei. O legendă stăruitoare spunea că nu puţine prostituate fuseseră infectate de inamic cu un virus, fabricat în laborator, care se transmitea pe cale sexuală. Prezervativele obişnuite nu rezistau acestui virus diabolic care dizolva cauciucul şi îi atacau pe militari la părţile nobile în momentul în care erau cel mai vulnerabile. Exploatând această istorie inventată, mulţi şarlatani vindeau pe ascuns protexuri[8] acoperite cu o peliculă subţire presupusă a fi antiseptică, dar care în realitate te jupuia de viu în câteva minute.

— Tu n-ai la tine, pentru uzul tău personal? a insistat

[8] Prezervativ (sursa: argou).

Brontozaurul. N-ai putea să-mi vinzi vreo două?

Nu aveam chef să-mi bat gura ca să-l lămuresc cum stau lucrurile.

— Ba da, am murmurat cu tonul cu care ai destăinui un secret. Dar au fost oprite de un general. O să le numere, aşa că n-ai cum să şterpeleşti din ele.

Colosul a tras o înjurătură şi a suflat în spuma berii. Deja mă plictiseam. Eram în permisie şi nu aveam niciun chef să mă alătur acelei cete de zurbagii care, peste două ore, vor fi morţi de beţi şi vor sparge tot ce le va cădea în mână. M-am aşezat bine pe scaun şi am privit strada.

Altădată fusese un oraş frumos, cu grădini exotice şi temple în care plutea fumul de tămâie. În restaurantele de pe malul canalului, veveriţele domesticite coborau din copaci şi „ciupeau” din farfuriile turiştilor sau îndrăgostiţilor. Ce mai rămăsese din toate astea? Librăriile se transformaseră în prăvălii de tatuaj, iar dughenele care vindeau miniaturi delicate din fildeş ofereau acum sculpturi pornografice de o obscenitate insuportabilă.

Numai vânzătorii de horoscop rămăseseră neclintiţi. Oamenii încercau să se liniştească chestionându-i fără încetare. Nu de puţine ori vedeai un vlăjgan cu craniul ras aşteptând – în timp ce-şi răsucea între degete cu nervozitate plăcuţa de identitate militară – verdictul pe care avea să-l dea în curând o păsărică dresată să tragă cu vârful ciocului o foaie de hârtie pe care se considera că se află scrisă o fâşie de viitor. Dar niciun horoscop nu era adevărat, toate erau optimiste. Garantau o rană benignă şi o apropiată întoarcere în patrie. Soldaţii le păstrau multă vreme în portofelele lor, ca pe un contract de asigurare.

În starea de tulburare în care mă aflam, n-ar fi trebuit să se insiste prea mult ca să mă alătur naivilor din faţa micului chioşc al maimuţei-ghicitor, sau cea a papagalului-magician. La horoscoape erau alese

totdeauna animale, recompensate cu o alună sau cu o firimitură de prăjitură.

Mâna groasă a Brontozaurului s-a lăsat pe umărul meu.

— Am văzut-o pe Gisèle, a mormăit el umplând aerul cu răsuflarea lui puţind a bere. La braţul unui general. Nu cumva pentru ei sunt acele faimoase protexuri? Câte sunt? Zece? *Douăzeci*?

Şi a izbucnit într-un râs răsunător. Am dat din umeri, vrând să mă arăt indiferent. De multă vreme nu mai ştiam exact ce anume mă lega de Gisèle. Recunoştinţa? O ură mai mult sau mai puţin tulbure? Un sentiment neplăcut de avertizare? (*Neplăcut*? *Chiar aşa*?)

Nu-mi era nici amantă şi nici mamă, aşa că putea să facă ce voia în timpul ei liber. Chiar şi pe ducesa la braţul unui general! Ce-i povestea? Ce minciuni? Tot felul de vieţi inventate? *Înainte de război eram romancieră*, *fireşte*, *sub alt nume*. *Înainte de război lucram în domeniul croitoriei de lux… în domeniul parfumurilor… în…*

Toţi aveam tendinţa să inventăm, să înfrumuseţăm trecutul. Acel trecut pe care îl vom regăsi într-o zi şi care deocamdată ne aşteaptă cuminte la garaj, ca o maşină protejată de o husă.

— Te-a căutat căpitanul, a mormăit din nou Brontozaurul. A trecut pe-aici de două ori. Probabil că aşteaptă să-i dai porţia.

Căpitanul Hassler era dependent de Demerol, un anestezic puternic care, în doze mici, îţi crea o stare euforică. De fiecare dată când veneam în permisie îl găseam la parterul hotelului meu legănându-se de pe un picior pe altul.

— A fost mutat la supravegherea aeriană, explică Brontozaurul. Asta îl înnebuneşte de supărare.

Am plătit şi am plecat. Nişte puşti de zece ani vindeau pe bulevard teancuri de reviste pornografice. Cei care făceau reclamă cabaretelor strigau în gura mare,

încercând să te convingă că localul pentru care lucrau oferea numerele sexuale cele mai grozave din istoria pornografiei. Mergeam la întâmplare, având în permanenţă în faţa ochilor discul plat al acelei mine mari care ieşea puţin din pământ, la zece centimetri de roata ambulanţei. „Ţi-ai uzat norocul…” Auzisem vocea cât se poate de clar, şi totuşi nimeni nu deschisese gura. Nu era Gisèle, cu atât mai puţin Saïd. Ci o voce incredibilă, asexuată, neomenească. O voce din altă lume.

Ţi-ai uzat norocul…

Presimţeam că rezerva mea de jokeri se epuizase, nu mai era cazul să insist. O idee mică de tot îmi tot umbla prin cap de vreo trei zile. O idee de… *dezertare*. Nu eram primul care se folosea de permisie ca să dispară în jungla oraşului. Pe măsură ce războiul se prelungea, lucrul acesta devenea din ce în ce mai frecvent. Tipii îşi abandonau uniforma şi se ascundeau într-o casă bombardată. Ca să supravieţuiască trebuia să intre în serviciul unui ştab al pieţei negre şi să îndeplinească treburile cele mai scârboase. Unii, mai norocoşi, erau protejaţi de vreo tânără prostituată care ţinea la ei şi care îi întreţinea în aşteptarea sfârşitului ostilităţilor. Trăiau în adâncul unei pivniţe, tresărind la fiecare rond al poliţiei militare.

Oricum, eu nu aveam nicio prietenă de suflet care să aibă grijă de mine. Rămăsesem cu încăpăţânare singur, nevrând să asociez pe nimeni la ceea ce consideram fi un naufragiu.

— Femei îndrăcite! răcneau cei care lăudau cabaretele. Îndrăcite! Îndrăcite!

M-am dus la hotelul meu, „Economic Palace”. Închiriam aici o cameră cu anul. Era o formă de superstiţie, un fel de punct de legătură, de port de ancorare care îmi dovedea că eram aşteptat undeva. Îngrămădisem acolo obiecte care îmi marcau teritoriul:

cărţi, amintiri, fotografii. Bazarul unei camere de adolescent, cu nelipsitele teancuri de discuri care hârâie şi albumele de benzi desenate cu paginile pătate de dulceaţă. Apoi un mic velier cu vopseaua scorojită şi încă mai având în pântece puţin nisip normand. Nişte fetişuri naive pentru a uita marea spaimă de afară. Nişte totemuri. La fiecare permisie îmi plăcea să regăsesc această nişă cu obloanele tot timpul trase, unde plutea un miros permanent de gumă de mestecat cu căpşuni. Era ca o supapă mentală, un mijloc de a nu înnebuni.

Recepţionerul m-a întâmpinat cu un zâmbet mieros şi a lăsat o clipă evantaiul ca să ia din cui cheia de la camera mea. Mesajele căpitanului Hassler îmi umpluseră deja micuţa căsuţă poştală. Le-am parcurs cu o privire distrată. Hassler aflase că voi veni în permisie şi îmi comunica noul post în care fusese mutat ca să-l pot găsi fără greutate.

Supravegherea aeriană, dispozitivul antikamikaze în vârful turnului „Krampa”, preciza el.

Am urcat în camera mea. Culoarele erau pline de târfuliţe gălăgioase care alergau de la o încăpere la alta. Prin uşile întredeschise descopereai spectacolul nu prea plăcut al soldaţilor făcând amor pe paturile pline cu cutii de bere. Dacă te uitai mai bine, băgai de seamă că, după ce se dezbrăcaseră în pielea goală unii dintre ei îşi reîmbrăcaseră vesta antiglonţ. Bărbaţii aceia cu torsul bronzat şi fundul alb, care se agitau pe burta unor femei păstrându-şi cu încăpăţânare pe ei vestele blindate, formau o imagine de-a dreptul grotescă. Totuşi nu puteai să râzi realmente de ei. Toţi ştiam că teroriştii se străduiau să repereze amplasamentul camerelor folosite de târfe ca apoi să mitralieze faţadele hotelurilor dintr-o maşină care trecea în mare viteză pe bulevard. Gloanţele explozive pătrundeau prin pereţii subţiri din cărămizi goale pe dinăuntru şi îi secera pe ostaşi chiar în mijlocul unei înfruntări amoroase. Pereţii de la „Economic Palace” erau plini de găuri astupate în grabă

cu ipsos alb şi nu trebuia să te străduieşti prea mult ea să găseşti urme de sânge pe lemnul parchetului.

O fată în combinezon de mătase neagră m-a prins de braţ şi a vrut să-mi dea să beau din sticlă un vin spumos îngrozitor de dulce. „Foarte bun, zicea ea fandosit. Şampanie franţuzească!” Mi-a fost destul de greu să scap de ea. Stând în pragul camerei mele, m-a privit încruntată şi mi-a spus că greşeam respingând-o căci purta noroc tuturor acelora care se culcau cu ea. Am ridicat din umeri. În oraşul devastat, care ne servea drept cuib de plăceri, norocul era cea de a doua marfă imediat rentabilă după trupul târfelor. Ni-l puneau în faţa ochilor la fiecare colţ de stradă şi unii oameni din trupă nu ezitau să se reîntoarcă pe front plini de amulete fanteziste.

Am învârtit de două ori cheia în broască. În încăpere se simţea un miros foarte plăcut de praf cald, de pod bine încălzit de soarele verii. M-am întins pe pat, am luat o revistă veche, pe care mă mai uitasem de vreo sută de ori, şi am privit imaginile de parcă aş fi vrut să mă asigur că mă întorsesem într-adevăr la mine acasă. Era o poveste cu canibali care bântuiau savana şi persecutau un grup de exploratori cu căşti coloniale de un alb imaculat. Mi-am amintit că la doisprezece ani îmi plăcea şortul foarte scurt al fetei profesorului şi picioarele ei lungi şi frumoase pe care desenatorul le colorase cu roz nesigur.

Am adormit la pagina a treia, în momentul în care Wongo-Mongo o arunca pe tânăra Annette într-o oală enormă cu fundul negru precum catranul. Eram atât de obosit, încât zbieretele şi râsetele care se auzeau prin pereţi nici măcar nu-mi tulburau somnul.

M-am trezit după două ore, am făcut un duş şi m-am hotărât să-i fac o vizită căpitanului Hassler. Am ascuns trei tablete de Demerol într-un buzunar secret al bluzonului meu de uniformă şi am ieşit. Nu aveam nevoie de bani, iar meseria de dealer nu mă interesa,

dar ştiam că ofiţerul se străduia să-mi fie pe plac şi mă întrebam dacă avea informaţii despre filierele de dezertare. Gândul de a mă reîntoarce pe front mă îngrozea şi eram obsedat de certitudinea că îmi epuizasem definitiv rezerva de noroc.

„Dacă pleci din nou, n-ai să te mai întorci”, îmi spunea vocea care zumzăia în capul meu. Şi mi se părea că toate obiectele îngrămădite în camera-pod repetau ca un ecou. *Dacă pleci din nou…*

Am ajuns în cartierul blocurilor înalte. Marile turnuri de sticlă, care altădată interceptau lumina soarelui, se înălţau azi ca nişte dinţi cariaţi. Suflul exploziilor spulberase kilometri întregi din geamul care le acoperea suprafaţa. Iar de la o vreme, inamicul căpătase obiceiul să lanseze împotriva oraşului raiduri de avioane kamikaze care făceau adevărate ravagii. Înţesau cu explozibili o hodoroagă de avion, aşezau în cabină un tânăr ameţit de opiu şi îl propulsau spre oraş cu ordinul să cadă peste cartierul hotelurilor acolo unde albii perverteau fetele nefericite şi naive ale poporului transmiţându-le mii de boli ruşinoase.

M-am orientat după o schiţă pe care mi-o lăsase Hassler. Zgârie-norii sfârtecaţi semănau cu epavele unor pacheboturi înfipte vertical în sol… sau cu nişte rampe de lansare putrezite, carbonizate de ţevile de eşapament ale rachetelor pe care le ajutaseră să decoleze. Era un loc sinistru, care duhnea a distrugere. Cam peste tot, în mijlocul străzilor şi al fostelor grădini, zăceau împrăştiate rămăşiţele avioanelor distruse în plin zbor. La o intersecţie a trebuit să ocolesc o elice înfiptă în caldarâm ca un bumerang de oţel. Hassler îşi avea sediul în vârful celui mai înalt bloc-turn, clădirea „Krampa”, care adăpostise un întreg complex comercial, precum şi apartamente de lux, înainte de începutul războiului. A trebuit să ofer toate garanţiile posibile ca să ajung la ascensorul păzit de doi legionari nervoşi.

— Ai grijă, mi-a zis unul dintre ei. Nu greşi etajul.

Dacă deschizi uşa cabinei între etajele zece şi cincisprezece ai să cazi în gol. La înălţimea aia nu mai e nimic, doar grinzi încrucişate. Te şi miri cum de mai stă clădirea asta în picioare. Într-o zi rahatul ăsta o să ne cadă în cap!

Nu era deloc încurajator, dar am urcat totuşi în cabină. Motorul a patinat, gâfâind înainte de a sălta cabina de la sol. Auzeam zgârieturi şi ecouri neliniştitoare de cealaltă parte a uşii, iar pe la mijlocul traseului vântul a pătruns şuierând prin fisurile metalului.

Am ajuns în vârf cu fruntea plină de sudoare. Pe terasă bătea un vânt violent şi mi s-a părut că imobilul se mişca uşor sub picioarele mele, ca puntea unei nave în larg.

— Aici! a strigat vocea lui Hassler deformată de un megafon.

Era instalat în fostul restaurant al piscinei, acolo unde ferestrele mari îi permiteau să observe orizontul cu binoclul. M-am strecurat printre mesele răsturnate şi am intrat în sală. Hassler trona la pupitrul care comanda lansarea rachetelor teleghidate instalate deasupra firmei imobilului. Era slab şi toate tendoanele îi ieşeau în relief, ca nişte coarde. Un flacon de colir[9] aştepta alături de un binoclu enorm de marinar. Avea ochii roşii, brăzdaţi de vinişoare stacojii.

— Merge vânătoarea de kamikaze? l-am întrebat eu lăsându-mă să cad pe un scaun.

— A început să fie greu de tot, mi-a răspuns el. Zboară din ce în ce mai jos. Mai întâi la nivelul junglei, apoi la cel al acoperişurilor. Radarele nu mai reuşesc să le detecteze. Săptămâna trecută, un kamikaze a intrat în „Waikiki Palace”, şi şaizeci de băieţi de-ai noştri, cu curul în sus între picioarele târfelor, au fost făcuţi praf. Tot uitându-mă la nori, am ajuns să văd avioane peste

[9] Medicament întrebuințat în tratamentul unor afecțiuni ale ochilor.

tot. Ieri am fost gata să lansez o rachetă într-un pescăruş.

A izbucnit într-un râs cârâitor, foarte deranjant. Ştiam că era pe tuşă. Prins sub un bombardament de artilerie, căpitanului îi cedaseră nervii. Îl scoseseră din adăpost în cămaşă de forţă.

— O porcărie de război! a bombănit el frecându-şi ochii roşii.

— O porcărie de război, am încuviinţat eu.

La spital, din cauza timpanelor sparte, prinsese gust pentru Demerol. Acest anestezic îl făcea să plutească, cuprins de beatitudine, alungându-i spaima care îl macină. Fusese trecut la supravegherea aeriană pentru că era o nevoie cumplită de oameni, dar în timpuri normale ar fi fost bun de trecut în rezervă.

— Am auzit că se pregătesc nişte chestii tare ciudate, a şoptit el aruncându-mi o privire piezişă.

Făcea parte din ritual. Pentru că nu ceream niciodată bani în schimbul caşetelor, căpitanul se simţea obligat să-mi ofere pentru asta informaţii culese de pe culoarele Statului-Major.

— Da? am zis eu, nu prea interesat.

Aş fi vrut să vorbim de filierele de dezertare, nu de strategie militară, dar Hassler a ţinut-o pe-a lui.

— O chestie păcătoasă în sectorul Charlie-Two, a zis el cu glas scăzut. O insulă cu care s-a pierdut contactul. Tamata.

— Tamata? N-am auzit niciodată de ea. Nu e un sector strategic.

— Nu. Colonişti şi plantaţii mari. Se pare că e o gâlceava cu indigenii. Va fi trimisă o expediţie de pedeapsă. Un corp de elită. După părerea mea, cei care vor fi mutaţi acolo ar face mai bine să uite să se mai întoarcă la unitatea lor.

M-am încruntat. Nu era clar. Simţeam că dorea să-mi spună ceva dar că îi era frică să fie prea explicit. O expediţie de pedeapsă. Văzuse numele meu pe liste?

Încerca să mă prevină indirect? Mi-am tras scaunul mai aproape şi am scos din vestă capsulele de analgezice. Privirea i s-a luminat imediat.

— Tamata, a repetat el. Un loc unde nu trebuie pus piciorul. E o chestie păcătoasă. S-au folosit acolo ierbicide netestate şi îngrăşăminte experimentale. Nu se ştie prea bine ce-a ieşit. Colonistii au servit mai mult sau mai puţin drept cobai. Chestia asta e strict-secretă. Dacă s-ar afla că nu mi-am ţinut gura aş fi în cel mai mare rahat.

Am dat din cap lămurit. Imediat ce se vorbea de chimie simţeam cum mi se zbârleşte părul la ceafă. Văzusem şi eu nişte chestii destul de nasoale pe câmpurile de luptă pe care trebuia să le „curăţăm". Şi alea erau tot chestii strict-secrete. Ne aflam în plin război de rodaj. Negustorii de arme îşi încercau noile şmecherii şi o făceau până la saţietate. Mai ales *Flying Buzar Moco,* muniţia de care nu poţi scăpa, un super-exploziv care te face praf ca o locomotivă în plină viteză… *Flying Buzar Moco* avea toate şansele să treacă la şomaj, pentru multă vreme, tot serviciul de sănătate.

— Tamata, am zis eu visător. Un loz cu ghinion?

— Cu mare ghinion. Defolianţii ăştia provoacă totdeauna mutaţii, efecte teratogene.

Ar fi putut să spună pur şi simplu „monstruozităţi". Defolianţii atacă direct structura ADN-ului, mutilând fetuşii chiar în burta mamei lor. Se constataseră mutaţii îngrozitoare, un număr sporit de naşteri anormale. Cei care inhalaseră aceste produse prezentau tulburări nervoase şi psihice de netăgăduit. Se vorbea de crize de nebunie ucigaşă, de automutilări colective. Serviciile de sănătate fuseseră succint informate, fără însă a li se cere părerea.

Am aşezat caşetele pe masă. Hassler le-a strecurat între paginile unei cărţi de poeme, cu coperta murdară. Stătea cu capul în jos, cu gura cusută. Era clar că nu va spune mai mult. Mi-am luat rămas bun. A făcut un gest

scurt cu mâna şi a înşfăcat imediat binoclul pentru a evita o eventuală întrebare stânjenitoare. Am ajuns în ascensor cu un ghem dureros în stomac. Nu încăpea nicio îndoială. Hassler mă sfătuise indirect să dezertez mai înainte de a fi trimis în vreo misiune sinucigaşă în apele Pacificului, pe acea insulă-cobai cu care se pierduse contactul. Tamata.

Văzuse lista diferitelor corpuri de armată numite să participe iar noi, Gisèle, Saïd şi cu mine, figuram pe lista aceea… Tot personalul unităţii medicale mobile numărul 27.

Când am ajuns la parter, am coborât din cabină lac de năduşeală. Avusesem confirmarea celor mai rele temeri. Vocile care răsunau în capul meu nu mă minţiseră, îmi prăpădisem norocul, era timpul s-o iau din loc.

Simţeam nevoia să beau ceva. M-am oprit într-un bar, unde am golit, unul după altul, două pahare de coniac. Angoasa mă făcea să mă frământ în gol; creierul meu patina la fel ca roţile ambulanţei, când se împotmoleau în noroi. Patronul barului era plin de cicatrice, iar pielea feţei lui strălucea în mod ciudat, ca a celor arşi şi cărora, de bine de rău, le fusese reconstituită. Trebuia s-o şterg mai înainte de a mă trezi ca el, sau poate şi mai rău. M-am uitat în jur, în căutarea unei imagini şi mai înspăimântătoare, dar poliţia militară le interzicea mutilaţilor să circule în oraşele de distracţie, în serile de permisie, ca să nu afecteze moralul trupelor.

Dezertarea… Nu eram pregătit pentru ea. Nu aveam nici bani puşi la ciorap, nici complici. Neglijasem piaţa neagră, care mi-ar fi putut aduce bani, şi ignorasem înadins chemarea câştigurilor obţinute de traficanţii notorii. Mă purtasem ca un idiot.

Am ieşit din bar şi m-am întors instinctiv spre clădirea „Krampa”. Parcă semăna mai mult ca niciodată cu o rachetă interplanetară în stare de descompunere. Ce vrusese să spună Hassler cu manipulările chimice? Că punând piciorul acolo vom fi cu toţii intoxicaţi? Că ne

vom întoarce impotenţi, sterili sau complet nebuni? M-am gândit instantaneu la Gisèle. Ea, care ieşea la plimbare cu colonei şi generali, putea să uzeze de influenţa lor pentru a ne schimba numirea. Era ultima noastră şansă. Trebuia s-o găsesc şi s-o anunţ.

Soarele cobora la orizont şi cerul devenea roşu în spatele giganticei clădiri „Krampa”. Trebuia să iau legătura cu Gisèle mai înainte de a dispărea în camera vreunui ofiţer superior, acolo unde mi-ar fi fost absolut imposibil să mai intru în contact cu ea.

M-am îndreptat spre cartierul elegant al oraşului, unde Statul-Major rechiziţionase clădirile cele mai frumoase pentru a-şi instala birourile… şi garsonierele. Acolo, barajele de sârmă ghimpată interziceau accesul soldaţilor pe anumite străzi. Târfele erau îmbrăcate aici ca nişte adevărate doamne, iar poliţia militară mişuna la toate intersecţiile. Din cluburi răzbătea o muzică discretă şi pe alei treceau limuzine lungi şi strălucitoare. Am luat-o în direcţia Cartierului General al serviciului de sănătate. Poliţia m-a oprit de două ori. Gradul meu era mult prea mic şi nu aveam ce să caut acolo. Dar purtam însemnele corpului medical aşa că am făcut caz de asta inventând o poveste lacrimogenă despre o tânără în agonie. Protejata unui colonel care…

Am fost lăsat să trec. Cartierul General al serviciului de sănătate era instalat într-un hotel cu covor roşu şi pereţii acoperiţi de oglinzi şi ornamente moderne. Preţ de o secundă m-am crezut la Paris, pe Champs-Elysees. O şopârlă galbenă, cu gâtul palpitând, care zăbovea pe biroul de la recepţie, mi-a risipit imediat această impresie.

Cunoşteam numele celor pe care îi frecventa Gisèle. Negustori de pansamente sau de material medical pe care războiul îi propulsase la grade superioare. În general îşi făceau o adevărată onoare din a nu se apropia niciodată de front şi stăteau cuminţi în spatele lui, planificând nevoile armatei. Pe lângă aceşti indivizi

care stăteau la adăpost se ducea Gisèle să gângurească şi să facă pe femeia de lume. Primea de la ei ciorapi de mătase pentru a se deghiza, lenjerie fină şi pantofi din piele de crocodil, care o făceau să uite de bocancii plini de nămol pe care trebuia să-i poarte în tranşee. Chiar puteai să-i porţi pică pentru asta? Probabil că era sătulă de glumele noastre fără perdea, de poveştile noastre deocheate, de provocările noastre puerile. În permisie redevenea femeie.

Am pus mâna pe un telefon şi am sunat zadarnic la birouri. *Colonelul plecase… Colonelul nu lăsase niciun număr de telefon… Colonelul nu voia să fie deranjat…* Am bombănit tot felul de înjurături sub privirea nepăsătoare a şopârlei galbene. Funcţionarul de la centrală se foia stingherit, temându-se că are de-a face cu un militar gelos. Am încercat alt hotel şi m-am uitat cu insistenţă în interiorul limuzinelor. Femeile jenate îşi întorceau imediat capul.

La „Regency Park Mansion” am fost sfătuit să încerc la spitalul militar, unde avea loc un cocteil de binefacere. Nu era imposibil ca generalul…

Aproape că alergam, urmărit de angoasă, asudând în uniformă. Trebuia să o anunţ pe Gisèle chiar azi, mai înainte de a fi prea târziu. Ea ar fi putut să se folosească de influenţa ei pentru interceptarea notei de numire, lucru care ar fi trebuit să fie uşor pentru un om plin de galoane. Nu aveam nimic împotrivă să mă întorc în junglă, dar nu voiam să aud de Tamata. Spaima difuză care stăruia în ochii roşii ai lui Hassler îmi îngheţase sângele în vine. E adevărat că lui îi cedaseră nervii, dar în nişte condiţii înspăimântătoare, şi nu era el omul care să se înfricoşeze chiar atât de uşor. Dacă trăgea semnalul de alarmă, asta însemna că ştia ceva, ceva ce nu putea divulga, dar de care trebuia să mă feresc cu orice preţ.

Am ajuns, în sfârşit, la spitalul militar. Am intrat la toaleta de la parter ca să-mi dau cu apă pe faţă şi să-mi

aranjez părul. Miroseam a sudoare şi nişte urme întunecate îmi apăruseră pe uniformă la subsuori.

— Te faci frumos pentru cocteil? mi-a spus, rânjind, un infirmier aflat în spatele meu. N-ai să fii lăsat să intri pentru că nu ai destule galoane. Doamnele nu vor să fie încălecate decât de ăia cu trei stele!

— Caut o roşcată, i-am spus eu. Nu e prea frumoasă, dar arată aşa, ca o mare doamnă. Înţelegi?

— Ce câştig dacă mă duc să văd? a mormăit el.

Am scos două bancnote mototolite din bluzon, tipul s-a strâmbat, iar în cele din urmă a zis:

— Ok, aşteaptă-mă în sala comună, fă-te că ai venit în vizită la un rănit.

Am făcut întocmai, în timp ce el urca undeva la etaj. Sala comună era pe trei sferturi goală. La prima vedere ai fi putut să crezi că răniţii fuseseră ascunşi pentru a nu-i speria pe invitaţi, dar nu despre asta era vorba. Adevărul era şi mai rău, iar eu eram în măsură să-l cunosc foarte bine. *Aproape că nu mai existau răniţi*. Şi asta nu pentru că războiul devenise mai blând, ci pentru că atinsese un asemenea nivel de barbarie încât nu mai puteai ieşi dintr-o înfruntare decât perfect intact *sau total distrus*. Cale de mijloc nu mai exista. Răniţii din spitale fuseseră în majoritate victimele unor accidente de maşină, ale unei epidemii, ale unei ciroze, ale unei supradoze său pur şi simplu sucombaseră din cauza flagelului bolilor sexuale transmisibile. Niciunul dintre ei nu revenea de pe front, dar şi asta era o informaţie strict-secretă pe care serviciul de sănătate nu putea în niciun caz să o divulge.

Înaintam pe intervalul central, printre paturile albe şi goale. Paşii mei răsunau stârnind ecouri în atmosfera acidă a dezinfectanţilor. Nu erau decât trei paturi ocupate. Într-unul dintre ele se afla un tânăr cu faţa plină de vânătăi şi cu buzele sparte. Gemea încetişor, iar printre buze i se scurgeau bale roşii. Când deschidea gura, i se vedeau dinţii rupţi de la nivelul gingiei.

Pleoapele îi erau atât de umflate, încât nu-şi putea ţine ochii deschişi şi avea arcadele cusute cu stângăcie. Era o lucrătură de măcelar, iar, când i se vor scoate firele va arăta ca o gorilă.

Abia în momentul următor am băgat de seamă că mâinile omului erau încătuşate, sub pătură, şi că picioarele îi erau prinse în acelaşi mod de tăblia de fier a patului. Apoi am auzit răsuflarea grea a infirmierului, care se apropia la spatele meu.

— Ce-ai aflat? am întrebat eu fără să întorc capul.

— E aici, dar nu poate să coboare. Generalul ei o ţine atât de zdravăn de braţ, încât ai crede că-i ameninţată să fie luată de o tornadă.

Se aşeză suspinând şi se scarpină în cap.

— Ah, la naiba! a mormăit el. Îmi închipui ce simţi. Nu e vesel deloc să vezi că un galonat ţi-a suflat gagica.

— Altceva n-a spus? am insistat eu.

— Ba da. Va încerca să-ţi telefoneze diseară la librărie, înţelegi?

Înţelegeam. M-am ridicat.

— Ce-a păţit? l-am întrebat, arătând spre tânărul rănit. Un atentat? Tipul care l-a cusut nu prea se pricepe.

— El? zise infirmierul, bufnind în râs. Glumeşti! Poliţia militară l-a aranjat aşa. E un dezertor. Iar în privinţa cicatricelor nu e cazul să-ţi faci griji, va fi împuşcat cel mai târziu mâine seară. Şi până atunci n-aş prea crede că va avea timp să se servească de fizicul lui.

Mi-am simţit stomacul strângându-se ca o pungă căreia îi tragi şireturile. *Un dezertor*... M-am uitat la puştiul acela desfigurat, cu gingiile umflate şi vinete din care ieşeau capete de dinţi rupţi. Câţi ani avea? Douăzeci?

— Uite, bea o înghiţitură, mi-a zis infirmierul întinzându-mi un flacon de dezinfectant. Rachiu făcut aici din alcool de nouăzeci. *E ţapăn*.

Mi-am muiat buzele în amestecătura aceea oribilă şi

mi s-a părut că aud smalţul dinţilor crăpând. I-am întors spatele şi m-am îndepărtat, cu picioarele ostenite, cu muşchii de la pulpe întăriţi.

Gisèle spusese la „librărie”. Era un cod al nostru care însemna fosta bibliotecă universitară a oraşului. Nimeni nu mai punea piciorul acolo, dar linia telefonică încă mai funcţiona. Gisèle ştia că dădeam târcoale acelui campus pustiu care, neîntreţinut, era înghiţit, puţin câte puţin, de vegetaţia tropicală. Mă va suna acolo, asta mă mai uşura puţin. Era mai bine decât la hotel, ale cărui linii telefonice poate că erau supravegheate de poliţia militară sau de serviciul secret al armatei.

Am părăsit rapid sectorul Cartierului General şi m-am fofilat în fostul cartier al studenţilor. Campusul lăsat în paragină era recucerit de junglă. Oamenii îl evitau de teama şerpilor care ar fi mişunat pe acolo. Am pătruns pe una dintre alei, având mare grijă unde pun piciorul. Am intrat în bibliotecă şi am răsucit întrerupătorul, care a aprins toate lămpile de lectură cu abajur verde. Nişte maimuţe ocupate cu ronţăitul cărţilor au luat-o imediat la fugă şi s-au refugiat pe cele mai de sus rafturi. M-am dus să mă aşez liniştit la locul meu, unde lăsasem un exemplar din *Douăzeci de mii de leghe sub mări*, la ultima permisie. Maimuţele nu se atinseseră de el, de parcă mirosul meu le-ar fi stârnit frică.

M-am instalat în fotoliul de piele marcat de patina timpului. Generaţii întregi de studenţi îşi gravaseră numele pe lemnul mesei, dar nu eram în stare să descifrez acele ideograme misterioase. Mi-am amintit că într-o altă viaţă şi eu frecventasem o bibliotecă asemănătoare. Mă duceam să mănânc un sandviş într-un parc, cu porumbeii la picioarele mele şi cu o carte pe genunchi. Imaginea asta mi se părea atât de îndepărtată, de ştearsă, aproape imposibilă. Războiul pusese gheara pe mine la ieşirea din facultate, chiar mai înainte de a avea timp să încep să trăiesc cu adevărat, adică o altă viaţă decât cea a studenţilor prea cuminţi.

Trecusem de la tratatele de literatură engleză direct la mânuirea lansatorului de grenade, fără vreo perioadă de tranziţie. Asta distruge un om în trei luni, şi eram mii în aceeaşi situaţie. Bătaia de joc dura de zece ani!

Am răsfoit cartea aceea veche. Era o ediţie chineză a romanului lui Jules Verne, pe care nu o consultam decât pentru ilustraţii. De ani de zile nu mai citisem un rând dintr-un roman demn de acest nume. Sub masă se afla o raniţă. În raniţă aveam un costum civil şi ceva bani. Asta era tot necesarul meu de fugar, *de dezertor*…

În fiecare permisie veneam aici, mă uitam la cărţi şi pipăiam sacul cu vârful piciorului. Un costum prost, bun la toate, şi nişte încălţări. Şi pe urmă? Să mă ascund în clădirile părăsite aşteptând să mă denunţe cineva, sau ca o patrulă a poliţiei militare să dea peste mine şi să-mi rupă toţi dinţii? Ca să dezertezi fără probleme trebuia să ai protecţii, să te pricepi să faci rost de bani, să ai relaţii în lumea interlopă. Fireşte, aş fi putut să devin „medicul” unei bande de răufăcători. Ştiam destul de multe lucruri despre răni ca să cos pe oricine la fel de prost ca un chirurg, iar în mâinile mele nu l-ar fi pândit un pericol mai mare decât într-un spital militar!

Am pipăit sacul. În urechi îmi răsuna avertismentul lui Hassler. Oare trebuia să-l iau în serios? Puteam să dau crezare declaraţiilor unui drogat?

Până la urmă am adormit cu capul pe carte. Telefonul a sunat la miezul nopţii. Gisèle vorbea încet, cu o voce prudentă. Mi-l închipuiam pe general în camera de alături, tolănit în aşternutul răvăşit. I-am împărtăşit temerile mele.

— Tamata? Chiar există o chestie ca asta?! s-a mirat ea. Oricum nu se află într-un sector strategic.

Am încercat să-i vorbesc de bănuielile lui Hassler.

— O experienţă agrobiologică care a luat o întorsătură proastă, m-am grăbit eu să-i explic. Iar noi ne aflăm pe listele corpului expediţionar…

— Ei şi? mi-a tăiat ea vorba.

— *Şi poate că ar fi mai bine…*

M-a întrerupt cu un ton nerăbdător. Probabil că era goală, în antecamera unui apartament luxos, cu coapsele încă năclăite de sămânţa acelui afurisit de general. Am simţit o pornire de ură. Nu îndrăzneam să-i vorbesc de presentimentele mele. Mi-ar fi râs în nas.

— Credeam că te-ai saturat de junglă, de tranşee, a fornăit ea cu bruscheţe. Ţi se propune o croazieră şi tu eşti nemulţumit.

— Gisèle, am şoptit eu, de data asta va fi cumplit de periculos, o simt.

A pufnit în râs.

— Problema ta e că nu şti să te relaxezi, a diagnosticat ea. Du-te şi te îmbată, călăreşte o târfă şi pe urmă ai să fii mai puţin obsedat.

— Gisèle, am insistat eu. E grav. O să te lămureşti imediat dacă…

— Nu vreau s-aud nimic, a strigat cu acel ton tăios pe care îl folosea atunci când voia să vedem în ea gradul superior. Dacă ne trimit acolo, o să mergem! La dracu', nu suntem nişte muieri! Uneori mă întreb ce-ai în nădragi.

Mâna mi s-a crispat pe receptorul telefonului. O uram când se soldăţea şi adopta cu afectare vocabularul ordinar al oamenilor de trupă.

— Tamata, a continuat ea domolindu-se, nici măcar nu există, sunt sigură de asta. E iar un delir de-al lui Hassler, tipul drogat până în măduva oaselor, aşa că nu-ţi mai pierde timpul ascultându-l.

A făcut încă o pauză, apoi a adăugat pe un ton matern:

— Relaxează-te, du-te şi trage o duşcă.

După care a închis.

Am făcut şi eu la fel. Maimuţele se apropiaseră şi mă priveau curioase. Le-am aruncat o carte. Au luat-o şi i-au smuls paginile metodic, una câte una.

Poate că Gisèle avea dreptate. Hassler era pe

jumătate nebun, iar eu mă ambalam inutil. După ce l-au scos din cazemată, la sfârşitul bombardamentului de artilerie care îi spărsese timpanele, Hassler povestea tuturor că un gigant încercase să-l strivească, lovindu-l cu călcâiul…

Adevărul e că nu era un informator prea de încredere.

Deodată m-am simţit sătul de atmosfera închisă a bibliotecii. Împingând cărţile într-o parte, aproape că am alergat până la ieşire. *Trebuia să mă depărtez cât mai mult posibil de sacul acela de pânză*… Afară am auzit şuierând şerpii. Acum se făcuse noapte de-a binelea şi brusc îmi venise chef să văd strălucind firmele barurilor şi să aud gânguritul târfelor cu rochii despicate.

În momentul în care am ajuns în bulevard, am văzut că cineva crucificase o pisică pe uşa unei case vechi. Oamenii de-acolo, superstiţioşi, credeau că procedând astfel vor proteja clădirea de un eventual bombardament. M-am apropiat de animal ca să-l eliberez, dar murise deja şi sângele îi picura de-a lungul mustăţilor. M-am tras înapoi frecându-mi mâna de bluzon de parcă aş fi atins ceva îngrozitor de contagios. *Poate moartea*?

Nu aveam chef să fiu singur în camera mea de hotel. Un imbold m-a făcut să-mi îndrept paşii spre „Musca Galbenă” cu atmosfera ei de falsă veselie. Brontozaurul era deja acolo, afumat bine, cu un ţap de bere în fiecare mână. Saïd defila cu „prinţesa” lui agăţată de braţul drept, urmat de o liotă de „fraţi” şi „surori” preocupaţi să consume cât mai mult pe banii lui.

— Arăţi ca dracu’, a mormăit Brontozaurul. Eşti deprimat? Mda, cred că ţi-ar trebui un horoscop bun! O prezicere bună te remontează cât ai zice peşte.

A golit unul dintre ţapii de bere, m-a apucat de braţ şi m-a tras la celălalt capăt al barului. O fată subţirică, cu o faţă sălbatică, stătea cu coatele sprijinite pe tejghea. Şi ea purta, ca toate fetele din local, tradiţionala rochie

de mătase crăpată pe picior.

— Ea e Hoana, mi-a şoptit Brontozaurul devenit brusc respectuos. Are viziuni prevestitoare. Înainte era prezicătoare. Poţi s-o ţii cu tine în noaptea asta dacă vrei.

Nu credeam deloc în povestea cu prezicerile, dar nu voiam să fiu singur. Brontozaurul ne-a prezentat şi a plecat făcându-mi glumeţ cu ochiul.

— Vrei să dormi cu mine? am întrebat-o eu imediat pe fată.

Voiam să fug de cabaret şi de vacarmul lui asurzitor. Hoana s-a cam strâmbat. Deşi era foarte tânără, avea deja o gură tristă. A scuturat din cap, fluturându-şi părul care, preţ de o secundă, i-a dezvelit o ureche stafidită de arsura napalmului.

— Mergem la tine şi facem dragoste dacă vrei, a zis ea cu o voce atonă. Dar nu petrec noaptea cu soldaţii.

— De ce? m-am mirat eu. Îţi voi plăti pentru tot timpul, n-ai să pierzi nimic.

— Nu e vorba de bani, s-a încăpăţânat ea. Dar după ce fac dragoste, dorm, şi când dorm am viziuni… în vis.

Pe şira spinării mi-a trecut un fior electrizant. Am uitat brusc de vacarmul staţiei de amplificare şi nu am mai văzut decât faţa ei mică de pisică famelică[10] şi acei ochi care se eschivau, iscodind fără să ştie la ce să se oprească.

— Văd viitorul în somn, a insistat ea. De cele mai multe ori e ceva oribil. Nu vreau s-o mai fac. Când încep să vorbesc, ei încep să mă bată.

— Cine?

— Soldaţii. Toţi spun că vor să-şi cunoască viitorul, dar nu e adevărat. Vor să fie minţiţi, să li se zică poveşti liniştitoare. Eu însă nu inventez. Dorm, visez şi vorbesc în vis. Nu vreau s-o mai fac.

— Te voi plăti.

— Toţi spun aşa… şi apoi mă bat. Coşmarele scurtează

[10] Care simte mereu foame; care este înfometat tot timpul.

viaţa. Nu vreau să mai câştig bani în felul ăsta. Mergem la tine, facem dragoste, dar asta e tot.

La prima vedere părea să fie vorba de un joc abil destinat să crească preţul, dar doream să ştiu. Rareori se întâmpla să întâlneşti o prezicătoare care să-ţi anunţe din capul locului veşti proaste. După cum am mai spus, cele mai multe pretinse horoscoape nu aveau alt ţel decât să-l bine dispună pe soldat şi să-l facă să-şi cheltuiască neîntârziat toată solda. Reticenţa fetei îmi stârnea curiozitatea.

Tocmai voiam să-i cer şi alte amănunte, când sirenele de alarmă au început să urle, acoperind muzica din bar şi anunţând apropierea unui avion kamikaze. Imediat au fost stinse toate luminile şi pista de dans s-a cufundat în beznă. Hoana s-a aruncat la pieptul meu. Era slabă ca o pisică vagabondă şi îi simţeam coastele sub degete. M-am gândit la căpitanul Hassler şi la ochii lui roşii. Probabil că acum se agita pe marginea hăului, încercând să repereze avionul înţesat cu explozibil. Sau poate că zâmbea recitând poeme, cuprins de beatitudinea provocată de drog şi inconştient de pericol.

Sirenele urlau ca nişte vaci jupuite de vii, făcând imposibilă orice conversaţie. Am auzit în sfârşit o explozie îndepărtată, care a făcut să se cutremure solul, repercutându-se în gleznele noastre apoi s-a aprins din nou lumina, surprinzând perechi care flirtau peste măsură pe banchete. Am comandat coniac, şi Hoana a băut ca să-şi uite frica. Când am ieşit din local, aerul nopţii a ameţit-o şi am simţit cum se clătina la braţul meu. Nu părea deloc călită pentru o damă de companie, şi i-am şi spus-o.

— Înainte lucram cu unchiul meu într-o prăvălie de horoscoape, a mărturisit ea. Dar era prea greu, nu mai suportam toate acele coşmaruri. E mai uşor să faci pe târfa.

Aerul avea un miros de produs chimic. Vântul purta pe străzi parfumul recentei explozii. Am tuşit.

— Cum îţi vin visele? am întrebat-o eu.

— Când dorm cu cineva, când pielea mea îi atinge pielea, a răspuns ea. Înainte, unchiul meu mă trimitea la clienţii care doreau o prezicere. Mă dezbrăcăm şi mă culcam lipită de el. Mulţi profitau ca să mă mângâie. Când m-am făcut mare, au început să se culce cu mine şi uneori chiar era plăcut. Îmi dădeau bani ca să nu-i spun nimic unchiului meu.

Am ajuns la „Economic Palace”, am luat cheia, am comandat o altă sticlă de coniac şi am dus-o pe Hoana la etaj. Se cam ameţise şi chicotea, poticnindu-se.

— Nu-i aşa că după aceea ai să mă dai afară? a insistat ea. Dacă adorm, să mă trezeşti imediat. Eşti un om bun, nu vreau să-ţi anunţ vreo nenorocire.

Am încuviinţat şi am împins-o în cameră. I-am ridicat rochia şi am posedat-o în mijlocul revistelor ilustrate, dar eram mult prea beat ca să am un orgasm ca lumea. Hoana, în schimb, a chicotit întruna, fără să pot înţelege exact semnificaţia micilor ei strigăte ascuţite. M-am prăbuşit cu obrazul pe o revistă cu benzi desenate. Nu mai puteam de căldură şi mi-am smuls hainele de pe mine. Hoana a făcut şi ea la fel şi a mormăit ceva în legătură cu un duş, dar nu a reuşit să se ridice şi până la urmă s-a lipit de mine. Acum, când era goală, corpul ei slab avea ceva patetic. Degetele mele i-au atins uşor şalele, descoperind urma unor cicatrice vechi. Adormise, şi un firişor de salivă îi curgea, din gura întredeschisă, în scobitura claviculei mele. Eram epuizat şi totodată cumplit de excitat. Revista ilustrată de sub obraz mi-o arăta pe miss Annette, fiica exploratorului, pe care sălbaticii se pregăteau să o fiarbă într-o oală mare. Am râs prosteşte. Tocmai eram gata să adorm, când Hoana a început să vorbească. Mai întâi am ascultat amuzat, apoi un val de gheaţă mi-a făcut pielea ca de găină.

Spunea…

Spunea: „Tamata…” cu o voce de dincolo de mormânt, cu o voce care nu mai era a ei. M-am încordat tot, dar

fata a repetat distinct cele trei silabe alarmante: „Tamata…” Nu te puteai înşela.

Tocmai voiam s-o zgâlţâi, când s-a ridicat brusc, de parcă ar fi fost în transă, cu ochii halucinaţi, şi a strigat:

— Crucile! Crucile!

— Destul! am răcnit şi eu, apucând-o de umeri. Termină cu teatrul!

Începusem să-mi pierd sângele rece şi frica îmi răsucea stomacul. Fata se agita ca o posedată, cu ochii daţi peste cap, cu gura tremurândă, schiţând grimase îngrozitoare.

— Mâinile tale! continua ea să strige. Ai mâinile găurite… Te-au crucificat. Eşti pe o cruce şi te doare. *Oh*! *Te doare atât de rău*!

De data asta mi-am pierdut controlul şi am pălmuit-o violent, vociferând:

— Putoareo! Taci din gură! Nu taci?

O loveam cu toată puterea. Când au început să mă doară mâinile, m-am ridicat şi am burduşit-o cu lovituri de picior. Fata se lăsa în voia mea, fără măcar să încerce să se apere, cu o resemnare ruşinoasă. Strigătele noastre îi alarmaseră însă pe ceilalţi. Băiatul care răspundea de etaj a intrat cu o vână de bou în mână, dar soldaţii din camerele vecine au intervenit şi m-au imobilizat, în timp ce Hoana îşi îmbrăca în grabă rochia.

— Vezi, a zis ea, uitându-se la mine cu o privire de câine nedorit. Am avut dreptate. M-ai bătut şi tu la fel ca toţi ceilalţi.

Şi a dispărut pe culoar.

— Hei! Te simţi bine, frate? mi-a şoptit la ureche tipul care mă ţinea de mâini.

M-am prăbuşit ca o marionetă. Soldatul le-a făcut semn curioşilor să părăsească camera. S-au dat cu toţii înapoi şi au închis uşa.

— Vrei o ţigară? m-a întrebat tânărul, strecurându-mi în colţul buzelor o ţigară cu haşiş. Hei! Nu trebuie să te

omori aşa tipule. Uneori îţi face bine să dai într-o femeie, şi pe urmă, câteodată, lor le place asta…

Îmi spunea ce-i trecea prin minte, încercând să stabilească o legătură de simpatie. Era tuns zero şi avea o faţă trasă, ciupită de vărsat.

— Mă cheamă Buddy, a zis el. Hei! Relaxează-te, şi fumează. Trage adânc, e marfă de calitate…

Am făcut cum spunea el. Încă mai dârdâiam de frică şi ecoul silabelor sinistre îngăimate de fată îmi răsuna întruna în cap. De unde putuse să ştie? Auzisem cumva o prezicere? *O adevărată prezicere*? *Ce spusese*? *Te doare atât de rău*! *Oh*! *Te doare atât de rău*!

Mi-a venit să vomit. Am inhalat fumul pentru a încerca să mă calmez. Drogul mă amorţea, făcând să-mi apară în cap tot felul de imagini ciudate.

— Nu trebuie să te uiţi în gura curviştinelor, a şuşotit Buddy. Avem noi, fir-ar să fie, destule griji cu războiul ăsta împuţit.

— Război împuţit, am repetat, ca un ecou. Afurisit război împuţit.

Frica mă părăsea pe măsură ce se accentua senzaţia de plutire. Buddy m-a culcat pe parchet şi mi-a strecurat o pernă sub cap. Când a înţeles că mă calmasem, s-a ridicat şi a ieşit.

— Las lumina aprinsă, a zis el în momentul în care închidea uşa.

Am vrut să-i mulţumesc, dar mintea mi se învârtea la zece ani-lumină de corp şi-mi pierdusem controlul asupra gurii. Mă mulţumeam să râd prosteşte. Acum îmi dădeam seama că intrasem în panică degeaba, dar era normal, acumulasem prea multă tensiune în cursul ultimilor ani şi văzusem prea multe orori. Te crezi blindat, blazat şi deodată nervii cedează, transformându-te într-un puşti înspăimântat, rătăcit, fără pic de rezistenţă morală. Hassler trecuse prin asta înaintea mea. Hassler şi mulţi alţii.

Era un război împuţit, un mic război împuţit…

CAPITOLUL II

Era un război împuţit aşa cum văzusem altele zeci ca el. Un tumult, un haos, o confuzie extremă în care erau aruncaţi, claie peste grămadă, zeci de oameni buimăciţi, cu privirile înspăimântate, cu faţa palidă, cu gura deschisă pentru un strigăt pe care nu îndrăzneau să-l scoată sau pentru un hohot de plâns, un geamăt de copilărie regăsită care, sub imperiul spaimei cumplite, îngenunchează deodată pentru a le întinde braţele. Un mic război împuţit, plin de mirosul pământului răscolit, răvăşit, bătătorit, sfârtecat. De mirosul acelei turbe umede care pute a rahat proaspăt şi care are şi culoarea lui…

Ştiam că misiunea din Tamata mă va face încă o dată, iar şi iar, să revăd acele peisaje cenuşii, acele câmpuri din zori de zi pe care stăruiau ceaţa şi fumul exploziilor. Copacii centenari, transformaţi în aşchii, şi lacurile romantice, înconjurate de trestii colorate subit în roşu de josnice rămăşiţe omeneşti împrăştiate în apele lor. Peisaje de care eram sătul. Bucăţi de natură pline de găuri de tot felul. Şi roşu peste tot, pe răniţi, pe frunze, în adăposturi. Roşu în brazde, roşu sub tălpile mele. Acel roşu lipicios şi clipocitor, închegat într-o clisă întunecată, înnegrindu-se la soare şi acoperind solul cu masa lor de consistenţa gelatinei asemănătoare cu nişte bucăţi de ficat… sau cu o cremă de ciocolată. Sânge. Nici nu mai ţineam cont prin câţi hectolitri de sânge călcasem. Pentru mine, văzut din mica mea ambulanţă deformată de atâtea lovituri, războiul era o hemoragie

gigantică, cheaguri care umpleau peisajul cu conţinutul lor stătut şi cu miros fad.

Cu noile arme – proiectile explozive, grenade cu impuls – devenea extrem de dificil să mai găseşti un corp intact… Sau cel puţin ÎNTREG. Nu mai era necesar să încercăm să intervenim în timpul acţiunii; de acum înainte rămâneam în spatele liniilor. Eu, cu mâinile pe volan, cu o ţigară puturoasă în colţul gurii. Gisèle, infirmiera-şefă, îngenuncheată în furgon, făcând inventarul instrumentelor şi bandajelor, aliniind pe o brancardă pensele lungi pentru hemoragii. Un fel de încercare de autoamăgire.

Orientam oglinda retrovizoare ca să pot arunca o privire între picioarele ei sau sub bluza albă suflecată. Ea ştia prea bine şi executa foarte inteligent o mică partitură pe bază de frustrări şi minunăţii. Pândeam să-i zăresc chiloţii albi şi curbura sexului, în timp ce în depărtare răsunau explozii îngrozitoare de gong, iar printre copaci urcau în aer ţâşniri de foc lichid. Mă instalam bine pe scaun, cu mirosul de tutun negru în nări, îmbrăcat cu bluza albă scrobită.

Îmi plăcea momentul acela trecător şi imaculat. Ambulanţa albă, Gisèle mai albă decât o Sfântă Fecioară cu voal dintr-o imagine pioasă, chiloţii ei… Şi eu îmbrăcat tot în alb, ca la prima împărtăşanie. Ştiam că acest minut era fragil, condamnat. Ştiam că după un sfert de oră nu va mai rămâne nimic din puritatea noastră şi vom bâjbâi prin rahat şi sânge, că roţile ambulanţei vor patina în noroi, în tranşee, şi că…

Fumam o ţigară, călare pe timpul oprit. În jur, frunzele galbene ale toamnei mă împresurau cu explozia lor aurie. Mă gândeam la plimbările făcute în copilărie, în cursul cărora adunam castane şi frunze mari şi verzi, pe care le puneam la uscat între foile unui dicţionar. Mă gândeam la începutul şcolii şi la mirosul de cretă… Şi la aceleaşi frunze aurii care umpleau curtea. Stăteam cuminte în banca mea, cu mâinile încrucişate, şi îmi

plimbam privirea între curtea plină de frunze uscate şi chiloţii învăţătoarei care şedea pe scaun cu picioarele depărtate. Era un adevărat moment de copilărie fericită. Mi se părea că seva care îmi umfla sexul preluase ştafeta de la seva moartă a frunzelor desprinse din copaci şi condamnate la putrefacţie. Se stabilea un fel de legătură între mine şi pădurea pe care o ghiceam prezentă, nemărginită şi galbenă, dincolo de zidurile şcolii. Eram fericit, ameţit de mireasma cernelii proaspete, de mirosul de hârtie nouă şi de parfumul ieftin care venea de la subsuorile învăţătoarei când se apleca asupra mea ca să-mi corecteze exerciţiile ce umpleau liniile vagi ale caietului. O simţeam murdară în hainele ei curate, şi asta mă încânta la culme. Era una dintre acele fete care, în fiecare dimineaţă, adaugă un nou strat de fard şi de parfum jegului din ajun; care îşi schimbă cu scrupulozitate lenjeria de corp, dar care nu se spală între picioare decât o dată pe săptămână, înainte de a fi murdărită de inevitabilul soldat aflat în permisie duminicală. Îmi plăcea pentru asta, pentru amestecul acela de pânză albă şi sudoare, pentru acea frumuseţe fezandată, pe care aveam s-o găsesc mai târziu întruchipată în ambulanţă şi în Gisèle.

Îmi fumam ţigara trăgând cu ochiul la roşcata cu voalul ei marcat cu crucea mică de culoare kaki a serviciului militar de sănătate. Savuram momentul, în timp ce pământul bubuia, iar prin aer zburau bucăţi de lemn, de metal şi de carne omenească. Noi stăteam retraşi, închişi într-o dimensiune paralelă, ca nişte spectatori care asistă la o coridă. Cu diferenţa că pe noi corida nu ne interesa…

Gisèle etala pensele. Degetele ei mângâiau curbele nichelate. Era înaltă, solid construită, cu umeri de ţărancă şi picioare de muncitoare. Era o fată rezistentă, căreia îi plăceau mâncarea şi vinul, îndopându-se fără mofturi cu carne în sos, tocană negricioasă şi tescovină. Uneori, pe la zece dimineaţa împărţeam o ceapă şi o

bucată de pâine neagră. Îmi plăcea să-i văd buzele cărnoase apucând mâncarea cu lăcomie şi răsfrângându-se ca să scoată la iveală dinţii albi. „O gură de sculat bastoane”, spuneau în mod curent soldaţii cu romantismul lor obişnuit. Şi se uitau la mine cu invidie, închipuindu-şi că raporturile profesionale pe care le aveam cu infirmiera erau întrerupte de episoade desfrânate. Dar nu era adevărat. Gisèle şi cu mine trăiam într-un fel de castitate tulbure, echivocă, plină de atingeri uşoare şi de aşteptare. Nu mi-ar fi trecut prin minte să pun mâna pe ea ca să-i pipăi sânii, nu. Mă mulţumeam cu căldura ei, cu mirosul valurilor ei de sudoare, cu mici renunţări intime.

Îmi plăcea să o văd obosită, după o zi petrecută pe câmpul de luptă, transpirată, cu părul desfăcut, cu bluza murdărită, cu şuviţe de păr lipite de obrajii asudaţi. Se trântea lângă ambulanţă şi aprindea o ţigară groasă cu tutun cenuşiu, din care trăgea curăţindu-şi cojile de sânge uscat de pe pulpe. Mă uitam cum îşi sufleca fusta de uniformă pentru a-şi desprinde cu unghiile un fragment de carne lipit pe faţa interioară a coapsei, sau un fir de iarbă năclăit de sânge.

Îmi plăceau moliciunea ei greoaie, oboseala ei, venele proeminente de o parte şi de alta a gâtului, cei patruzeci de ani pe care avea să-i împlinească în curând. Mi-o închipuiam vulgară, plină de organe fierbinţi, cu pântecele puţin cam gras sub linia buricului. Cu pubisul ca un tufiş sălbatic, cu un păr cotropitor şi rebel. Probabil că la pat era ca o iapă în călduri. Fiind o femeie lipsită de cochetărie, dintr-o bucată, sigur că nu ezita să necheze de plăcere şi să înjure când făcea amor. O simţeam debarasată de acele pudori şi dezgusturi care otrăvesc de obicei sexualitatea feminină. Un caporal de genişti îmi rezumase într-o zi speculaţiile psihologice într-o frază concisă şi frapantă: „Uite una căreia probabil că îi place gustul spermei!”

Nici măcar nu-i cunoşteam numele de familie. Era

Gisèle şi atât. Ea, eu şi micul Saïd, ajutorul de brancardier, formam tot personalul unităţii mobile de sănătate numărul 27.

Saïd… Ar trebui să vorbesc şi despre el, bineînţeles, aşa se face în romane, dar eu nu sunt scriitor, aşa că mă mulţumesc să transcriu amintirile exact cum îmi vin în minte. Acum, când ne-am prăbuşit în oroare, poate că ăsta e un mod de a nu-ţi pierde minţile, o tentativă de a ordona haosul şi de a judeca mai bine întâmplările.

Ambulanţa…

Ambulanţa era albă, fireşte, având pe laterale două cruci mari de culoare kaki, cruci din acelea cărora li se spun treflate, cu braţele părând a se termina cu nişte ciudate ulcere trilobate. Ca toate vehiculele militare, şi ambulanţa noastră avea roţi înalte pentru a trece peste toate obstacolele, şi era teribil de grea.

— Tablele sunt blindate, obişnuia să spună Gisèle. Dacă n-ar fi fost, de multă vreme ne-am fi înghiţit certificatul de naştere!

Avea dreptate. Deseori un avion, sau un trăgător ascuns, ne lua drept ţintă, deşi noi soseam, aşa cum se obişnuia, după bătălie. Gloanţele loveau tabla maşinii, ricoşând cu un zgomot cumplit de bilă metalică izbind clopotul cel mare al unei catedrale.

Fusesem ales pentru calităţile mele de şofer, pentru aptitudinea mea de a ocoli găurile şi ridicăturile de pământ lăsate de explozii. Eram capabil să merg în zigzag printre cratere fără să pierd controlul vehiculului meu. Uneori mi se întâmpla cel mult să derapez în noroi şi să calc câteva corpuri mutilate, dar, după cum am mai spus, prezenţa noastră pe câmpul de luptă era mai mult simbolică decât eficace. Cui i-am fi putut veni în ajutor? Acelor oameni care nu mai erau decât nişte trunchiuri? Acelor capete carbonizate care semănau mai mult cu nişte ghiulele de tun date cu catran decât cu nişte capete omeneşti? Acelor mâini, acelor braţe, pe care le găseam ici şi colo strângând o puşcă, mânerul unei

grenade sau… o iconiţă?

Pe câmpurile „noastre” de luptă nu răzbăteau niciodată strigătele muribunzilor, horcăitul celor care agonizau, aşa cum se scrie prin romane. La noi toată lumea era moartă, moartă definitiv. Performanţele noilor arme eliminaseră până şi conceptul de rană. Un soldat nimerit în cursul unei înfruntări exploda de cele mai multe ori în plină cursă. Experţii în armament lucraseră îndelung în acest sens, perfecţionând oroarea procesului, mizând pe impactul lui demoralizant. Cu noile cartuşe *Flying Buzar Moco* era imposibil să mai mori curat, cu mâna la inimă, secerat pe culmea unei baricade. Nimeni nu se mai putea apleca asupra ta ca să-ţi audă ultimul suspin şi să-ţi culeagă cuvintele murmurate dintr-o răsuflare: „Să-i spui nevestei mele, mamei mele, Lolei (*a se tăia menţiunile inutile*) că…”

E greu să-ţi murmuri ultimul gând, demn de acest nume, când capul ţi s-a desprins de trunchi şi descrie o curbă parabolică la zece metri deasupra solului, când picioarele şi braţele ţi se împrăştie în cele patru puncte cardinale cu viteza sunetului! Impactul psihologic! Da, exista, nimeni nu putea să nege asta. Uneori trebuia ca ofiţerii să împuşte doi-trei soldaţi înainte ca oamenii din companie să catadicsească să iasă din tranşee. Se auzea vuietul revoltei. Circulau zvonuri subversive despre batalioane răzvrătite care refuzaseră să lupte.

Eu, Gisèle şi Saïd la ce serveam? La a strânge bucăţile împrăştiate şi a reconstitui un puzzle de carne cumplit?

— Oamenii au nevoie să ştie că vor avea un mormânt decent, ne spusese un ofiţer superior cu ocazia unei inspecţii, niciunul dintre ei nu are chef să rămână împrăştiat în rahat până la Judecata de Apoi. Voi sunteţi pentru ei asigurarea odihnei eterne.

Tâmpenii.

O ordonanţă a marelui Stat-Major stipulase ca de acum înainte soldaţii să-şi tatueze pe tot corpul numărul matricol. Capul braţele, picioarele, trunchiul se

pomeniseră atunci pline de numere micuţe injectate sub epidermă cu ajutorul unei cerneli care nu se ştergea. Această măsură urmărea să ne simplifice sarcina, să ne permită o reconstituire mai uşoară. Ceea ce provoca uneori dialoguri rocamboleşti de genul:

— Saïd, am un picior drept etichetat 28 456 FP. Uită-te pe computer să vezi dacă mai ai ceva din aceeaşi familie.

— Un cap, şefule. Şi un picior de origine îndoielnică.

— Ce înţelegi prin „origine îndoielnică”?

— Numărul e în parte şters, şefule.

Aveam senzaţia că joc loto, cu diferenţa că în loc să scot din sacul meu jetoane de lemn, scoteam bucăţi de carne înnegrite.

Ambulanţa nu era decât un dric inversat. Un mic cimitir ambulant pe patru roţi. Da, exact asta era: un cimitir în căutare de clienţi, un pogon de pământ jalonat cu dale de marmură şi monumente funerare. De parcă acea enclavă a Odihnei Veşnice ar fi fost detaşată de sol, pentru a fi aşezată pe remorca unui camion mare condus de mine. Şi eu mergeam, cu piciorul apăsat pe acceleraţie, având pe omoplaţi greutatea mausoleelor şi în nări mirosul de coroane putrezite. Opream maşina în mijlocul unor terenuri lunare, distruse, unde iarba nu mai creştea decât după câţiva zeci de ani. Îmi suflecam pantalonii peste cizmele înalte de vidanjor şi deschideam portiera… Strângeam din dinţi şi aşteptam cu angoasă zgomotul de absorbţie pe care îl vor produce, inevitabil, tocurile mele, înfundându-se în cloaca de turbă şi maţe care acoperea solul. *Sssscccloş*! Un zgomot de-ţi venea să vomiţi, un zgomot de-ţi venea să urli, un zgomot visceral.

După oroare urma descurajarea, oboseala, migrena provocată de ţigările aprinse una după alta ca să nu mai simţi mirosul măcelului din jur.

— Ştii că se fabrică medicamente foarte bune? îmi spunea întruna Gisèle. Vezi flaconul ăsta? Îţi pui trei

picături în fiecare nară şi timp de aproape patru ore nu mai simţi niciun miros. E mai puţin nociv decât ţigările tale.

— Şi ai ceva şi ca să nu-ţi vină să borăşti? bombăneam eu.

— Bineînţeles. Nişte pastile. Împiedică spasmele gastrice. Le iei şi s-a zis cu greţurile.

— Văd că a fost prevăzut totul pentru confortul celor ce muncesc, ziceam eu rânjind şi căutând un alt pachet de ţigări.

— Am şi nişte pilule care redau pofta de mâncare, după ce-ţi termini treaba, continua ea chicotind, şi altele care te fac să visezi frumos.

Saïd practica asiduu acest gen de terapie. Îl vedeam coborând din furgonetă adulmecând şi lăcrimând, îndopat de sedative şi de euforizante. Îl auzeam râzând prosteşte în timp ce aduna rămăşiţele omeneşti împrăştiate în jur. Uneori forţa puţin doza şi începea să cânte în gura mare. Dădeam din umeri şi mă apucam şi eu de treabă, prinzând, un braţ, un picior, un cap, cu cleştii articulaţi cu care eram dotaţi. După aceea trebuia să curăţăm fragmentul cu un jet de apă sub presiune pentru a găsi numărul tatuat. Fatalmente, după o oră începeam să blestem arhaismul armelor folosite. De ce nu se punea la punct o dată pentru totdeauna un glonţ capabil să atomizeze răcanii… să-i transforme în praf sau în cenuşă?

„Prea puţin spectaculos, prea curat, ar fi obiectat, probabil, strategii. Războiul psihologic trece printr-o practică planificată a ororii. Lasă-i pe cei care ştiu să-şi facă treaba lor, iar tu înghite pilulele care au fost fabricate special pentru tine.”

CAPITOLUL III

— Şefule! Şefule! Treziţi-vă! strigă Saïd. Permisiile noastre au fost anulate, trebuie să ne întoarcem la bază.

Putea să se lipsească de această ultimă precizare. Aş fi ghicit oricum că intrăm din nou în foc. Saïd nu mă tutuia decât în timpul permisiilor.

Am încercat să mă ridic. Îmi simţeam gura încleiată şi limba ca de mucava. Habar n-aveam cât timp dormisem. Stăteam culcat tot pe revistele ilustrate, cu obrazul pe imaginea fatidică în care canibalii se pregăteau să o fiarbă pe miss Annette, fiica exploratorului. Îmi venea să stau acolo, nemişcat, cu ochii ţintă la oala mare şi înnegrită, tot restul existenţei mele. Brancardierul m-a forţat să mă ridic, m-a dezbrăcat şi m-a împins sub duş.

— Am primit ordinul azi-dimineaţă, mi-a explicat el în timp ce eu mă săpuneam cu o mână vlăguită. Gisèle mi-a cerut să vă iau şi s-o ştergem la Cartierul General. Asta înseamnă că e gâlceava pe undeva.

Un cuvânt a ieşit din mâlul somnolenţei şi a explodat în mintea mea cu un zgomot dezagreabil: Tamata.

Dintr-o dată îmi aminteam totul despre seara detestabilă petrecută cu Hoana. Îmi aminteam strigătele şi prezicerile ei, ochii daţi peste cap. Tot ceea ce alcoolul şi drogul ştersese, înecase în valurile amintirilor. Mi s-a făcut din nou pielea ca de găină şi am avut impresia că apa duşului e rece ca gheaţa.

Ţi-a anulat permisia ca să te trimită la Tamata, mi-a şoptit vocea care se încăpăţâna să răsune în capul meu.

M-am îmbrăcat pe bâjbâite. Migrena îmi despica

fruntea în două, deschizându-mi capul până la sprâncene. Aveam impresia că acum creierul îmi zvâcneşte în aer liber.

Saïd m-a ajutat să cobor scara. Un taxi ne aştepta la marginea trotuarului. Peste zece minute treceam bariera Cartierului General.

Câţiva oameni mormăiau în curte, doar pe jumătate treziţi din somn şi din beţie, cu ochii roşii şi obrajii năpădiţi de o barbă ţepoasă.

Gisèle s-a ivit pe neaşteptate şi m-a ciupit de braţ.

— Plecăm, a şoptit ea. Însoţim al treilea corp expediţionar. Toată lumea e consemnată până la îmbarcare.

Se vedea bine că era entuziasmată de noile veşti. M-am uitat cu atenţie la ea, încercând să-i descopăr pe chip urmele istovelilor din aşternut, dar faţa îi rămânea indescifrabilă. Netedă ca a unei îngrijitoare de copii dintr-un spital englez.

— Îmbarcarea? am repetat eu. Asta înseamnă că plecăm pe apă. Spre o insulă. Îţi aminteşti ce ţi-am spus la telefon?

A dat din umeri.

— Nu avem permisiunea să vorbim despre asta până când nu ajungem în larg, m-a întrerupt ea. Comandantul nu vrea să se audă de această misiune. Oraşul e plin de băgăcioşii ăia de ziarişti. Ar vedea în asta încă o dovadă a imperialismului expansionist.

A trecut o cantină mobilă, distribuind cafea amară şi caldă. Am înghiţit vreo trei sferturi din ea. Dar frica mă trezea mai sigur decât cofeina, revenea în palpitaţii înăbuşite, ca un abces care coace, umflându-ţi gingia şi atrăgându-ţi treptat toată atenţia asupra lui.

Un difuzor i-a chemat pe toţi şefii de formaţii. Eu nu făceam parte dintre ei, deşi Saïd se încăpăţâna să mă numească astfel fireşte, ca să mă flateze. Gisèle ne-a lăsat pradă angoasei noastre. M-am uitat la brancardier şi am văzut grimasa de pe faţa lui. Totdeauna îi fusese

frică de apă pentru că, în copilărie, i se prezisese că va muri înecat.

— E departe insula de care vorbeaţi? a întrebat el.

I-am mărturisit că n-aveam habar. Puţin mai târziu ne-au adunat pe toţi şi am fost duşi în magazie. Băieţii de la echipament îşi începuseră deja treaba, distribuind căşti, bocanci, uniforme.

Ceva mai încolo se desfăceau lăzi din care erau scoase puşti de asalt lucind de unsoare. Aş fi vrut să-mi astup urechile ca să nu mai aud zgomotul metalic al încărcătoarelor numărate cu voce tare.

Nimeni nu vorbea, iar băieţii îşi aruncau pe furiş priviri neliniştite de parcă ar fi vrut să-şi zică: „Ce mai e şi rahatul ăsta nou?”

Consemnul tăcerii era resimţit de toată lumea ca prevestitor de necazuri iminente.

— Toţi sunt bosumflaţi, a zis Saïd rânjind. E normal, coitul întrerupt nu-l înveseleşte pe combatant.

Sala s-a umplut treptat de fumul ţigărilor, până în momentul în care ceaţa albastră şi compactă ne-a forţat să deschidem ferestrele. În clipa aceea Gisèle s-a întors la noi, foarte serioasă în uniforma ei bine încheiată, împodobită cu galoane şi medalii. Aveai senzaţia că secretele strategice cu care fusese îndopată îi umflaseră sânii, dar nu era decât o iluzie datorată atitudinii rigide pe care o adopta imediat ce îmbrăca uniforma.

Gisèle a ridicat mâna ca să oprească orice întrebare din partea noastră.

— Am primit consemnul să nu se vorbească nimic, ne-a spus ea cu severitate. Niciun cuvânt până când nu vom fi în larg.

Bănuiam că, în realitate, nu ştia decât foarte puţin. Noi doar însoţeam trupa, aşa că nu era nevoie să cunoaştem strategia pusă la punct de Statul-Major.

A fost o zi morocănoasă. Consemnaţi între zidurile cazărmii ne simţeam ca nişte prizonieri. Către seară ni

s-au distribuit raniţele şi am pornit spre port în camioane acoperite cu prelată. Cheiul mirosea a saramură şi a mâl. Un transportor de trupe mânjit cu o vopsea cenuşie termina de încărcat materialul de campanie: camioane, automitraliere, ambulanţe.

Soldaţii aşteptau de-a lungul cheiului, aşezaţi cu fundul pe bagajul lor, mestecând cu nervozitate o ţigară. Poliţia militară patrula printre hangare, încercând să descopere un eventual ziarist. Dezvăluirile lui Hassler îmi umblau prin cap şi de acum eram sigur că coşmarul nostru avea să se numească Tamata.

A venit, în sfârşit, şi rândul nostru să ne îmbarcăm, soarele era gata să apună şi cerul strălucea deasupra valurilor. Am urcat pe navă, un monstru de fierăraie plin de ecouri metalice şi a cărui burtă răzuia cheiul.

— O croazieră la soare! a exclamat cineva, încercând, împreună cu alţii, să destindă atmosfera.

Dar butadele băieţilor nimereau ca nuca în perete.

O oră mai târziu, frânghiile au fost desprinse de chei şi duduitul motoarelor a făcut să tremure puntea sub tălpile noastre.

Un miros de nămol s-a ridicat din apa răscolită de elice. De data asta ieşeam în larg. M-am întors spre Gisèle.

— Tamata? am zis eu simplu.

— Tamata, a răspuns ea privindu-mă ţintă în ochi.

Zarurile fuseseră aruncate.

Noaptea a înghiţit foarte repede cheiul, apoi malul. Obişnuiţi cu atmosfera închisă a pădurii şi cu vegetaţia ei năpăditoare, care creştea la loc imediat ce o tăiai, simţeam cu toţii o anumită tulburare în mijlocul acelei întinderi de apă fără limite, un fel de aversiune ascunsă şi bruscă faţă de gol, de imensitate. Fugind de ocean, mulţi soldaţi se refugiaseră deja în depozit şi jucau cărţi cu o concentrare suspectă. Gisèle şi-a dat seama de tensiunea care mă stăpânea şi şi-a aşezat mâna pe

braţul meu.

— Relaxează-te, mi-a zis ea. Pentru noi nu va fi decât o misiune de rutină, ca totdeauna.

Şi am avut impresia că regreta.

Începând de a doua zi s-a instalat monotonia. Cerul cenuşiu se întindea deasupra oceanului cenuşiu pe care se târa nava noastră cenuşie. Consemnul de securitate fusese ridicat, dar era evident că nimeni nu ştia nimic sau aproape nimic. Erau repetate aceleaşi cuvinte. Expediţie de pedeapsă, revoltă, strângerea şurubului. *Nimic altceva*? Atunci de ce atâtea precauţii, acea obsesie a secretului, şi feţele prea serioase ale ofiţerilor?

— Adevărul e că nu vom primi instrucţiunile decât în ultimul moment, a mărturisit Gisèle. După ce debarcăm.

Am înţeles că în felul acesta sperau să împiedice agitaţia oamenilor… Sau poate că eu deveneam paranoic şi vedeam peste tot numai comploturi. Hoana mă impresionase prea tare, şi Hassler… O isterică şi un drogat, într-adevăr, grozavi informatori!

Poate că tot ce mi se spusese era adevărat: nimic altceva decât o banală restabilire a ordinei, iar restul fusese inventat de mine.

Eram trimişi acolo să facem o treabă urâtă, dar o treabă de rutină, care nu se deosebea cu nimic de cea pe care o aveam de făcut în timpuri normale. Trebuia din nou să recoltăm cadavre, să colectăm rămăşiţe…

Da, era într-adevăr o treabă urâtă, dar o preferam vieţii din tranşee pe care o cunoscusem timp de şase luni, la puţină vreme după încorporare.

Trăiam ca nişte şobolani în acele răni deschise cu lopata într-un pământ prea afânat, măcinat de o ploaie ce nu se mai sfârşea. Trebuia să dormi în picioare, în saci de dormit agăţaţi vertical de un stâlp. Dacă te lungeai pe fundul găurii, riscai să fii acoperit de o surpare şi să pieri sufocat înainte de a fi putut să ieşi din

găoacea culcuşului. Mulţi tipi muriseră în felul acesta, prizonieri ai unui sac de dormit cu fermoar ruginit, mumii împachetate în nailon şi pânză cauciucată. Aşa că dormeam în picioare, ca şi ceilalţi, închis în sacul meu, cu gluga trasă pe ochi, având senzaţia că sunt un spânzurat legănându-se de sfoara spânzurătorii. Dormeam prost, în ciuda comprimatelor dizolvate în vin, şi care ar fi trebuit să ne cruţe de tortura coşmarelor.

Trăiam în pământ, într-o fisură orizontală, fiind atenţi ca niciodată capul nostru să nu depăşească linia sacilor de nisip. Imaginile din exterior nu ajungeau până la noi decât prin intermediul binoclului periscopic sau al unor oglinzi legate de un băţ. Camerele de luat vederi şi aparatura video se stricaseră foarte repede, din cauza umidităţii, şi fusese nevoie să se apeleze la şmecherii vechi de când lumea, meştereli improvizate, o oglindă agăţată în vârful unui băţ, şi care ne arăta imaginea unui câmp de luptă plin de cratere… Inamicul rămânea invizibil, ascuns ca şi noi în adâncul altei tranşee.

Săpam şi unii şi alţii, căutându-ne reciproc, deschizând noi răni în câmpie. Din când în când, un avion de recunoaştere zbura deasupra noastră, încercând să facă fotografii. Dacă reuşea să se reîntoarcă la bază, Statul-Major ne trimitea atunci planuri noi. Hărţi întocmite după fotografiile aeriene făcute de aviatori şi care arătau ca nişte labirinturi complicate imprimate în albastru şi roşu. Labirintul roşu reprezenta tranşeele inamice. În funcţie de rezultate, ne felicitam sau ne îngrijoram.

— Ah! Idioţii! graseia sergentul. Au cotit spre nord. Ne întorc spatele. Dacă săpăm bine, în trei zile o să-i lovim la cur!

Băieţii îl aprobau, întinzând gluma.

— Aveţi dreptate, şefule! Să-i frigem pe la spate pe mâncătorii ăştia de căcat!

Săpam, în echipe care se schimbau între ele, zi şi noapte urmând tranşeea adversă în deplasările ei

misterioase. Când avioanele nu ne trimiteau nicio hartă strategică, procedam la relevee topografice total empirice. În fiecare companie apăreau cu această ocazie „specialişti” cel puţin surprinzători. Grupa mea număra în rândurile ei un anume Mordek, poreclit Nuga, care datorită auzului său deosebit de dezvoltat, pretindea că e în stare să detecteze zgomotele târnăcoapelor inamice la o distanţă de peste o sută de metri. Mai era Buclatul, care capta vibraţiile solului cu talpa piciorului. Şi Anatole-Năsosul, care adulmeca mirosurile ca un animal de pradă pe potecile războiului.

— Îi simt, repeta el. Rahatul şi urina lor nu au acelaşi miros cu ale noastre. Vă spun eu, băieţi, că miroase a căcat de asasin. Se apropie tipii. Se apropie!

În lipsa oricăror date ştiinţifice ne agăţăm de rezultatele acestor sondaje groteşti. Sergentul verifica „informaţiile” cu cea mai mare seriozitate: confrunta mirosurile, zgomotele, vibraţiile solului. Cred că şi adversarii noştri făceau la fel. Poate că trecuserăm foarte aproape unii de alţii de mai multe ori. De unde să ştii? În fiecare tranşee se respecta tăcerea. Cine lăsa să-i cadă bidonaşul de metal sau lovea o piatră cu baioneta era imediat pedepsit. Vorbeam prin gesturi, sau prin desene rudimentare făcute cu degetul în peretele noroios din faţa noastră. Aceste desene erau însă totdeauna aceleaşi: corpuri de femei şi penisuri hipertrofiate.

Într-o zi, un student de la Arte Frumoase, foarte priceput, ne-a făcut să visăm modelând din lut un corp feminin cu fund cabalin. Statuia aceea moale, deosebit de fragilă, a devenit pentru noi un idol pe care îl deplasam pe măsură ce tranşeea înainta. Unii dintre noi o pipăiau în mod ruşinos noaptea, lăsându-şi urma degetelor pe sânii maronii. Îi spuneam Târfa, sau bruneta Boubou. Unii pretindeau că de fapt culoarea „pielii” ei le amintea de cea a indigenelor violate în timpul micilor războaie coloniale din Marele Sud…

Umiditatea permanentă o împiedica să se usuce, aşa că rămânea fragilă, gata să se deformeze. Atâta vreme cât a fost printre noi, sculptorul a corectat în fiecare dimineaţă deformările suferite de idol în cursul nopţii şi localizate în general la nivelul sânilor şi al feselor. Studentul îşi umezea degetele, lua puţin lut şi repara zeiţa cât ai clipi din ochi. Acest mic ritual de chirurgie plastică a durat până când tânărul a murit prosteşte, lovind o mină cu lama lopeţii, în timp ce săpa în capătul tranşeei. Din ziua aceea madona de pământ s-a tot deformat. Corpul său caricatural şi-a pierdut foarte repede orice atracţie, apoi a devenit de-a dreptul monstruos. În momentul când a ajuns în stadiul de josnicie anatomică, am abandonat-o în ploaie, trebuie să mărturisesc, fără regrete.

Tranşeea şerpuia, înainta, cotea, o lua iar îndărăt. Ne încordam auzul, adulmecam, inspectam solul, încercând să-i localizăm pe „ceilalţi”. Numai că aveam de-a face cu minele. Nişte mine mici şi spurcate, care vibrau şi, prin trepidaţiile lor smintite făceau să se năruie pereţii tranşeei. Îngropate în pământ, la o adâncime de doi metri, ele semănau cu nişte oale pline cu monede ascunse acolo de cine ştie ce rentieri, victime ale exodului. Porcării! Cel mai mic şoc era de ajuns pentru a acţiona detonatorul şi a provoca un mic cutremur de pământ.

Atunci întreaga câmpie începea să vibreze, grinzile şi proptelele se clătinau, tranşeea se închidea ca o rană ce se cicatrizează ca prin miracol. Surprinşi, oamenii încercau zadarnic să escaladeze zidurile de pământ care se surpau. Mâinile lor, ca nişte gheare, săpau ca să găsească ceva solid de care să se prindă, iar tranşeea îi acoperea ca un val. Era asemenea unui fermoar pe care cineva l-ar fi tras brusc. Gaura se umplea, şanţul săpat cu răbdare şi consolidat în cursul ultimelor săptămâni se obtura în câteva minute, unindu-şi marginile ca o gură care se închide.

Minele vibratoare erau obsesia noastră. Le poreclisem „oala groparului”. La început detectorii de metale ne permiseseră să le localizăm, dar cu timpul detectorii se stricaseră, ca şi restul echipamentului. A trebuit să ne lăsăm în seama „specialiştilor”, cei care se pretindeau magnetizatori şi detectau prezenţa încărcăturilor explozive prin trei metri de nămol. Îmi amintesc şi acum de un anume Dédé-Forţosul, care sonda terenul masându-şi şalele.

„Am o schijă în spate, explica el, foarte aproape de coloana vertebrală, şi asta îmi dă o sensibilitate deosebită. Cum simt că se apropie o bucată de metal, încep să-mi clănţăne dinţii.”

Iată în ce condiţii trebuia să luptăm. Mineri sub cerul liber, trebuia să săpăm întruna. Foarte des aveam senzaţia că eram un condamnat la galere căruia i se dăduse o lopată în loc de vâslă. Munca era aceeaşi. Îţi smulgea braţele şi îţi împietrea palmele. Era un război ciudat, un război de cârtiţe care se căutau la întâmplare printr-un labirint. Săpam cu puşca în bandulieră, cu baioneta montată la capătul ţevii, „gata pentru orice eventualitate”. „Eventualitatea” consta în pătrunderea bruscă în tranşeea inamică, asemenea unor piraţi care, după ce străpunseseră cu pintenul o navă, se repezeau la abordaj urlând pentru a-şi ascunde frica.

Între două reprize de terasament, ne sprijineam cu spatele de proptelele care consolidau tranşeea şi mestecam tutun uitându-ne la cer – un cer aproape tot timpul cenuşiu, pătat cu nori negri de parcă s-ar fi hotărât să îmbrace şi el o uniformă de camuflaj. Pândeam avioanele, micile bombardiere viclene care survolau liniile ca să ne arunce în cap bombe mari destinate să ne pulverizeze. În această împrejurare, terenul noroios, acel foitaj[11] putred de argilă şi apă, se dovedea în chip ciudat cel mai bun aliat al nostru. Bombele care coborau din cer şuierând se înfigeau în el

[11] Aluat franțuzesc.

fără să explodeze. Noroiul nu oferea niciun punct tare detonatorului. Bombele rămâneau pe jumătate cufundate cu aripioarele deasupra mâlului, ca nişte epave indecise ce nu se hotărau să se ducă la fund. Proximitatea lor ne înspăimânta. Ştiam cu toţii că, tot ducându-se în jos, până la urmă vor întâlni o piatră de care se va lovi sistemul lor de aprindere, şi săpam din toate puterile să mărim tranşeea, să ne îndepărtăm de acele mase de exploziv aflate în somnolenţă. Uneori bomba pornea în derivă, purtată de o scurgere de noroi, urmând fluxul unei alunecări de teren. Constatam atunci cu oroare că bomba venea după noi! Cu ochii lipiţi de ocularele periscoapelor, pândeam apropierea lentă a acestor rechini de metal negru urniţi din loc de mişcările misterioase ale subsolului.

— Se îndepărtează, spunea cineva gâfâind, cu inima plină de speranţă. Se îndreaptă spre CEILALŢI. O să le bubuie în gură! Bună treabă!

— Vorbeşti prostii, îl corectă un pesimist. Vine-ncoace! E pentru noi! Mda, pentru noi!

Noaptea mă visam harponier şi, în mintea mea amorţită bomba se transforma într-o balenă plină de şuruburi, care mugea. Orificiul dorsal, în loc să scuipe jerbe de apă sărată, arunca afară vârtejuri de scântei ca un fitil de mină ce tocmai fusese aprins. Mugea şi căsca o gură cumplită prin care reuşeam să văd ce are în burtă. Era o burtă plină cu butoiaşe de praf de puşcă, ghiulele de tun şi obuze, asemenea buncărului unei nave de corsari. În picioare, în echilibru pe sacii de nisip ai tranşeei, îmi agitam harponul ca s-o sperii şi să plece în larg. Dar ştiam foarte bine că pielea ei acoperită cu tablă nu se temea de suliţă şi că, fatalmente ne va ataca, cu botul în jos, pachiderm al mărilor mocirloase conceput să atace navele inocente. Mă trezeam urlând şi camarazii mei mă făceau să tac izbindu-mă cu pumnii.

Totuşi, într-o zi bombardamentul ne-a lovit în plin. Mărturisesc că n-am rămas cu nicio amintire despre

treaba asta şi că mi-ar fi tare greu să fac o relatare epică. Nu-mi amintesc decât silueta avionului negru, ivindu-se dintre nori. După aceea…

Se pare că am fost găsit, printr-o întâmplare de-a dreptul norocoasă, plutind la suprafaţa unei scurgeri de noroi, agăţat de o grindă. Suflul exploziei mă dezbrăcase complet, lăsându-mi doar bocancii. Bocanci după care am fost identificat, autorizându-se apoi trimiterea mea în spatele frontului într-unul dintre spitalele noastre militare.

Nu aveam nicio rană vizibilă dar fusesem pălit de imbecilitate. Pe jumătate surd, practic mut, nu reuşeam decât cu mare greutate să-mi coordonez mişcările. Iar reflexele se dovedeau teribil de reduse. Reacţiile nervoase păcătuiau printr-o întârziere bizară. Dacă eram înţepat cu un ac, durerea provocată de această agresiune nu ajungea la creier decât cu un decalaj de câteva minute.

Am fost instalat mai deoparte, în spatele unui stâlp, departe de calorifer şi de lumină. Nu eram un bolnav interesant, cu atât mai puţin un rănit glorios.

Sala de tratament fusese improvizată în subsolul unei mănăstiri parţial distrusă de bombe. Lămpile de petrol agăţate de stâlpi împrăştiau o lumină galbenă şi urât mirositoare, făcându-i să tuşească pe cei care sufereau de răni la plămâni. Din patul meu nu zăream decât nişte bolţi înnegrite, acoperite de calcar şi salpetru. Acolo am cunoscut-o pe Gisèle. Umbla de colo până colo printre paturi, iapă cu carnea roz şi sânii comprimaţi de uniforma albă. Se spunea că, în schimbul unei sume modice, infirmiera accepta să masturbeze bolnavii sub pătură cu o mână expertă şi medicală. Nu am putut niciodată să verific realitatea acestei afirmaţii. Cred că nu era decât o fantasmă a răniţilor, întreţinută cu grijă de năuceala febrei.

Era o perioadă nefastă pentru răniţi. Cei mai mulţi dintre doctori erau trimişi pe câmpurile de luptă, unde

cădeau ca muştele. În spatele frontului, în lipsa unui personal calificat, se făcuse apel la studenţi fără practică, la şarlatani cărora nici măcar nu li se verificau capacităţile reale. Spitalele fuseseră astfel invadate progresiv de o cohortă de „chirurgi” nepricepuţi, a căror experienţă se limita la incizia unui panariţiu. Fuseseră angajaţi veterinari, tămăduitori şi vindecători de toate soiurile, care experimentau pe răniţi reţete improvizate, cele mai multe ducându-te direct în mormânt.

Parcă îi văd şi acum cu feţele lor de beţivani, vicleni, lipicioşi. Acei apostoli ai vorbelor frumoase, care te ţineau de mână făcându-te să înghiţi nişte mixturi demne de cazanul unei vrăjitoare.

Gisèle mi se părea altfel; dacă nu calificată, cel puţin refractară la această farmacopee de groază. Ştiam că infirmierele militare erau formate din ce în ce mai rapid, multe dintre ele fiind recrutate din rândul prostituatelor cărora li se recomanda să fie „destul de drăguţe ca să îndulcească ultimele clipe ale nefericiţilor soldaţi căzuţi cu onoare pe câmpul de luptă”. În realitate era vorba de o compensare a lipsei de anestezice şi sulfamide printr-o practică generalizată a plăcerii buco-genitale în scop terapeutic.

Cred că mulţi răniţi nu se plângeau deloc de acest tratament, deşi în această privinţă, n-am putut să verific niciodată informaţia cu ochii mei, cu atât mai puţin pe propria mea persoană! Gisèle era altfel. Îmi place să-mi repet asta. Ea a fost singura care a catadicsit să se aventureze până în ungherul unde fusesem exilat dându-mi să înghit poţiuni pe care le scotea pe ascuns din buzunarul central al şorţului.

— Poţi să iei asta fără teamă, micuţule, şoptea ea. Astea sunt medicamente adevărate, deocamdată păstrate numai pentru ofiţeri, dar am reuşit să şterpelesc câteva cutii. Încearcă să-ţi revii altfel te aşteaptă eutanasia. S-a primit ordin să nu mai fie îngrijiţi decât bolnavii recuperabili, cei care vor mai fi în

stare să se reîntoarcă pe front, ceilalţi…

Idiot, mut, incapabil să-mi coordonez mişcările, era cât se poate de clar că făceam parte dintre CEILALŢI. Această veste mi-a îngheţat sângele în vine şi mi-a provocat o criză de convulsii care i-a făcut pe băieţii din sală să mă lege de pat.

— Ăsta începe să ne calce pe nervi, a bombănit un fost ucenic măcelar promovat ajutor de chirurg. Dacă o ţine tot aşa, va trebui să ne hotărâm în privinţa lui!

Ameninţarea m-a înspăimântat. Nu-mi făceam nicio iluzie în privinţa compasiunii acestor falşi medici, despre care ştiam că deturnaseră stocul de morfină al spitalului în scopuri personale. Din patul meu puteam să-i văd cum le puneau căluş la gură, cu ajutorul unui dop de plută, muribunzilor care îi enervau cu gemetele lor nesfârşite.

— Trebuie să-ţi revii, îmi şoptea Gisèle. Începe prin a merge; după aceea voi putea să te ajut…

I-am urmat sfatul, ajutându-mă mai întâi de cârjele pe care mi le procurase, apoi sprijinindu-mă de stâlpul în spatele căruia fusese instalat patul meu. Mergeam fără încetare în cerc, ca un măgar legat la o moară. Nimeni nu mă băga în seamă. Şarlatanii se plimbau de colo până colo prin sală, jucându-se ca nişte puşti cu instrumentele lăsate la dispoziţia lor. Tăiatul şi cusutul îi amuza mai mult decât ne-am putea imagina. Când treceau pe intervalul principal dintre paturi, mă lipeam de stâlp ca un deţinut evadat care se ascunde după un copac ca să scape de patrula care îl urmăreşte. Nebunia rece a acestor laboranţi ai diavolului îmi îngheţa măruntaiele. Îi auzeam vorbind cu glas scăzut despre tratamentele miraculoase pe care aveau de gând să le experimenteze asupra bolnavilor.

— Sunt convins că oasele rupte pot fi înlocuite cu lemn, spunea unul dintre ei. Un stejar frumos, bine şlefuit. Totul e să cureţi bine scoarţa…

— Adevărat, întărise un altul. Decât să cârpim, mai

bine să punem la loc ceva nou! De fiecare dată când mi se aduce un picior rupt, scot tot osul şi îl înlocuiesc cu o tibie de brad, un lemn care rămâne suplu.

— Trebuie să extindem această tehnică şi la organe, a spus un altul. Am pus la punct un plămân foarte frumos din cauciuc şi…

Să fi fost doar nişte glume proaste ale unor învăţăcei în ale medicinei, nişte glume îndoielnice? *Nu ştiu*, eram prea implicat ca să le consider astfel. Strângeam din dinţi, gata să leşin. Ce aveau să mai inventeze aceşti demenţi? În fiecare zi alţi bolnavi îşi pierdeau minţile sau mureau subit cu un ultim urlet. Era mai puţin periculos pe front, în prima linie cu o armă în mână, decât aici în pat, dezarmat, la cheremul acestor şarlatani care defilau în bluzele lor albe, din abundenţă pătate de sânge!

Când am fost în stare să merg corect, Gisèle a făcut în aşa fel încât să mi se permită să-i dau o mână de ajutor. Toată ziua mergeam în urma ei împingând un cărucior în care se îngrămădeau faşe şi pansamente. Chestia asta a durat o lună. Căruciorul îmi servea drept cârjă, compensând cu abilitate slăbiciunea picioarelor.

— S-ar zice că protejatul dumitale şi-a revenit foarte bine, domnişoară Gisèle! mormăiau medicii, privindu-mă cum trec.

Ai fi zis că vindecarea mea le lua pâinea de la gură, că îi dezamăgea. Poate că se gândiseră la o grefă amuzantă, la vreo proteză miraculoasă pe care brusca mea restabilire îi împiedica să o mai experimenteze.

Reîncepeam să vorbesc. Traumatismul exploziei dispărea treptat. Numai auzul mă mai supăra încă, şi din când în când sufeream de o semisurditate foarte stingheritoare, care mă cufunda ore întregi într-un univers pufos, lipsit de orice consistenţă materială.

— Nici nu poate fi vorba să te reîntorci pe front, mi-a spus într-o seară Gisèle. Nu te-am pus pe picioare ca să fii demolat a doua oară. Îl cunosc foarte bine pe

administratorul serviciului de sănătate. Îi voi cere să fii mutat la ambulanţe.

Mi-am spus că se bucura de o mare influenţă pe lângă administrator dacă îi putea cere o astfel de reformare, apoi mi-am dat seama că probabil era amanta lui, ceea ce explica şi surprinzătoarea politeţe cu care îi dădeau ordine medicii.

Gisèle şi-a ţinut promisiunea. Trei săptămâni mai târziu eram repartizat la corpul de şoferi al serviciului de sănătate. Scăpăm de oroarea unei reîntoarceri în tranşee.

Nu ştiu pentru ce a făcut Gisèle atâtea eforturi ca să mă scape din ghearele şarlatanilor. Sala comună nu ducea lipsă de bolnavi admirabili, iar eu nu făceam parte dintre ei. La început am crezut că la mijloc a fost atracţia sexuală sau sentimentală, dar urmarea evenimentelor mi-a dovedit că mă înşelasem. Niciodată nu a făcui nici cel mai mic gest pentru a mă atrage în patul ei. Poate că voia să mă lege de ea cu lanţul recunoştinţei. Poate că intenţionase să-şi formeze un sclav supus.

Mai târziu, relaţiile noastre au evoluat spre o ciudată complicitate aţâţătoare, un ritual de frustrări reciproce, căruia nu i-am perceput niciodată cu adevărat toate detaliile. De ce-mi spunea cu încăpăţânare „micuţule”, deşi aveam aproape aceeaşi vârstă?

De ce…

Lasă! O să revin mai târziu asupra acestui lucru, dacă îmi mai rămâne ceva timp. Aşa cum am spus mai înainte, scriu acest jurnal ca să nu cad în nebunie, şi amintirile îmi invadează din când în când capul bolnav, încât mă fac să-mi pierd şirul povestirii. Mi-ar trebui mai multă rigoare, dar sunt obosit şi vorbind umplu tăcerea. Căci vorbesc în timp ce scriu, ca un învăţător care dictează un text elevilor. Sunetul vocii mele îmi face bine, e o muzică familiară care alungă frica. *Atâta vreme cât vorbesc, EI nu vor veni să mă ia…*

Cel puţin aşa îmi spun întruna de la început. Câtă vreme vorbesc, EI vor crede că suntem mai mulţi şi se vor feri. Dar dacă tac… Atunci…

Am fost mutat la ambulanţe şi în curând mi s-a alăturat şi Gisèle. Mi-a mărturisit după aceea că îi era frică de şarlatanii de la spital şi că nu mai voia să fie asociată manipulărilor lor.

— După război va avea loc o anchetă, mi-a şoptit ea. Procese. Se va băga de seamă că de fapt corpul medical a făcut tot atâtea victime cât şi inamicul. Nu vreau să mă trezesc în boxa acuzaţilor, învinuită de crime de război.

— N-o să fie niciun proces, i-am răspuns eu. Chiar n-ai înţeles că războiul nu se va opri NICIODATĂ?

— De ce?

— Pentru că nimeni nu doreşte să se oprească.

— Ba da! Soldaţii!

— Te înşeli, am zis eu rânjind. Dacă s-ar întoarce la viaţa civilă, s-ar prăbuşi în cea mai neagră depresie. Războiul a fost inventat pentru a se da un sens existenţei noastre, asta e tot. Ca să ne facă să credem – prin comparaţie – că într-o zi am putut să fim fericiţi în altă parte, în alt timp, în alt loc. Toţi suntem complici.

După o lună de stagiu devenisem foarte abil în mânuirea volanului şi făceam faţă tuturor obstacolelor pistelor de antrenament. Am fost expediaţi pe teren. Era perioada în care începea să se folosească noile arme de distrugere prin deflagraţie şi sinistrele muniţii marca *Flying Buzar Moco*. Noţiunile de asistenţă medicală şi de ajutor adus răniţilor au suferit o răsturnare considerabilă.

Uneori râneam ca nişte idioţi. Credeam că văzuserăm totul, că nimic nu ne rămăsese necunoscut. Ne consideram nişte aristocraţi ai ororii, nişte filfizoni blazaţi în bluze murdare de sânge. Nu ştiam că ce era mai rău abia de acum încolo avea să vină…

CAPITOLUL IV

Nava înainta cu o încetineală exasperantă, urmată de vârtejuri de pescăruşi care se năpusteau asupra punţii cu ţipete stridente. Marinarii se amestecaseră până la urmă printre noi şi, doritori s-o seducă pe Gisèle, încercau să ne distreze povestindu-ne legende şi anecdote.

Dacă ar fi fost să le dai crezare, toată această parte a oceanului era plină de insule vulcanice cu o existenţă precară, pe care un simplu cutremur al străfundurilor le putea înghiţi într-o oră.

— Uitaţi-vă acolo, au spus ei arătând trei colţuri de stâncă submarină care sfâşiau creasta valurilor. În urmă cu zece ani era o insulă în aparenţă normală, solidă, cu palmieri, un munte. Era locuită de un trib, nişte tipi cu înclinaţii artistice, foarte pricepuţi în sculptarea lemnului…

— Şi? a întrebat Gisèle nerăbdătoare.

— Şi uite că a dispărut! a spus, triumfător, matelotul. Într-o zi am trecut din nou pe-aici şi nu mai era! Prin locurile astea nu eşti în siguranţă nici pe vapor, nici pe pământ…

O remarcă descurajantă, dar am profitat de ocazie ca să-l întreb despre Tamata, în ciuda privirii mânioase pe care mi-a aruncat-o infirmieră. Dar omul a dat din umeri neştiutor.

— E plin pe-aici de atoli „microscopici”, a mormăit el. Nişte rahaţi de muscă pe o hartă, după cum se zice. Şi chiar mai rău decât atât. Există insule care nici măcar

nu au fost considerate demne să figureze pe hărţi pentru că au fost apreciate ca fiind prea fragile.

A tras din pipă, apoi a adăugat:

— Dacă Tamata voastră există, ea face parte din ceea ce geologii numesc „zone mobile”, un fundament vulcanic, acoperit cu o crustă de lavă şi apoi o pătură subţire de sedimente. Se scutură o falie marină şi… fleoşc! Urmează cataclismul şi scufundarea în adâncuri.

— Ca Atlantida, a zis Saïd, visător şi puţin înspăimântat.

— Mda, a confirmat marinarul. Şi pe urmă mai sunt şi insulele artificiale, nişte atoli care au fost amenajaţi şi irigaţi pentru a se încerca diferitele culturi. Ăştia toţi se sprijină pe nisip. Adică sunt vrăjeală. N-aş vrea să trăiesc acolo nici pentru tot aurul din lume. Deseori, sub insule moţăie un vulcan stins pe care ar putea oricând să-l apuce strănutul. Şi în ziua când se întâmplă asta totul se năruie. Anual dispar zeci de insule. În realitate nicio hartă nu e exactă…

Şi, pronunţând aceste vorbe liniştitoare, marinarul ne-a părăsit, mulţumit de efectul pe care îl produsese.

Într-o seară, după ce a circulat din mână în mână o sticlă de rom vechi, marinarul ne-a povestit că indigenii înecaţi la scufundarea insulelor continuă să bântuie valurile.

— Plutesc între două ape, a murmurat el cu o voce greoaie. Şi vă spun eu că nu arată deloc frumos, pentru că peştii au mâncat o grămadă de carne din ei! Noaptea ies din mâl şi se ridică la suprafaţă. Când văd trecând chila unei nave pe deasupra capetelor lor, atunci încearcă să facă o gaură în coca ei ca să se ducă la fund. Se agaţă de ea şi zgârie tabla ruginită cu unghiile. Noaptea, când totul e calm, se aude foarte bine zgrepţănatul falangelor pe cocă. *Crriiii… crriiii…* Ca o cretă scârţâind pe tablă. Atunci şobolanii din cală sunt cuprinşi de o agitaţie nebună, căci simt naufragiul iminent, şi îi vezi fugind în toate direcţiile, cu blana

zbârlită. *Crriii… Crriii…*

Şi mima, cu mâinile îndoite ca nişte gheare, disperarea naufragiaţilor.

— Destul! l-a întrerupt Gisèle, care îl văzuse pe Saïd înverzindu-se la faţă.

Marinarul a zâmbit viclean.

— Hai, că nu sunt decât poveşti, nimic altceva! a zis el.

Asta era şi părerea mea, dar, chiar în aceeaşi seară, nu m-am putut împiedica să nu trag cu urechea ca să surprind eventualul scârţâit al unghiilor pe cocă, şi a trebuit să fac mari eforturi să nu cobor în cală pentru a observa vânzoleala şobolanilor!

Saïd m-a surprins cu capul înclinat într-o parte, cu mâna aşezată pe tabla unui perete.

— Am început să ne pierdem minţile, a zis el suspinând. Ar cam fi timpul să ajungem la destinaţie.

Călătoria mi se părea şi mie la fel de interminabilă. Niciodată nu mai văzusem o mare atât de cenuşie, de greoaie. Valurile loveau coca cu un zgomot noroios. Poate că din cauza tuturor insulelor distruse, a tuturor morţilor înghiţiţi de ape. Nu! Deveneam complet stupid! Era evident că marinarii se distrau pe socoteala noastră.

— Nava va arunca ancora în larg, mi-a dezvăluit Gisèle după a treia zi. Tocmai am aflat adineauri de la căpitan. Ne vom continua drumul singuri pe nişte şlepuri de debarcare. Se pare că sunt deja soldaţi pe insulă. Băieţii de la unitatea a şasea aeropurtată…

— Atunci noi venim ca întăriri, am spus eu. Asta înseamnă că lucrurile n-au decurs prea bine pentru primul val de asalt.

Gisèle a făcut un gest de nerăbdare.

— Nu ştiu nici eu mai mult decât tine, a murmurat ea.

Deodată nu mai încerca să se dea mare. Călătoria pe apă îi uzase nervii, alungându-i optimismul impus.

— Debarcare cu şlepurile? am repetat eu. De parcă le-ar fi teamă să se apropie prea mult!

— Ba nu! a zis ea arţăgoasă. Totdeauna dramatizezi. În apropiere de insulă adâncimea e prea mică. Vasul ar putea să eşueze, asta e tot. Nişte şlepuri cu fund plat vor trece acolo unde vasul nostru şi-ar sfâşia coca.

— Mda, am mormăit eu bănuitor.

Nava a aruncat ancora pe la începutul după-amiezii. Cerul era întunecat şi ceaţa ne învăluia din toate părţile, mascând orice urmă de pământ.

— Doar n-o să debarcăm în condiţiile astea? a zis Saïd îngrijorat.

— Se anunţă o furtună, ne-a confirmat unul dintre marinari. Nu trebuie să zăbovim. În apele astea, furtuna poate să ţină trei-patru zile. O să vă lăsăm la apă neîntârziat.

Macaralele şi palanele îşi începuseră deja treaba, coborând şlepurile şi încărcându-le. Am văzut îndepărtându-se primele şlepuri cu oameni tăcuţi. Au pătruns în ceaţa deasă, apoi au încetat să mai existe, de parcă oceanul i-ar fi înghiţit într-o secundă. Ni s-au distribuit veste de salvare, apoi am fost puşi şi noi să coborâm. Şalanda era veche, pe jumătate roasă de rugină şi se zgâlţâia din toate încheieturile. Tot pe ea fusese coborâtă şi ambulanţa noastră. Era pilotată de un marinar prost crescut, care mesteca o bucată de tutun şi scuipa în tot ce trecea prin preajma lui.

Am avut o strângere de inimă când am văzut îndepărtându-se flancul navei. Valurile ne zgâlţâiau în toate sensurile şi luam încontinuu apă. Ghemuit într-un colţ, Saïd verifica legăturile vestei de salvare. Ca o culme a ghinionului, ne-am rătăcit în ceaţă şi era gata să trecem pe lângă insulă fără s-o vedem. Pilotul înjura întruna şi scuipa. Am întârziat foarte mult faţă de orarul prevăzut.

Dar totul a luat cu adevărat o întorsătură proastă când am debarcat pe coastă.

Şlepul blindat, îngreunat de ambulanţă, ne-a lăsat pe

o plajă cu un nisip cenuşiu şi lipicios. Matelotul, neras şi cu ochii înroşiţi de droguri, era cât pe-aci să provoace eşuarea ambarcaţiunii pe un şir de stânci, şi a fost nevoie de multe manevre ca să poată aborda corect plaja.

— Luptele au început acum trei zile, a îngăimat el când i-am cerut instrucţiunile. Cred că frontul se deplasează spre zona mlaştinilor. Aveţi grijă! Dacă împotmoliţi vehiculele, nu mai aveţi cum să scăpaţi. Sunt nisipuri mişcătoare.

Ne-a distribuit, cu o mână moale, nişte hărţi aproximative. Am încercat încă o dată să mă conving că era vorba de un război colonial, încă unul printre atâtea altele. Un nou şir de încăierări, un puzzle din care, ca de obicei, nu vom înţelege nimic. Eroare tactică sau joc cât se poate de subtil? Întrebarea va rămâne, probabil, fără răspuns.

Ceaţa ne împiedica să distingem întru totul insula. Nu era decât o masă întunecată, ghemuită pe apă, un fel de… *epavă naturală*!

Când roţile ambulanţei au muşcat din nisip, Gisèle a lăsat în jos geamul şi a scos afară capul, încercând să zărească deasupra vârfurilor copacilor fumul exploziilor.

— Nu se aude nimic, şefule, a observat Saïd. Nici cea mai mică explozie. Ciudat. De obicei bubuie din toate părţile.

Am dat din umeri, agasat. Totuşi, înregistrasem şi eu tăcerea ciudată care apăsa peste jungla din jur. Nu eram obişnuiţi cu o astfel de discreţie. În general, debarcam în mijlocul unui fum negru, al scânteierilor, învăluiţi de mirosul pestilenţial al corpurilor carbonizate.

— E linişte, a şoptit Gisèle. Mult prea multă linişte.

Am înjurat. Mă enervau amândoi cu remarcile lor redundante, care îmi aţâţau angoasa. M-am orientat după harta confecţionată de computerele Statului-Major. Ambulanţa îşi croia cu greutate un drum prin

zidul elastic al ierburilor înalte. Vegetaţia era plină de sevă, de umiditate, şi ştergătoarele de cauciuc ale parbrizului trăgeau din greu ca să evacueze aceste bale de melc a căror opacitate tulbure îmi astupau vederea. Întreg peisajul părea dăltuit dintr-un burete monstruos, şi cel mai mic tufiş amintea de acele plante acvatice ciufulite care se găsesc de obicei pe fundul acvariilor. Aveam impresia că mă deplasez într-o albie de mâl, că sunt prizonierul vehiculului şi că priveam cum defilează platoul litoralului printr-un hublou de batiscaf. Era îngrozitor de cald, simţeam sudoarea cum mi se strânge în băltoace sub fese şi coapse.

Am tastat nişte coordonate pe busola electronică fără să-mi fac prea multe iluzii. În trei zile umiditatea avea să roadă toate circuitele, scoţând din funcţiune computerele, şi o să ne întoarcem la vechea noastră busolă. Mereu alte şi alte războaie, dar aceeaşi melodie; constatare făcută pe propria mea piele.

— Pute, a mormăit Saïd. Şi e prea cald.

— Asta nu-mi place deloc, a adăugat şi Gisèle. Cadavrele se vor descompune în cea mai mare viteză şi iar o să ne bălăcim prin putreziciune.

Am hotărât să nu mă alătur acestui concert de proteste. Altceva mă chinuia pe mine. Din când în când, animalele treceau pe lângă botul ambulanţei, sărind din liană în liană. Erau nişte animale vâscoase, impregnate de noroi sau mucus, jumătate maimuţe şi jumătate caracatiţe, cu o anatomie nesigură. Cozile lor (tentaculele lor?) plesneau înăbuşit tabla camionului cu un zgomot de carne umedă cât se poate de respingător. Dar poate că îmi imaginam toate astea, travestind nişte simple maimuţe pline de noroi în monştri improbabili.

Tamata… Nu-mi plăceau aceste trei silabe care îmi sunau în urechi în chip agresiv. Unde se afla frontul? În mod normal ar fi trebuit să ne putem ghida după ecoul exploziilor. Muniţiile „migălite” de *Flying Buzar Moco* produceau o explozie de stridenţe care se prelungeau la

infinit şi se propagau pe o rază de câţiva kilometri. Un soi de mieunat diabolic, aşa cum ar fi putut să scoată o pisică uriaşă cocoţată pe vârful unui munte. Dar aici degeaba îmi încordasem auzul, nu reuşeam să percep decât un gâlgâit umed, provenind de la bulele de gaz împuţit care brăzdau noroiul. Chiar şi animalele păreau mute. Poate că şi erau, asemenea acelor creaturi ale apelor de la care împrumutaseră în parte morfologia.

Eram din ce în ce mai nervos şi mâinile mele transpirate alunecau pe volan.

Tamata… De ce veniserăm aici? Trupele noastre probabil că sosiseră doar cu câteva zile mai înainte; grupuri de comando aeropurtate, slobozite de cargouri aeriene enorme cu un zbârnâit de motoare înăbuşit. Căzuseră din cer în mijlocul acestei jungle putrede şi jilave. Îşi îngropaseră paraşutele, apoi…

Apoi?

Unde era inamicul? Şi mai ales care inamic?

Am întrebat-o pe Gisèle, în timp ce ea îşi ştergea faţa de sudoare cu o compresă.

— Ţi-am mai spus că e vorba de un trib rebel, a bâiguit ea.

Nişte indigeni destul de primitivi. În mod normal, expediţia n-ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni, până când se va lua din nou situaţia în mână. O treabă de rutină.

— Da, a adăugat şi Saïd. Sunt nişte sălbatici, n-au arme. La prima bubuitură o vor lua la fugă smulgându-şi părul din cap.

Aş fi vrut să-i împărtăşesc optimismul, dar nu auzeam nicio „bubuitură”. Am făcut remarca aceasta cu glas tare.

— Păi tocmai, a răspuns triumfător brancardierul. Pentru că bătălia s-a şi terminat, şefule! Ce poate să facă o mână de sălbatici împotriva băieţilor noştri înarmaţi? Peste o oră o să-i găsim pe răcanii noştri tolăniţi pe sub bananieri, cu chiştocul în gură,

chiorându-se la reviste porno. Şi războiul va fi deja sfârşit.

Mi-am şters fruntea cu dosul palmei. Climatizarea ambulanţei părea neputincioasă împotriva atmosferei sufocante. Un alt animal a lovit în trecere parbrizul şi n-am putut să-mi reţin o grimasă. Mai înainte de a fi dispărut în mijlocul vegetaţiei, avusesem timp să întrezăresc un bot de clovn acvatic şi un cap de peşte pisică susţinut de un corp de maimuţă solzoasă. Ansamblul arăta cumplit de respingător. Încă o dată am reuşit să mă conving că eram victima unei iluzii.

Căutam zadarnic semnele luptei. Dacă nu cadavre, cel puţin rămăşiţe de bagaje sau uniforme. N-am reuşit să descopăr nici măcar amplasamentul unui bivuac şi resturile înnegrite ale unui foc de tabără. Nu se vedea nimic. Iarba era dreaptă, neatinsă, de parcă nimeni n-ar fi călcat-o vreodată, de parcă nicio macetă n-ar fi încercat să-şi croiască drum pe-acolo cu ascuţişul lamei.

— Cu siguranţă că a crescut la loc, a murmurat Gisèle ghicindu-mi gândurile. Îţi aminteşti când eram la tropice, la Pao Mambo? Bambuşii creşteau cu o viteză de patruzeci de centimetri pe zi!

Am dat din cap, liniştit preţ de o secundă. Da, îmi aminteam: ierburile, frunzele mari şi elastice, pe care săbiile de curăţit terenul nu reuşeau niciodată să le culce, atât erau de pline de sevă. Şi copacii, pe care cum îi jupuiai de scoarţă, îşi şi cicatrizau rănile. Şi peste tot o sevă groasă ca un lipici, pulsând prin nervurile frunzelor şi tulpinilor. O pădure turgescentă, pe care nimic nu o vătăma, refuzând cu încăpăţânare să se deschidă în faţa omului.

— Iarba a crescut la loc, a repetat Gisèle. Dacă a fost tăiată acum trei zile, a avut timp berechet să formeze o nouă barieră. E inutil să căutăm urme pentru că nu vom găsi.

După o oră, am ieşit din pădurea care mărginea

litoralul. Imediat roţile ambulanţei s-au înfundat în sol cu un zgomot spongios. Ajunsesem la mlaştini. În faţa noastră pământul se fărâmiţa, peisajul se fragmenta în benzi noroioase, separate de canale pline cu o apă cenuşie, la suprafaţa căreia planau fumarole[12] de fermentaţie.

— Mlaştinile, a şoptit Gisèle, muşcându-şi buza de jos.

Am strâns frâna de mână. Universul din faţa ochilor noştri exprima putreziciune şi surpare. Era un pământ de sfârşit de lume, un continent fisurat pe cale să se scufunde, un ţinut plin de crevase prin care ieşea la suprafaţă mocirla abisurilor.

— Pe terenul ăsta nu se poate merge! a zis Saïd.

Am înghiţit în sec. Într-adevăr, nu prea mă vedeam conducând ambulanţa printre acele crăpături ale solului. Ambulanţa, deşi considerată amfibie, n-ar fi parcurs mai mult de zece metri şi ar fi început să se scufunde.

— Ce porcărie! Va trebui să scoatem barca pneumatică, a constatat Gisèle.

Tocmai la asta mă gândeam şi eu. Ambarcaţiunea din cauciuc gonflabil fixată pe acoperişul ambulanţei constituia, după ce o desfăceam, o barjă mare şi elastică, capabilă să reziste la gloanţe, la foc, cât şi la impactul cu recifurile. Era o şalupă cu punte divizată în compartimente pneumatice multiple. Un fel de şlep din latex negru care putea să transporte o cantitate destul de mare de material, propulsat de un motor silenţios, fabricat special pentru misiunile de comando. Totuşi nu te simţeai cu adevărat în siguranţă. Ambarcaţiunea rămânea teribil de vulnerabilă abordajelor, era deschisă ţânţarilor şi nu avea climatizare.

Am înjurat. Cu toate că nu voiam să recunosc, gândul de a părăsi ambulanţa şi a merge mai departe „descoperit” mă înspăimânta. Am deschis portiera şi am

[12] Produs gazos (hidrogen, azot, clor, oxigen, oxizi de carbon etc.) cu temperatură ridicată, emis de vulcani prin cratere și prin crăpături sau degajat din curgerile de lavă; degajarea acestor gaze.

pus piciorul pe sol. Bocancul mi s-a afundat adânc.

— Unde sunt băieţii? a zis Saïd cu mirare. N-au lăsat nicio urmă.

M-am ghemuit pe vine să examinez mâlul. Nicio urmă de talpă nu era imprimată în solul acela care, destul de elastic, s-ar fi putut totuşi „cicatriza” în câteva ore. Totuşi această ipoteză nu explica absenţa mucurilor de ţigară şi a ambalajelor de gumă de mestecat. Zeci de oameni trecuseră pe-aici şi nu rămăsese nicio urmă după ei, de parcă tălpile lor n-ar fi atins niciodată solul.

— Ca şi cum noi am fi primii, conchise Saïd scărpinându-şi cu nervozitate sprânceana stângă.

Ca şi cum am fi primii… *Sau ca şi cum toţi ceilalţi s-ar fi evaporat*.

— E de neînţeles, am spus eu. Ajunşi aici ar fi trebuit, în mod normal, să calce pe sol în timp ce-şi desfăceau bărcile pneumatice şi le umflau. Aşadar, solul ar fi trebuit să fie plin de urme.

— Atunci înseamnă că am greşit locul şi că ei au traversat mai departe de aici, mi-a tăiat vorba Gisèle. Trebuie să mergem de-a lungul malului. Mai devreme sau mai târziu o să descoperim noi un bivuac, un pachet de ţigări, ceva…

Am pornit din nou la drum, deplasându-ne pe lângă mlaştină în direcţia est. În unele locuri, aburii urât mirositori erau atât de denşi, încât trebuia să aprindem farurile pentru a putea înainta. Orele treceau una după alta, către seară am zărit o tabără. De fapt nu mare lucru, probabil un bivuac al unei mici trupe de cercetaşi; două corturi kaki şi nişte arme legate mănunchi. Prezenţa acelor puşti m-a convins că tabăra era populată, şi totuşi, când am coborât din ambulanţă, am constatat că cele două corturi erau goale.

— E cu neputinţă! a zis Gisèle ofuscată. Niciun soldat n-ar pleca uitând să-şi ia puşca!

M-am apropiat de arme şi am băgat de seamă că aveau încărcătoarele pline. În tabără era ordine,

bagajele aliniate cu grijă.

— Nu s-au luptat, a constatat Saïd. Nu există tuburi de gloanţe în iarbă. Nici măcar n-au avut timp să halească, raţiile sunt intacte.

— Poate că au fost atacaţi prin surprindere, a murmurat Gisèle. Iar după aceea cadavrele au fost ascunse în mlaştină.

Privirile ni s-au întors instinctiv spre întinderea de pământ învăluită în ceaţă. Toţi gândeam acelaşi lucru. În mlaştina aceea ai fi putut să ascunzi o turmă de elefanţi fără niciun risc ca ei să fie găsiţi mai înainte de a trece destul de multă vreme.

Începea să se întunece. Simţeam cum mi se strânge stomacul la gândul că va trebui să dorm în mijlocul acestei naturi ostile.

— În noaptea asta ne putem închide în interiorul ambulanţei a zis Gisèle. Dar pe urmă…

I-am continuat ideea în gând: pe urmă va trebui să urcăm în barca pneumatică şi să scotocim întinderea mlăştinoasă. Asta însemna că nu vom mai beneficia de învelişul blindat al ambulanţei.

— Mai adineauri vorbeai de indigeni, i-am spus infirmierei. Ştii ceva despre ei?

Gisèle s-a strâmbat puţin.

— Nu, nu ştiu nimic. Medicul maior mi-a făcut o expunere foarte scurtă. Oricum, nu se aşteaptă de la noi să acordăm ajutor sălbaticilor.

Mi-am înăbuşit un rânjet. *Nu se aştepta de la noi să dăm ajutor NIMĂNUI*. Treaba noastră s-ar fi potrivit mai bine unor ciocli decât unor infirmieri.

— Trebuie să lansăm un apel prin radio, a spus cu timiditate Saïd. Să încercăm să localizăm poziţiile armatei noastre.

M-am ridicat, m-am dus la ambulanţă şi am apucat microfonul. Difuzorul zbârnâia în gol, nici pomeneală de vreo conversaţie, fie ea şi îndepărtată. Pe calea undelor nu era ţipenie de om. Apelul meu nu a obţinut niciun

cuvânt de răspuns.

— Poate că e un consemn să nu se folosească comunicaţiile radio, a spus Saïd, încercând să se amăgească.

Am dat din umeri fără convingere. Un astfel de consemn nu era valabil decât în faţa unui inamic echipat cu detectori, deci dispunând de o tehnologie avansată. Nişte „sălbatici” ar fi fost în stare să localizeze o sursă de emisie? *Da, mi-a şoptit vocea aceea răutăcioasă din capul meu. Da, dacă sunt dotaţi cu puteri psihice deosebite*.

Această ipoteză mi-a provocat un fior neplăcut pe şira spinării.

— Hai să dormim în maşină, am hotărât eu. O să vedem noi mâine.

— Şi dacă ne-am întoarce pe plajă? a propus cu timiditate Saïd.

— La ce ne-ar servi asta? a ripostat, mâniată, Gisèle. La ora asta şlepul a ajuns deja departe.

— E ciudat, am zis eu printre dinţi. Nu ne-a răspuns nimeni nici măcar *celelalte ambulanţe*.

— Poate că e de vină ceaţa, a răspuns Gisèle cu o voce albă. S-ar putea să împiedice propagarea undelor.

Această idee mi-a plăcut, avea meritul de a opune spaimelor mele născânde o soluţie oarecum raţională. Am hotărât să mă agăţ de ea, cel puţin până a doua zi.

— Să facem o ultimă patrulare, a comandat Gisèle. Mergem pe lângă mal.

CAPITOLUL V

Am descoperit casa la marginea plajei. La prima vedere, o puteai lua drept un simplu bungalou de bârne, o locuinţă forestieră, dar când te uitai mai de aproape vedeai că e vorba de o vilă de lux în stil colonial. Terasa construită cu faţa spre mare era plină de şezlonguri şi umbrele de soare. Nu se zărea nici ţipenie de om, şi împrejur domnea o tăcere apăsătoare. Am urcat încet scara, ezitând să ne semnalăm prezenţa. Simţeam un nod în gât. Sub umbrelele de soare, paharele, care altădată conţinuseră apă gazoasă aromatizată, acum erau pline de nisip. Vântul care bătea dinspre plajă lovea în geamurile mari cu o răpăială fină. Nisipul se adunase pe pardoseală şi pe scaune, acoperind obiectele rămase în părăsire. Am ridicat cu vârful degetelor o pereche de ochelari negri, o revistă de economie în care fusese ascunsă o fiţuică pornografică, un tub de pastile împotriva hipertensiunii şi un pachet de gumă de mestecat.

Casa părea o construcţie fantomă, lăsată pradă vântului, o vilă prost situată şi pe care furtuna avea s-o preschimbe în curând într-o dună anonimă, sau într-o piramidă egipteană care aştepta să fie înghiţită de nisip.

— Nu e nimeni, a remarcat Saïd.

— Peste o oră o să fie noapte, a spus Gisèle. Să ne despărţim şi să cercetăm repede baraca asta. Nu vreau să ne trezim blocaţi aici în plină obscuritate.

Am tras de uşa culisantă. Nisipul strâns în şănţuleţ îngreuna manevra. Sufrageria era mobilată în stil

colonial „şic”: fotolii masive de bambus, bibliotecă din lemn de palmier, blănuri de animale pe podea sau prinse pe pereţi, scuturi, suliţe. Erau prezente, fireşte, şi eternele coarne de bivol încrucişate, sticle de alcool pe măsuţe şi cutii cu trabucuri… dar pe toate vântul le acoperise cu nisipul care presărase etajerele cu grăunţii lui fini şi aurii. O fereastră deschisă se trântea undeva în casă cu o regularitate iritantă. Nisipul scârţâia sub tălpile mele, trădându-mi fiecare deplasare. Am urcat la etaj. Toate camerele, toate culoarele erau invadate de nisip.

Am încercat să-mi imaginez filmul evenimentelor. Fusese o zi frumoasă şi deschiseseră toate geamurile… apoi se întâmplase ceva care golise casa, lăsând-o pradă simunului. O catastrofă imprevizibilă.

Pe un balcon am descoperit un prosop, un sutien de costum de baie, un roman sentimental şi o sticluţă cu ulei pentru bronzat.

Cu câtva timp înainte, acolo stătuse o femeie. Se simţise destul de în siguranţă pentru a-şi scoate partea de sus a costumului de baie ca să-şi expună sânii la soare. *Şi apoi…*

Şi apoi ce? Eram stingherit. Bungaloul nu prezenta nicio urmă dintre acelea pe care le poţi descoperi în mod obişnuit în locul unde s-a produs un atac. Nişte indigeni care ar fi luat cu asalt fieful unor colonişti ar fi distrus totul, lucrul acesta îl putusem constata de nenumărate ori. Am fi găsit săgeţi înfipte în lambriuri, şifoniere ciopârţite cu lovituri de toporişcă, suliţe vârâte în culcuşul paturilor. Şi mai ales bungaloul ar fi fost jefuit, golit de haine, de alimente. Întreaga casă ar fi fost un câmp de bătălie infernal, cu mobilele răsturnate şi distruse. Ar fi fost sânge, mult sânge. Şi chiar şi inscripţii rituale.

Aici nu găseam decât nisip. Un decor într-o ordine perfectă dar lipsit de actori.

Am trecut printr-o cameră de adolescent. Am găsit

acolo multe machete militare (tancuri, avioane) şi cărţi de groază rupte pe la colţuri, cu coperte naive (lilieci, vârcolaci zâmbind cu o gură plină de dinţi mari şi ascuţiţi). Pe un birou se afla un manual de matematică, şi am putut constata că şi între foile lui fusese strecurată o revistă pornografică. Mi-am reţinut un zâmbet şi n-am putut să nu-mi zic în gând: „Cum e tatăl, aşa e şi fiul!” Un sandvici se întărea pe o farfuriuţă. Jambonul începea să se înnegrească. Acest detaliu, împreună cu altele întăreau în mintea mea ideea unei catastrofe iminente, ceva ca un trăsnet care transformase ziua aceea în ziua groazei. Am coborât. Saïd deschidea sertarele.

— Afară e un coteţ, a şoptit el. E gol. Câinele a tras cu atâta forţă de lanţ, încât a rupt zgarda. Crezi că a încercat să-şi apere stăpânii?

M-am strâmbat neîncrezător. Dacă dulăul şi-ar fi apărat stăpânii împotriva unor eventuali indigeni doritori de măcel, i s-ar fi găsit cadavrul străpuns de suliţe. Numai că nu exista nimic. Nici în casă, nici pe plajă.

„Dacă şi-a rupt zgarda, mi-am zis eu, asta înseamnă că a vrut să fugă. Voia s-o şteargă alungat de ceva care îl înspăimânta.”

Dar n-am îndrăznit să enunţ această ipoteză cu glas tare. Saïd mi-a confirmat că nu descoperise pe nicăieri urme de arme primitive, în afara celor prinse pe perete în scop decorativ. Am dat din umeri şi m-am îndreptat spre verandă. Casa de lemn pârâia în bătaia vântului şi mobilele de bambus acompaniau aceste manifestări destinzându-şi fibrele. Toate astea formau un concert de trosnituri scurte care mă făceau de fiecare dată să tresar.

În pragul verandei m-am oprit uimit. Acolo fusese instalată un fel de seră, iar pe etajere şi pe stative se afla un număr considerabil de ghivece. Bancul de lucru era plin de unelte de grădinărit şi am zărit şi un teanc

de cărţulii despre creşterea arborilor pitici. Dar nu asta mă uimise, ci faptul că niciun ghiveci nu era intact. Toate explodaseră ca nişte bombe, aruncând cioburi smălţuite şi bucăţi de pământ în cele patru colţuri ale încăperii.

Cineva se înverşunase asupra plantelor fragile cu o coadă de târnăcop sau cu o bâtă de base-ball pentru a le face bucăţele. Barbaria acestui act m-a mirat la culme. Am păşit cu prudenţă printre cioburi şi humus. Era un adevărat măcel. Niciun ghiveci nu fusese cruţat, vandalul spărgându-le atât pe cele mari cât şi pe cele mici. Totuşi ceva nu se potrivea…

Peste tot erau cioburi, pământ răscolit, dar…

Dar nicio plantă.

Niciun portocal pitic, niciun chiparos în miniatură, niciunul dintre acei copaci puţin cam monstruoşi la care ţin atât de mult unii amatori. Humus, ghivece sparte, dar nimic altceva. Am încercat să iau o gură mare de aer, dar oxigenul trecea cu greutate prin plămânii mei contractaţi de îngrijorare. Această distrugere de neînţeles mă înspăimânta într-un mod inexplicabil. Mă aşteptasem la ce era mai rău, la copii scalpaţi, la femei violate şi spintecate pe pat. Dar nu la asta…

M-am tras înapoi încetişor. Veranda se continua cu un birou mare în stil colonial, unde se fudulea un tigru năpârlit, destul de prost împăiat. Blana lui uzată în dreptul şalelor te făcea să te gândeşti la generaţii întregi de copii care se folosiseră de el ca de un cal cu tălpici. Pe etajere din lemn de palmier se aflau tot felul de clasoare şi de dosare. Le-am parcurs cu repeziciune şi am constatat că era vorba de rapoarte contabile şi de prognoze agronomice referitoare la anumite culturi. Hârţoage de inginer agronom. Şi mai erau şi facturi, multe facturi. Pe biroul mare, în spatele unei maşini de scris foarte vechi, am găsit un mic magnetofon şi nişte note făcute cu un scris indescifrabil. Am tras caseta la capăt şi am apăsat pe clapa de redare.

O voce de bărbat dicta ceva ce semăna cu un raport în care era vorba de creşterea producţiei, de conturi de exploatare, de preconizările unor recolte. Am dat mai departe. Necunoscutul continua să-şi debiteze monologul. Din când în când i se auzea tusea, o tuse groasă de fumător cu bronhiile pline de gudron. Se mai percepea un fond muzical şi rumoarea unei conversaţii. Şi de asemenea, nişte strigăte de copii venind dinspre plajă.

Bărbatul dicta, îşi răsfoia hârtiile, aprindea o ţigară, se întrerupea să bea o gură. Mâinile îmi erau transpirate şi inima îmi bătea cu putere. Aveam brusc certitudinea că voi surprinde adevărul. Poate nişte strigăte de sălbatici, nişte exclamaţii guturale în limba indigenă, sau nişte împuşcături? Nu, nu credeam în aşa ceva. În sfârşit, din micul difuzor se auzi un zgomot de paşi grăbiţi şi o voce gâfâită de copil:

— *Tati*, *vino puţin*! *E ceva ciudat*…

Era o voce de adolescent, de cel mult paisprezece-cincisprezece ani. Se ghicea că îi era frică şi că se străduia să se ţină bine.

Tatăl bombănea reticent.

— *Tati*, insistă copilul, *nu ştiu ce e… Ceva care aleargă foarte repede*.

Se auzeau paşi în goană şi o fetiţă care striga:

— *Un păianjen mare aleargă pe perete*, *un păianjen mare de tot*…

— *Destul*! a bombănit tatăl. *Să mă deplasez pentru un păianjen… Luaţi o mătură şi omorâţi-l*!

L-am auzit împingându-şi fotoliul, suspinând şi ieşind din încăpere. Începând din acest moment înregistrarea devenea confuză din cauza distanţei. Am identificat zgomote de alergare, strigăte din ce în ce mai ascuţite, mai întâi de fetiţă, apoi de femeie. Şi în sfârşit, mare zarvă.

— *Trebuie să-i oprim!* vocifera bărbatul cu o voce albă. *Revolverul… revolverul meu din sertarul biroului*.

— *Dar nu e cu putinţă*! hohotea o tânără femeie, *ăsta nu poate să fie viu… Ăsta nu poate să mişte*!

O simţeam înspăimântată, în pragul crizei de nervi. Confuzia devenea extremă, apoi se estompa, de parcă familia ar fi fugit din încăpere în încăpere, năpustindu-se spre ieşire. Un câine lătra undeva în depărtare şi se sugruma trăgând de lanţ. Apoi se reinstala tăcerea, întreruptă doar de nişte paşi mărunţi şi repezi, nişte alergări înăbuşite, greu de definit… Asta continua până la sfârşitul benzii. Când am apăsat pe butonul de oprire eram lac de sudoare. Saïd, nemişcat de cealaltă parte a biroului, se uita ţintă la mine cu sprâncenele încruntate.

— Ăsta e momentul în care au fost atacaţi de sălbatici, a zis el încetişor. Probabil că au vrut să se ascundă în pădure, de aceea nu sunt urme de luptă.

Mi-am şters fruntea cu mâneca. Gisèle a venit şi ea şi a cerut să asculte banda, i-am lăsat pe amândoi acolo şi m-am întors pe verandă.

Ăsta nu poate să fie viu, spusese femeia. Oare aşa se vorbea de un indigen mânjit cu vopsele războinice? Am păşit cu prudenţă printre ghivecele sparte. Pe bancul de lucru am zărit un singur bonsai înconjurat de câteva mici instrumente: cleşti, foarfece. Ramurile lui răsucite, atrofiate, evocau nişte membre torturate. Am avut impresia că privesc un fel de pitic asupra căruia un călău s-ar fi înverşunat cu răbdare, un pigmeu vegetal victimă a ticăloşiilor unui grădinar pervers. În lumina aceea slabă, cleştişorii arătau deodată ca nişte instrumente de tortură pentru păpuşi. Degajau o impresie nesănătoasă şi morbidă care mă îndemna să părăsesc imediat locul acela.

„Asta nu e o plantă, mi-am zis eu. E un copac în miniatură, o ciudăţenie de colecţionar.” Dar o voce murmura în mine: *e un pitic torturat… şi care suferă.*

— Ce faci aici? m-a întrebat Gisèle mirată, apărând în spatele meu. Vino, nu trebuie să întârziem aici.

— Ai auzit? i-am spus eu. Femeia a spus: „Ăsta nu

poate să fie viu, ăsta nu poate să mişte…”

Gisèle s-a încruntat.

— Nici vorbă, m-a corectat ea. Ai înţeles greşit. Femeia a spus: *Nu pot s-o ridic pe Vivianne*, *nu poate să se mişte*. Este evident că făcea aluzie la vreo rudă rănită, sau ceva de genul ăsta.

— Ba nu, am protestat eu. Puştii vorbeau de un păianjen mare…

— Ai înţeles totul anapoda, m-a luat ea peste picior. Spuneau: *Un grup de indigeni se caţără pe zid*. Un grup de indigeni, nu un păianjen mare! Phii, va trebui să te consult la urechi!

Eram încurcat, zdrobit, neştiind ce să spun. Chiar atât de mult deformasem dialogul înregistrat pe bandă? Am făcut o mişcare să mă reîntorc în birou, dar Gisèle m-a apucat de mânecă.

— Destul, s-a răstit ea. Se face noapte. Nu vreau să mă deplasez în întuneric. Trebuie să ne întoarcem la ambulanţă şi să ne închidem înăuntru. E clar că aceşti bieţi oameni au fost masacraţi de o bucată bună de vreme. De o săptămână, poate chiar de mai de mult, dacă ne luăm după nisipul care s-a aşternut.

— *Un grup de indigeni*, a insistat Saïd. Exact aşa au spus.

Nu mai ştiam pe cine să cred. Noaptea se strecura prin geamuri şi plaja se întuneca.

— Au murit, a spus infirmiera. Sălbaticii i-au urmărit în pădure. Dacă avem timp să căutăm, le vom găsi cadavrele în tufişuri.

Trebuia să plecăm. Am mai aruncat o privire spre copăcelul singuratic. Mi se părea că făceam o greşeală capitală, că explicaţia misterului se afla acolo, la îndemâna noastră, ca un avertisment solemn, şi că n-aveam dreptul să-l neglijăm.

— Plecăm, a comandat Gisèle. Nu vom fi la adăpost decât în interiorul ambulanţei.

Am coborât scara. Vântul mişca paginile revistelor de

sub umbrela de soare. Casa pârâia în bătaia rafalelor. Am încercat să ascult glasul raţiunii. Eram mult prea nervos, prea impresionabil. De obicei îmi controlam mai bine „distanţa critică”. În mod ciudat absenţa cadavrelor, a trupurilor torturate, mă îngrijora mai mult decât imaginea unui câmp de luptă. Războiul nu ne obişnuise cu impalpabilul. Aveam de-a face cu bombe, cu morţi, cu explozii, cu lucruri extrem de tangibile, cu materiale cărora nu le puteam pune în discuţie existenţa. Aici totul mi se părea mai complicat, mai puţin sigur. Şi chiar prin asta, în mod inexplicabil, cu mult mai ameninţător. Noaptea ne prindea din urmă, aşa că am ajuns la ambulanţă aproape alergând.

CAPITOLUL VI

Nu ne închisesem bine în ambulanţă, că am şi început să regret că părăsisem atât de repede casa. Neglijasem indicii preţioase. Eram sigur de asta. Ar fi trebuit să cercetăm hârtiile mai cu atenţie, să încercăm o reconstituire…

În spatele vehiculului, Gisèle şi Saïd desfăcuseră cuşetele care serveau la transportul bolnavilor şi se instalaseră pentru dormit. Eu mi-am luat locul în cabină, ascultând cum respiraţia lor devenea mai uşoară, pândind momentul în care vor fi cuprinşi de somn. Trebuia să mă întorc acolo, să reascult banda… dar la gândul ăsta simţeam cum mi se făcea pielea ca de găină. Nu voi avea niciodată curajul să reiau drumul spre plajă în întunericul total care domnea acum afară. Noaptea era prea întunecoasă, vegetaţia străbătută de strigăte imposibil de identificat. Nu eram un erou, şi totuşi ceva mă atrăgea afară. Nevoia de a şti înainte de a fi prea târziu…

Am deschis, fără să fac zgomot, unul dintre compartimentele pentru medicamente, fixat în perete, şi am apucat pe pipăite un tub. L-am desfăcut, am luat o pastilă şi mi-am aşezat-o sub limbă, acolo de unde va trece direct în sânge în numai câteva minute. Produsul acţiona repede. Era o porcărie fabricată în laboratoarele armatei, un drog care anihila frica şi îţi provoca o stare de excitaţie capabilă să învingă toate inhibiţiile. Se folosea foarte mult în tranşee cu ocazia luptelor corp la corp. Produsul te făcea să fii cuprins de un sentiment de

invulnerabilitate. Săreai afară din tranşee, cu baioneta înainte, brusc convins că nu ţi se putea întâmpla nimic, că norocul te însoţea, şi te repezeai buimac, cu gândul doar la a te bate…

Asupra unora produsul avea efecte secundare destul de neplăcute. Am văzut tipi alergând drept în mijlocul câmpului de mine şi izbucnind în râs, cuprinşi brusc de certitudinea că au un corp căruia nu i se poate aduce niciun prejudiciu. Alţii făceau crize halucinatorii şi cădeau în genunchi în mijlocul câmpului de luptă într-un fel de stare mistică. Cuprinşi de beatitudine, cu lacrimi în ochi, începeau să spună rugăciuni şi să intoneze cântece religioase, strigând că zăreau îngeri în fumul exploziilor.

Nu testasem niciodată acest drog pe mine şi nu ştiam care e pragul de saturaţie dincolo de care voi cădea în delir, dar eram sigur că fără ajutorul acestei otrăvi nu voi avea niciodată curajul să deschid portiera şi să ies afară din vehicul. Pastila se dizolvă sub limbă şi îi simţeam gustul acid. Deja respiram mai uşor, iar angoasa care acum câteva clipe îmi apăsa pieptul începea să dispară. M-am uitat peste umăr. Gisèle şi Saïd dormeau. Ambulanţa îi proteja ca un seif şi ştiau asta. Am mai aşteptat un minut.

Acum mă simţeam bine şi o excitare ciudată punea stăpânire pe mine. O poftă de mişcare, o dorinţă de acţiune. Am tras zăvorul portierei şi m-am strecurat afară. Am rezistat reflexului de a-mi trezi colegii şi de a insista să mă însoţească. Eram ca un puşti dornic să înceapă un joc grozav. I-aş fi zgâlţâit puţin pe Saïd şi Gisèle şi le-aş fi şoptit:

„Veniţi! O să fie grozav! O să ne distrăm de minune!”

Am rezistat acestei porniri şi m-am avântat în întuneric. Parcă aveam aripi la picioare. Întunericul nu mă mai speria deloc. Am luat de jos un băţ şi am lovit cu el în tufişuri ca să hărţuiesc animalele. Îmi venea să râd şi să cânt: „V-am văzut! V-am văzut!”, aşa cum fac puştii

când se joacă de-a v-aţi ascunselea. O parte din creierul meu rămânea lucidă şi îmi striga să disciplinez această euforie periculoasă care îmi anula spiritul critic. Pe la jumătatea drumului spre bungalou, mi-am dat seama că nu mai ştiam pentru ce ieşisem din maşină. Cu siguranţă ca să mă plimb. Era o noapte grozavă ca să priveşti cum aleargă iepurii…

M-am oprit cu tălpile înfipte în noroi, încruntat, încercând să-mi amintesc. Exista o casă şi trebuia să mă duc acolo pentru un motiv oarecare. Luna era sus pe cer şi strălucea ca un giuvaer. Mă simţeam bine. Apa mlaştinii mi se părea perfectă pentru o baie la miezul nopţii. Mi-ar fi trebuit o fată şi câteva cutii de bere. Ne-am fi scăldat fără costume de baie. Aş fi întins pe mal o cuvertură mare şi aş fi pus un mic tranzistor să cânte o muzică mişto…

Idiotule! îmi şoptea vocea raţiunii. *Eşti în pericol*! *Nu zăbovi în mijlocul pădurii*! *Mergi înainte*! *Mişcă-ţi curul*!

Am pornit mai departe, luptând împotriva euforiei care îmi distorsiona percepţiile. Ăsta era marele pericol al produsului. Din extaz mistic puteai să cazi în halucinaţiile cele mai smintite. Văzusem soldaţi împuşcând vaci sau aruncând grenade în veveriţe. Alţii alergau buimaci, cu corpul ciuruit de gloanţe, indiferenţi la durere şi doborând sistematic orice fiinţă omenească care avusese ghinionul să intre în câmpul lor vizual: duşmani, dar şi femei, copii, bătrâni sau prunci abia născuţi.

Era greu să controlezi efectele drogului, să deosebeşti realul de imaginar.

Ajunsesem la casă. Nu-mi era frică şi nimic din ce se afla în jurul meu nu mi se părea înspăimântător. Am intrat şi am răsucit întrerupătorul. În momentul în care a ţâşnit lumina, mi s-a părut că un scaun încremenea în plină mişcare, ca un animal care se opreşte neclintit, în speranţa că va fi confundat cu decorul şi astfel va scăpa atenţiei vânătorului. Am mijit ochii. Unul dintre

picioarele lui era îndoit în mod ciudat, *ca un picior pe care te sprijini*.

Am hotărât să nu-i dau atenţie; trebuia să-mi canalizez imaginaţia, nu să cad pradă dezlănţuirilor drogului. Am traversat repede salonul ca să ajung în birou. În spate auzeam nişte scrâşnete uşoare, de parcă un piciorong s-ar fi deplasat cu mişcări scurte pe nisipul care acoperea parchetul salonului. Un piciorong… *Sau un scaun reluându-şi plimbarea*? Căci un scaun probabil că ar fi avut aproape acelaşi mers ca un ibis sau ca un marabu!

Mă cuprindea din nou euforia, şi pofta de râs, de a bufni în râs din orice. Tablourile de pe pereţi, fotografiile din rame, totul mi se părea caraghios. Aş fi fost tentat să mă opresc în camera de adolescent şi să admir mai de aproape machetele…

Dar dincolo era biroul, şi magnetofonul tot acolo, aşezat pe sugativă. Am ascultat din nou banda.

E un păianjen MARE DE TOT, spunea fetiţa.

E cu neputinţă, *ăsta nu poate să fie viu*, repeta mama.

Încă o dată, maşina îmi vorbea folosind acelaşi limbaj. Oare numai eu îl puteam înţelege?

M-am aşezat în fotoliul mare de bambus şi am început să examinez toate dosarele stivuite pe birou. Îmi venea greu să mă concentrez asupra textelor, ale căror cuvinte tremurau şi se amestecau sub ochii mei. Drogul îmi altera percepţia culorilor şi albul paginilor era acum orbitor, dificil de suportat.

Rapoartele nu dezvăluiau nimic interesant, doar statistici prognoze, flecăreli. În schimb, ultimul sertar era încuiat. Am luat un pumnal indigen, care probabil că folosea drept coupe-papier[13] şi am încercat să sparg broasca. La a treia încercare s-a rupt lama, dar s-a deschis şi sertarul. Înăuntru nu era decât un dosar de carton roşu pe care stătea scris cu litere groase cuvântul:

[13] Cuțit pentru tăiat hârtie.

KRUCIFIX

Un val de adrenalină mi-a invadat arterele, accelerându-mi atât de tare ritmul cardiac, încât n-am mai văzut bine şi am început să mă sufoc. După ce efectele şocului s-au risipit, am deschis dosarul.

Înăuntru nu se aflau decât trei foi codificate şi o ciornă cu câteva note. Se vedea bine că era o lucrare neterminată. Dar cui îi era destinată? Autorităţilor militare? Probabil că proprietarul bungaloului era şi corespondentul vreunui serviciu de informaţii.

Mi-am apropiat hârtia de ochi ca să descifrez ce era scris, dar cuvintele tremurau. Efortul m-a făcut să lăcrimez; albul acela era imposibil de suportat. Mi-ar fi trebuit nişte ochelari negri. Am reuşit totuşi să citesc câteva rânduri:

… manifestări ciudate, pe care le-am pus la început pe seama noului îngrăşământ YXO-66. Se pare totuşi că fenomenele constatate nu se pot reduce la o simplă perturbare biologică a mediului. Legendele indigenilor acreditează ideea unei…

Aici se terminau notele. Textul era plin de mâzgăliturişi de ştersături, de parcă cel care îl redactase îşi căutase îndelung cuvintele, încercând să formuleze în mod raţional ceva ce nu era raţional. Deodată am avut convingerea că nu terminase raportul de frică să nu fie considerat ţicnit. Fără îndoială că amânase întruna trimiterea lui, reluându-l, apoi părăsindu-l, ezitând să continue o ipoteză care îl înspăimânta.

În spatele uşii au răsunat nişte scrâşnituri precipitate şi furişe. M-am ridicat şi m-am dus să deschid uşa. „Dansează scaunele mi-am zis eu, absurd. N-ai de ce să intri în panică…”

Când am ajuns în sufragerie am avut o impresie ciudată. Ceva nu era în regulă, dar nu reuşeam să aflu ce anume.

Scaunele, mi-a şoptit vocea bunului-simţ. *La naiba*!

Vezi bine că scaunele de bambus nu mai sunt la locul lor!

Am dat nepăsător din umeri. Era tot un efect al drogului. Trebuia să mă împotrivesc acestui gen de halucinaţii şi să nu cred în ele orice s-ar întâmpla. Dacă vedeam un înger aureolat de lumină traversând salonul, trebuia să-mi întorc ochii de la el şi să mă gândesc la altceva. Acesta era preţul cu care voi reuşi să revin cu picioarele pe pământ după ce acţiunea produsului va înceta.

Dacă începeam să cred în tot ce-mi trecea prin faţa ochilor atunci eram numai bun pentru cămaşa de forţă. Trebuia să păstrez o distanţă critică şi să rămân sceptic. De altfel nu-mi era frică şi aveam mâinile perfect uscate. Dacă nu cedam fantasmelor, aveam să execut această misiune cu sângele rece al unui kamikaze.

Am coborât privirea şi am văzut pe nisip urme uşoare de paşi. Urme pătrate… lăsate de picioarele scaunelor în cursul plimbării lor.

„*Merg în zigzag*”, am constatat eu amuzat. Mi-am întors spatele. Dacă stăpânul casei era într-adevăr agent secret, atunci cu siguranţă că în casă există un emiţător. Un emiţător puternic, pe care trebuia să-l descopăr.

Am urcat scara să inspectez podul. În momentul în care am pus mâna pe balustrada de acaju, am avut senzaţia că ating carnea moale a unui membru interminabil. Totul nu a durat decât o clipă dar lemnul a cedat sub presiune, dând dovadă de o elasticitate ciudată.

„O trompă de elefant, mi-am zis eu imediat. Sau un boa constrictor perfect rectiliniu şi aşezat în echilibru pe un şir de balustrade…”

Numai că era lemn, doar lemn, lustruit şi dat frumos cu ceară. Deodată am simţit podul apăsându-mi pe cap ca o pungă mare plină cu întuneric şi nu mai aveam deloc chef să continui ascensiunea. Am atins din nou balustrada, încercând s-o ciupesc cu răutate. Eram

convins că se va încorda ca să n-o pot prinde cu degetele, ca nişte muşchi ascunşi sub acea suprafaţă nervurată.

„Opreşte-te, am zis cu glas tare. O iei razna, e o balustradă de scară, o simplă balustradă de scară, iar tu eşti dopat. Întoarce-te la ambulanţă înainte de a începe să vezi miraje.”

Krucifix… titlul citit pe coperta dosarului îmi umbla întruna prin minte. Un nume de cod… Dar la ce se referea? M-am dus din nou în seră, printre ghivecele sparte. Bonsaiul se afla tot în mijlocul bancului de lucru, înconjurat de micile unelte de grădinărit. M-am apropiat. În penumbră arăta mai mult ca niciodată ca un pitic vegetal, diform, cicatrizat anapoda, ale cărui membre se lipiseră la loc în ciuda bunului-simţ.

— Tu ştii ce s-a întâmplat! am zis eu printre dinţi. Tu ai văzut totul! Ai fost aici când s-a întâmplat…

Apucasem instinctiv unul dintre cleştişorii de pe masă.

— Ştii că am mijloace să te fac să vorbeşti? am zis eu rânjind prosteşte şi apropiind cleştişorul de o ramură.

… şi ramura s-a tras înapoi. Cât se poate de clar. Chiar am auzit scârţâitul micului trunchi când planta s-a retras pentru a scăpa de ameninţare.

„Fără panică, mi-am spus. Ai halucinaţii bătrâne, asta e tot. Drogul te face s-o iei razna. Intră în scenă efectele secundare. *Keep cool*[14].”

M-am aplecat spre el. Nu eram foarte sigur ce fel de pomişor era. Un cedru, un… Nu, nici pomeneală. Mai curând un soi curios cu trunchiul negru, cu scoarţa unsuroasă şi lucitoare, plină de vinişoare. O esenţă pe care nu o cunoşteam şi care îmi provoca un vag sentiment de dezgust. Am cedat impulsului şi am apucat foarfecele! Nu prea ştiu ce intenţionam să fac. Să-i tai din frunze? Să-i distrug ramurile? Să-i retez trunchiul?

În timp ce întindeam mâna am auzit nişte paşi repezi în spatele meu. Nu zgomotul unei agitaţii omeneşti, nu.

[14] Păstrează-ţi calmul (engl.) (n. tr.).

Ceva mai confuz şi mai ameninţător. *Un zgomot de labe*… Şi m-am gândit instinctiv la un crab, sau la un păianjen mare. În junglă auzisem păianjenii de pământ alergând pe pânza cortului în care eram culcat. Făceau aceiaşi sunet, un foşnet mătăsos şi precipitat. O… o cavalcadă păroasă.

Un păianjen MARE DE TOT! spusese puştoaica înregistrată pe bandă.

Nu mai îndrăzneam să mă întorc. Rămăsesem împietrit, cu ochii ţintă la pomişor, în timp ce paşii aceia înăbuşiţi se îndreptau spre mine.

„Haide, mi-am zis eu. O să te întorci şi ai să vezi ceva oribil, asta e sigur, dar bagă-ţi bine în cap că nu e real. Nu e decât un efect al drogului.”

Mâna mi s-a crispat pe foarfece şi m-am întors în loc.

Erau acolo, în pragul verandei. Unii pe podea, câţiva căţăraţi deja pe pereţi ca nişte insecte mari. Pomişori. Vreo zece. Toţi ieşiţi din ghivece şi folosindu-se de rădăcini ca de nişte picioruşe albicioase.

— Aţi ieşit din ghivece, ai? am zis eu rânjind, străduindu-mă să mă ţin tare. Nimeni nu le-a spart, voi le-aţi distrus încercând să fugiţi. Voi…

În momentul în care pronunţam aceste cuvinte m-am simţit idiot. Vorbeam cu nişte plante care probabil că nu existau decât în imaginaţia mea! Mintea începea să-mi deraieze. Pomişorii alergau pe tavan, deplasându-se deasupra capului meu.

Îşi vor da drumul în părul tău, imbecilule! Mişcă-te! Mişcă-te odată! mi-am zis eu, făcând un pas într-o parte.

Totuşi aş fi vrut să-i ignor, să fiu stăpân pe iluzie. Eram convins că uitându-mă ţintă la ei mai multă vreme voi reuşi să-i fac să dispară. Era destul să mă uit direct la ei şi…

Dar zgomotul rădăcinilor (al labelor lor) care luau cu asalt zidurile îmi zbârlea părul de pe ceafă. Pe bancul de lucru, copacul-pitic se agita ca să iasă din ghiveci. Îi auzeam rădăcinile care zgâriau pereţii vasului sub

humus. M-am deplasat repede spre ieşire. Prin urmare asta văzuseră copiii! Aşa se explica exclamaţia femeii: *ăsta nu poate să fie viu*!

Chiar în timp ce construiam această teorie, partea neatinsă a creierului meu se revolta.

„Delirezi, îmi şoptea ea. *Îţi orchestrezi mirajele ca să-ţi dai apă la moară. Nimic din toate astea nu există. Revino-ţi şi totul va dispărea.*"

Dar aveam chef să mai întârzii. M-am năpustit pe culoar şi am trântit uşa în urma mea, închizând copăceii în seră.

Tremuram uşor şi aveam palmele ude de transpiraţie. Efectul drogului se estompa. Simţeam nevoia să beau ceva. Am mers clătinându-mă până în salon şi am scotocit în bar. Am luat o sticlă de vodcă şi am destupat-o. Ştiam că era o prostie, pentru că alcoolul amplifica efectul drogului şi îmi umplea capul cu o adevărată efervescenţă de halucinaţii, dar nu mă puteam abţine. Am băut direct din sticlă.

Scaunele îşi schimbaseră din nou locul. Adunate într-un colţ al încăperii, păreau că se hotărâseră să comploteze.

M-am trântit pe o canapea de piele. *Şi deodată mi-am dat seama că toată casa era din lemn*. Era un bungalou făcut din lemn. Pereţii, şarpanta, parchetul, mobila… toate fuseseră făcute dintr-un lemn căruia nu reuşeam să-i determin originea. Or acest lemn era al unui copac, al mai multor copaci, chiar al unei păduri, şi…

Şi ce? Habar n-aveam ce încercam să dovedesc. Pe scară s-a auzit un zgomot surd, ca şi cum ar fi căzut ceva. Apoi am perceput ecoul unui târşâit, făcând să scârţâie nisipul care acoperea podeaua de parcă… *de parcă un şarpe s-ar fi deplasat într-un vivariu*. Un şarpe mare care se târa izbind plintele cu coada.

Dar în casă nu era niciun şarpe.

Nu era niciun şarpe, dar era o rampă de scară. O rampă cu o consistenţă ciudată, moale, elastică… Se

desprinsese din locaşul ei şi se târa pe culoar venind să mă sugrume. Avea să se strecoare în încăpere, avea să se încolăcească în jurul pieptului şi o să mă strângă, o să mă strângă, până când cuşca toracică o să mi se spargă, până când oasele coastelor or să-mi intre în plămâni ca nişte furculiţe.

O rampă de scară vie.

Şi ăsta nu era decât începutul. Treptat, întreaga casă avea să recapete viaţă. Scaunele se deplasau cu paşi mici, copăceii alergau pe tavan… Peste o oră, scândurelele parchetului se vor dezlipi şi vor începe să mişune ca un cuib de şerpi.

„Efectul drogului, repeta mecanic creierul meu. *Efectul drogului.”*

Dar nu reuşeam să mă ridic. Drogul şi alcoolul mă ţineau prizonier pe canapea, cu fundul mai greu decât un lingou de fontă.

Parcă aveam în picioare bocanci de scafandru… şi lucrul acela se deplasa pe culoar, scârţâind nisipul. O rampă, o rampă pe care o crezusem de lemn, şi care avea să mă facă bucăţele. Casa asta era o capcană. Dacă aş fi înfipt un cuţit în lemnul pereţilor aş fi văzut ţâşnind seva. Lemnul era viu, elastic, suplu. Recăpăta viaţă la anumite ore din noapte. Fusese mutilat, dar avea în el un fel de supravieţuire tenace şi…

— DESTUL!

Urlasem din toată puterea coardelor mele vocale. Am aruncat sticla, m-am smuls din strânsoarea canapelei şi am alergat spre ieşire. M-am împiedicat pe trepte şi m-am rostogolit pe scară trezindu-mă cu capul în nisip. Am mers mai departe în patru labe apoi m-am ridicat şi am luat-o la fugă de-a lungul ţărmului cât am putut de repede.

La o sută de metri de bungalou, mi-am stropit faţa cu puţină apă de mare. Eram terorizat la culme, convins că acea casă se târa pe plajă după mine, asemenea unei broaşte ţestoase enorme, şi că nu se va opri până când

n-o să mă prindă din urmă.

Pe drumul spre ambulanţă mi-am regăsit calmul. Eram conştient că cedasem unor halucinaţii şi că intrasem în panică în modul cel mai stupid. Drogul pusese stăpânire pe spaimele mele latente pentru a construi un scenariu de groază, a cărui imbecilitate acum îmi sărea în ochi.

Ăsta era pericolul unui astfel de produs. În funcţie de predispoziţiile mentale ale momentului se clădea un vis frumos sau un coşmar. Unii soldaţi mi-au mărturisit că, după ce au depăşit stadiul primei euforii, li s-a întâmplat să vadă apărând în faţa lor inamici uriaşi sau tancuri mari ca nişte case. M-am gândit la căpitanul Hassler, care se crezuse călcat în picioare de monştri. Când abuzai de porcării psihotrope ajungeai să nu mai deosebeşti visul de realitate. Am hotărât să nu vorbesc nimănui de halucinaţiile cărora le căzusem victimă şi chiar să uit cât mai repede acest episod.

M-am strecurat în ambulanţă. Gisèle şi Saïd dormeau netulburaţi, prin urmare nu băgaseră de seamă absenţa mea. Am hotărât să iau un somnifer uşor şi să-i urmez în inconştienţă.

Îmi repetam că nu se întâmplase nimic. Nu trebuia să mă mai gândesc niciodată la asta.

Niciodată. Pe moment eram convins că alesesem soluţia cea bună.

CAPITOLUL VII

A doua zi m-am trezit cumplit de mahmur şi, timp de aproape un sfert de oră, lumea mi-a apărut total lipsită de culori. Totul era de un cenuşiu-uniform şi aveam capul plin de sunete ciudate. O muscă s-a aşezat pe parbriz bâzâind, iar mie mi s-a părut că o aud cântând cu o voce subţirică. Şi am recunoscut perfect marea arie din *Carmen*.

Lângă meterezele Sevi-i-i-iliei… fredona musca.

Mi-am frecat faţa. Iluzia a dispărut. Nu era decât o muscă mare şi dezgustătoare care bâzâia prosteşte.

Gisèle pregătea cafeaua. Am băut-o în tăcere, mai hotărât ca niciodată să nu suflu o vorbă despre escapada mea nocturnă. De altfel nu mai rămăsesem decât cu nişte amintiri destul de vagi despre ce se petrecuse în casa de pe plajă, şi nu ţineam deloc să le reînvii.

Am golit ibricul de cafea şi am încercat să găsim o linie de conduită pentru ziua în curs. Am hotărât să amânăm cu douăzeci şi patru de ore deschiderea bărcii pneumatice şi să continuăm explorarea malului.

Am pornit din nou la drum, cu viteză moderată. Jungla era la fel de tăcută, iar aerul saturat de umiditate şi împânzit de insecte care năclăiau parbrizul.

Satul indian s-a ivit din spatele unei fortificaţii din bambus.

Era format în mare parte din colibe, dar mai exista şi o cabană comună lungă, cu acoperiş din pământ uscat. Câteva construcţii din ramuri încrucişate – care fuseseră

cocoţate pe piloni – dominau mlaştina. Erau legate unele de altele prin pasarele de liane. În mijlocul satului, tăciunii unui foc fuseseră stinşi. Un câine se învârtea în cerc, gemând înăbuşit. Când ne-a văzut, a luat-o la fugă. Nu era nici ţipenie de om.

— Ori s-au ascuns, ori au fugit, a spus Gisèle. Coborâm?

M-am strâmbat, dar nu exista alt mod de a culege informaţii. Saïd a scos dintr-o ladă căşti şi veste antiglonţ. Vestele coborau până jos pe coapse, protejându-ne părţile genitale, dar fiecare cântărea şase kilograme. În zăpuşeala de afară, purtatul lor avea să se dovedească foarte repede o adevărată tortură.

Am coborât. În sat, nicio mişcare. Transpiram abundent sub cască. Vântul împrăştia cenuşa focului. Câinele a revenit, a schelălăit dureros şi a început să tremure pe picioare. Se vedea clar că era înspăimântat. Mai văzuse soldaţi?

Satul pustiu îmi aducea în memorie amintiri neplăcute. Probabil că paraşutiştii ne-o luaseră înainte, intraseră prin surprindere în colibe şi mitraliaseră tot ce avea formă omenească. Asta făcea parte din ritualul expediţiilor de pedeapsă. M-am aplecat să arunc o privire în prima colibă. Era un fel de sferă construită foarte abil din bambus şi liane împletite, partea de deasupra fiind acoperită cu argilă. Înăuntru, întins pe o rogojină un cuplu dormea cu mâinile pe burtă. Nişte bătrânei cu pielea galbenă. Chiar mai înainte de a-i atinge am ştiut că erau morţi.

M-am dus imediat la cea de a doua colibă. De data asta am descoperit o femeie şi o fetiţă, ghemuite una în alta, cu trupurile reci, moarte şi ele.

— Toate colibele sunt pline de cadavre, mi-a şoptit Saïd. Tot satul a fost distrus.

Mi-am continuat inspecţia. Era adevărat că erau morţi. Cei mai mulţi lungiţi pe rogojini, câţiva, în hamace. Fuseseră ucişi în somn, în momentul în care se

aşteptau cel mai puţin. Totuşi niciun cadavru nu purta urmele unei răni de glonţ. Fuseseră omorâţi dar nu cu un pistol-mitralieră.

M-am hotărât, în sfârşit, să intru într-o cabană. Acolo, o femeie tânără şi frumoasă se odihnea pe o rogojină din fibre împletite. Era goală, şi avea corpul plin de tatuaje rituale cu desene complicate. Mi-am luat lanterna şi i-am luminat faţa. Am remarcat imediat vânătaia de la gură, de parcă ar fi fost muşcată cu o mare violenţă. Imediat m-am gândit la viol. Pe sol şi pe rogojină erau urme de mâl. Îmi imaginam un comando venind dinspre mlaştină infiltrându-se în sat şi folosindu-se de întunericul nopţii pentru a-i suprima locuitorii. Totuşi nu fusese nici sugrumată, nici nu i se tăiase gâtul. M-am retras cu prudenţă. Muştele bâzâiau în colibă dar încă niciuna nu se aşezase pe cadavru, de parcă le-ar fi împiedicat ceva.

— Treizeci de morţi, a murmurat Saïd in momentul în care ieşeam din colibă. Nu s-a tras nici măcar un singur foc de armă.

— Niciunul?

— Niciunul.

— Nicio rană de glonţ, a confirmat Gisèle. Asta nu-mi place deloc. Ştii la ce mă gândesc?

Am dat din cap.

— Da. Au fost gazaţi. Asta vrei să spui?

— Da. Le-ai văzut gura? Tumefiată. O umflătură de jur împrejurul buzelor, cu decolorarea pielii.

Am încercat să-mi imaginez cum se întâmplase. Un comando de luptători îmbrăcaţi în costume de scafandru ieşiseră din apa mlaştinii, purtând cu ei spray-uri cu un gaz fulgerător. Se deplasaseră ca nişte umbre, mergând din colibă în colibă, proiectând în fiecare dintre ele un jet de gaz mortal. O operaţiune silenţioasă redutabilă şi teribil de rapidă. Era un scenariu cât se poate de plauzibil.

Totuşi, ceva nu se potrivea. *Câinele*... Era câinele

tribului. Băieţii din grupul de comando l-ar fi suprimat primul, mai înainte de a da alarma. Numai că el trăia, de parcă nimeni nu s-ar fi sinchisit de prezenţa lui. Cine omoară oameni, omoară şi câini. Un atac cu gaze nu l-ar fi cruţat. Exista aici o incoerenţă pe care nu reuşeam s-o interpretez corect. I-am spus şi infirmierei. De parcă ar fi vrut să-mi întărească ipoteza, câinele a înaintat cu paşi mărunţi, în direcţia noastră. Tremura întruna. M-am gândit la câinele de la bungaloul de pe plajă, care şi el îşi rupsese zgarda ca să fugă.

— Nu poate să fie decât o substanţă chimică, a hotărât Gisèle. Să ne punem măştile, e mai prudent.

Şi a desfăcut tubul de metal care îi atârna la şold ca să scoată masca filtrantă ce făcea parte din echipamentul nostru de campanie. Cel mai frecvent o foloseam împotriva mirosurilor de putrefacţie atunci când deveneau insuportabile, dar şi, uneori, când suspectam că se folosise o armă chimică.

Mi-am pus masca. Aveam impresia că îmi lipesc pe faţă o piele de broască ţestoasă moartă. Era prea cald pentru acest gen de deghizare.

— Am găsit urme de mâl, a spus Saïd. Vin din mlaştină şi se îndreaptă spre colibe.

M-am aplecat. Era greu să stabileşti natura amprentelor pe solul mocirlos, dar se zăreau nişte pete de argilă verde, mai proaspătă.

— Un comando, a spus Gisèle. Ştii foarte bine cum procedează băieţii din plutoanele acvatice de asalt. Se potriveşte perfect cu felul lor de a acţiona. Cu siguranţă că e vorba de un sat de rebeli.

Un sat de rebeli în care oamenii dormeau fără arme şi unde nu se puneau santinele?

M-am aplecat ca să intru într-o altă colibă. O femeie însărcinată stătea lungită pe spate, cu gura lovită şi buzele despicate. Încă o dată mi-am zis „de parcă ar fi fost sărutată cu forţa”. I-am examinat pielea. Prezenta urme de mâl sau de argilă pe umeri şi pe braţe, de care

probabil că fusese ţinută pentru a fi imobilizată.

— Haide, mi-a zis Gisèle, citindu-mi parcă gândurile. Sunt nişte sălbatici care nu se spală în fiecare zi. Urmele astea poate că sunt vechi. Dacă a fost gazată nu mai era nevoie să o atingă.

Membrele-i erau rigide, dar când i-am atins coapsa din burta moartei s-a auzit un clipocit ciudat.

— La naiba! am murmurat eu. Nu e însărcinată… e plină de apă.

— Ba nu, m-a repezit Gisèle agasată. Sunt gazele de putrefacţie, ştii bine că într-un astfel de climat totul se derulează foarte repede.

Nu eram convins. Am deschis trusa şi am luat un bisturiu. Voiam să descleştez maxilarele cadavrului pentru a examina aspectul limbii şi al gâtului. Dacă sărmana femeie fusese într-adevăr gazată, atunci decolorarea mucoaselor ar fi fost evidentă.

— Nu înţeleg de ce te încăpăţânezi, a spus Gisèle mirată. La naiba, *la urma urmei sunt duşmanii noştri*! S-ar zice că vrei să prinzi pe cineva cu mâţa în sac. Dacă au fost omorâţi înseamnă că a existat un motiv. Nu e treaba noastră să ne băgăm nasul aici.

Nici eu însumi nu-mi dădeam seama de ce eram brusc atât de bănuitor, dar trebuia să ştiu. Am strecurat lama de oţel între buzele umflate şi am apăsat ca să desfac menghina maxilarelor. În clipa în care gura se deschidea, ceva a sărit din gâtul cadavrului şi a căzut pe genunchii infirmierei, care a scos un strigăt strident.

La început am crezut că e limba moartei, apoi mi-am dat seama că era un peştişor cenuşiu care se zvârcolea în spasmele asfixiei.

Gisèle l-a măturat dezgustată cu dosul mâinii.

— Un peşte, am şuierat eu. *Avea un peşte viu în gură*!

— Oh! La dracu’! a exclamat Gisèle suspinând. Asta e o glumă de-a puşlamalelor ălora din grupurile de comando! Ştii bine că le place să-şi semneze acţiunile cu câte un gag macabru!

Ştiam. Acele mici găselniţe respingătoare făceau parte din arsenalul războiului psihologic. Trebuia să frapezi imaginaţia inamicului, să-i inspiri treptat o groază aproape superstiţioasă.

Am părăsit coliba dezgustat. În locuinţa vecină s-a produs acelaşi lucru oribil. Din gura deschisă a cadavrului a ţâşnit din nou un peşte, care a murit pe rogojină, zbătându-şi coada cu disperare.

— E scârbos, a conchis Saïd. Morţii nu trebuie batjocoriţi.

Dar nimeni nu i-a răspuns. Am căutat zadarnic arme, n-am găsit nimic. Fuseseră luate de cei din grupurile de comando? Nu, era o prostie, s-ar fi mulţumit să le distrugă. Satul acela de rebeli dezarmaţi mă sâcâia la culme. Am mers printre colibe. Gisèle îşi pusese mănuşile de cauciuc. Trebuia să ne ferim de substanţe chimice. Unele acţionau cu întârziere, prin impregnare cutanată. Nu eram deloc în apele mele. Priveam în jur, neputându-mă împiedica să mă gândesc că în fiecare colibă se afla un cadavru cu un peşte în gură, un peşte viu.

Am ajuns la marginea satului. Acolo pădurea fusese în parte defrişată. Din pământ ieşeau rădăcini, iar mulţi copaci fuseseră tăiaţi în bucăţi mari. În mijlocul şantierului staţiona un buldozer. Vegetaţia începuse să acopere plăcuţele şenilelor.

— Hei! a exclamat Saïd. Ia uitaţi-vă la asta!

Arăta cu degetul în direcţia unui fel de altar primitiv înălţat la liziera pădurii devastate. Fuseseră ridicate ruguri, care probabil că răspândiseră un miros cumplit, dar din care acum nu mai rămăseseră decât câteva mormane de crengi carbonizate. Peste tot se puteau vedea figurine din liane împletite, evocând mandragore sau pomişori…

În găurile lăsate de trunchiurile scoase din pământ cu ajutorul buldozerului, *fuseseră plantaţi copii*… Da, plantaţi, nu găsesc alt cuvânt. Erau băgaţi în pământ

până la piept şi se vedea foarte bine că după aceea fiecare excavaţie fusese umplută cu argilă, pe care căldura rugurilor o întărise. Numai capul şi umerii copiilor ieşeau afară din solul care îi ţinea prizonieri. Gisèle s-a lăsat în genunchi. Niciunul dintre copii nu mai dădea vreun semn de viaţă. Aveau bărbia în piept, ochii închişi, nu gemeau şi nici nu tremurau. Erau negri de fum.

— Au murit. Probabil de foame şi de sete. Sunt aici de câteva zile. S-ar zice că e un fel de sacrificiu.

M-am uitat la pădurea tăiată. Trunchiurile smulse lăsaseră zeci de cratere în sol. Terenul devastat părea că fusese bombardat de artilerie.

— Hei! a strigat Saïd. Poate că aveau de gând să planteze câte un copil în fiecare gaură.

— Dar pentru ce? a întrebat Gisèle.

— Pentru a înlocui copacii, am zis eu fără să mă gândesc. Un mod de despăgubire oferit pădurii.

— E o prostie, a decretat infirmiera.

Evitam să privim copiii pe jumătate îngropaţi. Eu continuam să cred că indigenii avuseseră de gând să umple cu un număr egal de sacrificii craterele deschise în sol de maşinile coloniştilor.

— Nişte sălbatici, a spus cu indignare Saïd. Ăştia sunt cu adevărat nişte sălbatici.

Cruzimea ritualului survenea la ţanc ca să ne facă să uităm excesele celor din grupul de comando, ca să ne redea conştiinţa zguduită cu o clipă în urmă. Dar de ce simţiseră nevoia indigenii să plătească tribut pădurii distruse? Pentru că o venerau? Să fi fost vorba de un loc sacru, *tabu*? În faţa marii nepăsări a albilor, indigenii hotărâseră să repare ofensa oferindu-se ei înşişi drept holocaust… Poate că distrugând un sanctuar, albii declanşaseră un război sfânt?

— Veniţi, a ordonat Gisèle. E ceva acolo. Un fel de zid.

A trebuit să mergem în zigzag printre gropile lăsate de copacii smulşi. Trunchiurile doborâte, deşi tăiate în

bucăţi, mi s-au părut enorme, seculare chiar. Te duceau cu gândul la coloanele unui templu acoperit cu scoarţă. Probabil că aceia care lucraseră acolo întâmpinaseră greutăţi de necrezut în extragerea lor din pământ. Fără îndoială că se folosise dinamită.

Buldozerul ruginise, iar pe scaunul conducătorului crescuse muşchi. Prin urmare şantierul fusese închis de câteva săptămâni, poate chiar de câteva luni. Dând ocol gropilor, îmi imaginam luminişul plin de copii băgaţi în sol până la umeri, închişi într-o gangă de pământ ars.

— E zidul de incintă al cimitirului, a zis deodată Saïd, care se urcase pe o grămadă de pietre. E cimitirul coloniştilor.

Am luat-o de-a lungul lui până la poarta de fier. Umiditatea junglei trimisese muşchiul şi lianele la asalt şi zidul prezenta deja aspectul unei epave acoperite cu concreţiuni. Poarta de fier era complet roasă de rugină. Într-un fel destul de caraghios, o placă de marmură anunţa orele când se deschidea şi se închidea cimitirul. Dar pădurii nu-i păsa de frontierele şi de interdicţiile stabilite de albi, rădăcinile ei dislocaseră pietrele incintei şi lianele se încolăciseră în jurul porţii de fier făcând-o să nu mai poată fi mişcată. A trebuit să sărim peste ea. Când am ajuns sus, deasupra porţii, spectacolul din faţa ochilor mi-a tăiat răsuflarea. Nişte copaci…

Nişte copaci care crescuseră împotriva bunului-simţ, răsturnând geografia stabilită de oameni. Răsăriseră din sol chiar în mijlocul mormintelor şi al mausoleelor, spărgând dalele de marmură şi pietrele funerare. Ieşiseră din adâncul pământului cu o forţă îndârjită pe care niciun obstacol nu o putuse împiedica. Crescuseră chiar în mijlocul mormintelor, prinzând sicriele în reţeaua crengilor… apoi continuaseră să crească, ridicând în sus dalele, desprinzându-le, pentru a ieşi în sfârşit în aer liber şi a-şi continua dezvoltarea în plin soare.

Copacii erau enormi şi noduroşi, cu o scoarţă neagră. Se înălţau majestuoşi în mijlocul stelelor funerare sparte, a îngerilor de piatră făcuţi bucăţele, a mausoleelor distruse. Cei mai mulţi ţineau între crengile lor un sicriu desfăcut, dislocat, străpuns. Sicriul întâlnit pe traiectoria lor şi pe care îl ridicaseră în aer smulgându-l din pământ. Violaseră pacea cimitirului ţâşnind din adâncuri, expropriindu-i pe cei care avuseseră înfumurarea să caute acolo odihna veşnică. Ei erau stăpânii solului, singurii stăpâni ai pădurii, şi arătaseră acest lucru…

M-am scuturat, dar viziunea nu a dispărut. Nu era vorba de o halucinaţie. Copacii distruseseră cimitirul coloniştilor, fără să cruţe niciun mormânt. Era un fel de bombardament inversat, un bombardament venit din centrul Pământului. În mijlocul împletiturii de crengi, sicriele se legănau asemenea unor cuiburi sinistre, şi mânerele lor aurii luceau în lumina soarelui.

— Măiculiţă! a exclamat Saïd. Ce s-a întâmplat?

Gisèle clipea, nevenindu-i să creadă. Mi se părea că îi aud rotiţele creierului învârtindu-se cu mare viteză pentru a construi o explicaţie raţională.

— De asta… a zis, în sfârşit. Buldozerele, trunchiurile smulse… De asta voiau să se debaraseze de copaci. Pentru că începuseră să crească aiurea.

Dar explicaţia ei nu lămurea nimic. Copacii care se înălţau în faţa noastră erau destul de groşi ca să aibă două secole şi, lucru sigur, niciunul dintre acele morminte nu era atât de vechi.

Mi-am dat drumul să cad de cealaltă parte a zidului şi am păşit pe aleea cu pietriş. Coloniştii încercaseră să constituie în acel colţ pierdut de junglă un cimitir tipic european, dar şopârlele care alergau aici printre crăpăturile dalelor erau mari ca nişte pisici. Se uitau la mine, agitând în direcţia mea limbile despicate. Am făcut un efort să nu le bag în seamă şi am parcurs repede cu privirea stelele funerare. Toate datele gravate

erau relativ recente. Cele mai vechi datau de cincisprezece ani. Mă sufocam cu masca pe figură. Nemairezistând, mi-am smuls-o cu o mişcare bruscă.

Am ridicat încet privirea spre unul dintre copacii care prinseseră rădăcini în mijlocul unui mausoleu de marmură albă, asupra căruia vegheau patru îngeri înarmaţi cu spade şi scuturi. Placa funerară indica faptul că răposatul fusese îngropat în urmă cu cinci ani. Sicriul fusese pur şi simplu smuls din pământ de copacul care crescuse din fundul gropii. Acum se legăna la zece metri deasupra capului meu, iar unele ramuri îl străpunseseră dintr-o parte în alta. Nu aveam mari cunoştinţe în materie de botanică, dar eram gata să pun prinsoare că niciun copac nu putea să ajungă atât de înalt şi de gros în numai cinci ani!

Deodată mi-a răsunat în cap un cuvânt, un cuvânt ciudat, citit în ajun pe coperta unui dosar: *Krucifix*…

Un nume de cod. Dar la ce se referea? Am încercat să-mi amintesc conţinutul micilor foi parcurse în confuzia pricinuită de drog. Era vorba de un anumit îngrăşământ… De un îngrăşământ şi de încă altceva, de o ameninţare despre care nu mai aveam decât o amintire confuză.

Era oare posibil ca o substanţă chimică prost controlată să fi provocat creşterea accelerată a unei părţi din floră?

Vântul a făcut să tremure crengile, şi unul dintre sicrie s-a mişcat cu un zgomot înăbuşit. M-am gândit la cadavrele hâţânate atunci când vântul se pornea să bată mai tare… Şi dacă s-ar desface capacul pe neaşteptate… Iar cel din cutia de lemn ar cădea brusc în gol… Şi dacă…

Dar astea erau nişte imagini grosolane de film de groază. Nişte înfăţişări improbabile. Totuşi m-am tras înapoi, cu ochii ţintă la sicriul înfipt într-o ramură principală, la zece metri deasupra mea.

— Ce e? m-a întrebat Gisèle, care rămăsese căţărată

pe zid.

— Ce să fie? am strigat eu. Acest soi de baobab a crescut în cinci ani, e tot ce pot să spun. Nu m-aş hazarda să fac vreun comentariu.

Infirmiera se strâmbă nemulţumită.

— În cinci ani sau în o sută, asta nu e treaba noastră, a conchis ea. Nu ne aflăm aici ca să construim ipoteze despre ce se întâmplă în Tamata. Noi trebuie să strângem răniţi şi să asigurăm un mormânt decent celor morţi, asta e tot.

— Mda, aprobă Saïd. După părerea mea, am ajuns deja prea departe de ambulanţă. Trebuie să ne cărăbănim.

Am lovit cu piciorul în poarta de fier până când am deschis-o şi am părăsit cimitirul. La urma urmelor nu eram plătit ca să gândesc.

Am făcut cale întoarsă în tăcere. Cu masca lăsată pe piept am tras cu ochiul la Gisèle. Era bosumflată, avea buzele strânse şi faţa ei era mai severă ca niciodată. Am încercat zadarnic să mi-o închipui în viaţa dinainte, vulnerabilă, umană. Plânsese vreodată? Avusese necazuri în dragoste? În războaie femeile simţeau totdeauna nevoie să se arate mai dure decât bărbaţii. Mi-a venit să-i spun: „Recunoaşte! Recunoaşte odată că ţi-e frică! Nu te mai preface că eşti stăpână pe situaţie!”

Dar a scos o ţigară dintr-o cutiuţă de metal şi a strecurat-o între buze fără s-o aprindă. Mi s-a părut că ţigara tremura uşor.

— Ştiţi ce înseamnă asta? a zis ea cu voce înăbuşită. Până acum n-am găsit pe nimeni în partea asta a insulei. Dacă până la apusul soarelui nu stabilim niciun contact, atunci va trebui să traversăm mlaştina.

N-am protestat. Eram prizonierii unei proceduri care nu permitea excepţii.

Am patrulat fără să întâlnim altceva decât un câine bezmetic cu gâtul plin de sânge, care se învârtea în cerc prin tufişuri. În disperare de cauză, ne-am întors la

punctul de plecare. Se lăsa seara.

CAPITOLUL VIII

Cum e uşor de bănuit, am dormit foarte prost. De câteva ori m-am trezit tresărind, lovindu-mă cu coastele de volan. Luna lumina rotocoalele de ceaţă care acoperea mlaştina, populând aerul cu forme fantastice ce se alungeau ameninţătoare. Flăcărui zburdalnice dansau în depărtare, licărind printre trestii ca nişte neliniştitoare focuri verzi. Nămolul părea frământat de neîncetate emanaţii gazoase ce explodau la suprafaţă într-un vacarm de vânturi gargantueşti. Mă foiam pe scaun aşa cum făcea şi Saïd pe patul lui de campanie. Numai Gisèle avea un somn liniştit. Mintea ei pragmatică părea total impermeabilă la fantasmagoriile provocate de singurătate. Aş fi vrut să am şi eu puţin din seninătatea ei, să am şi eu acel somn de copil cuminte cu vise inofensive.

Până la urmă capul mi s-a înclinat, bărbia mi-a căzut în piept şi am adormit… Imediat a reînceput coşmarul. Ceva mişuna prin mlaştină, nişte animale cauciucate, având tentacule şi mai multe guri. Înotau în tăcere, apropiindu-se de mal, înfăşurându-şi pseudopodele în jurul ambulanţei, trăgându-ne încet spre mlaştină. Aş fi vrut să mă trezesc, dar visul mă învăluia cu placenta lui indestructibilă. Mă simţeam scufundându-mă în apele acelea fetide şi vedeam boturile acelor creaturi ale noroiului lipindu-se pe parbriz. Un mucus pestilenţial invada treptat vehiculul, pătrunzând prin toate deschizăturile. Probabil că am ţipat, căci Saïd s-a ridicat să mă scuture.

— Visaţi, şefule, a murmurat el drept scuză. Nu e bine să visezi prea mult, asta îţi uzează inima şi capul.

Părea sincer îngrijorat. Pentru prima dată am început să regret universul absurd al tranşeelor. Ca să nu rămân inactiv, am aprins farurile şi reflectorul mobil fixat pe acoperiş. Fasciculele gălbui au scotocit ceaţa fără să descopere nimic anormal. Tabăra era tot pustie şi vântul pătrundea în micile corturi kaki, făcându-le să tremure ca nişte animale rebegite.

— Du-te la culcare, am şoptit eu. Mâine o să avem o grămadă de treabă. Va trebui să umflăm barca pneumatică şi să transportăm materialul.

Brancardierul şi-a scărpinat cu mirare sprânceana.

— Spuneţi-mi, şefule, a murmurat el. Unde credeţi că au dispărut băieţii care au debarcat aici? Şi de ce nu se aude nimic? De obicei se văd lumini la orizont şi bubuie din toate părţile.

Nu ştiam ce să-i spun. A înţeles, a suspinat şi a plecat să se întindă din nou. Am aţipit iar. Şi monştrii s-au întors. De data asta mediul lor era ceaţa. Erau nişte ectoplasme capabile să se strecoare prin cel mai mic orificiu. Un fel de fum periculos care ţi se infiltra în gură, în plămâni pentru a-i distruge din interior. Îl vedeam pe Saïd dilatându-se, umflându-se ca un balon în timp ce fiinţele ceţii îi pătrundeau în măruntaie. Se umfla, se umfla, şi pielea îi devenea translucidă, scoţând la iveală circuitul venelor. Eu însumi mă simţeam umplut de o greutate ciudată, stomacul mi se dilata, pieptul îmi colcăia de bule…

M-am lovit din nou de volan şi mi-am trecut mâna peste faţă ca să mă debarasez de imaginile care păreau lipite de faţa mea ca nişte şuviţe de gumă de mestecat. De data asta am hotărât să nu mai adorm până în zori. Am aprins o ţigară şi am rămas nemişcat pe scaunul meu, cu ochii ţintă la capătul incandescent al ţigării, al cărei gust aspru îmi usca gura. În sfârşit a răsărit soarele.

Am mâncat în tăcere câteva raţii nutritive-hidratante. Nu-mi era foame şi simţeam în gât un nod dureros.

Apoi a trebuit să ne hotărâm să descuiem portierele şi să coborâm barca pneumatică enormă, fixată deasupra ambulanţei. Nu a fost o treabă prea simplă. Butelii cu aer comprimat asigurau umflarea plutei, dar barca însăşi, aflată în stare de băltoacă de cauciuc, s-a dovedit extrem de greu de manipulat.

— În orice caz, pare solidă, a spus Gisèle pipăind membrana groasă de latex.

— E întărită cu o reţea metalică înglobată în masa ei, am explicat eu. Am citit asta într-un manual. În mod normal, gloanţele trebuie să ricoşeze de pe suprafaţă.

— Sălbaticii n-au puşti, a declarat cu gravitate Saïd.

Bun-simţul lui mă liniştea, mă vaccina împotriva fantasmagoriilor nebuloase de care făcea atâta risipă creierul meu de când pusesem piciorul în Tamata. După ce şalupa a fost întinsă pe mal atingând apa cu prora, am desfăcut valva buteliilor de aer comprimat. Gazul a început să şuiere, umplând cauciucul cu un zgomot înăbuşit ce părea că provine din străfundul pământului.

Semăna cu respiraţia unui monstru care se trezea din somn şi instinctiv, ne-am tras toţi înapoi. Barca se ondula, se umfla. Latexul negru cu pete roz evoca perfect pielea unui animal preistoric. Treptat, totul a început să semene cu o ambarcaţiune rigidă, lungă de zece metri. Saïd a dat câţiva pumni în peretele de cauciuc.

— Hei! s-a minunat el. E al naibii de dură, ai zice că e lemn!

Constatarea a părut să îl satisfacă.

— Începând de acum s-a terminat cu ţigările, a declarat cu hotărâre Gisèle. Nu mai vreau să văd pe nimeni cu chiştocul în gură. S-a înţeles?

Mi-am mototolit pachetul. Trebuia să evităm orice accident la bord. Restul dimineţii l-am petrecut cu mutatul materialului în cala bărcii pneumatice. Această

treabă epuizantă îmi ocupa mâinile şi capul, împiedicându-mă să bag de seamă că peisajul rămânea la fel de gol şi vântul la fel de silenţios. Ne-am oprit fix la amiază, şi privirile ni s-au îndreptat automat spre micile corturi de pânză kaki ale taberei abandonate. Nu-şi mai făcuse apariţia niciun soldat. M-am dus la ambulanţă şi am încercat încă un apel radio, dar difuzorul mi-a aruncat în faţă acelaşi zgomot de fond ca în ajun.

— Nu serveşte la nimic să insistăm, a spus Gisèle cu un ton hotărât. Acum nu mai putem da înapoi. Trebuie să ne grăbim, am întârziat deja destul.

La aceste cuvinte, angoasa mea s-a transformat într-un val de ură. Am întârziat? Cine ne aştepta? Morţii de pe câmpul de luptă? Nu se grăbeau, aveau la dispoziţie o eternitate.

Gisèle a văzut cum îmi scapără privirea şi şi-a trecut mâna peste fruntea mea.

— Ai febră, a constatat ea. N-ai dormit bine? Trebuie să-ţi iei pastilele. Atâta vreme cât ne aflăm pe această insulă, toţi trebuie să ne luăm pastilele. Atmosfera e nesănătoasă. Organismul nostru nu e obişnuit să trăiască în acest mediu plin de microorganisme.

Am făcut un efort să mă calmez. Nervii îmi provocau dureri şi ochii mă usturau. Ca să fac şi eu ceva, am încuiat portierele ambulanţei şi am agăţat cheile de lănţişorul de oţel de care se legăna placa mea de identitate militară.

— Să nu te mişti de-aici! a zis prosteşte Saïd, bătând uşor peste calandrul[15] vehiculului. Dăm o raită şi gata.

Ştiam că încerca să destindă atmosfera, dar nu m-am putut împiedica să nu urăsc purtarea lui de om cumsecade. La naiba!

---

[15] Element frontal al unei caroserii auto, plasat între faruri și prevăzut cu prize de aer, prin care se facilitează răcirea motorului și care contribuie, totodată, la personalizarea diverselor modele de automobile.

Gisèle şi Saïd chiar nu pricepeau că, părăsind camionul, ajungeam la discreţia acelui „ceva” monstruos care ne dădea târcoale? Ar fi trebuit să stăm încuiaţi în ambulanţă, să uităm de război şi de câmpurile de luptă. Să nu ne gândim decât cum să supravieţuim.

Prin minte îmi treceau fugitiv gânduri de dezertare. Era a doua oară într-un timp foarte scurt, dar ştiam că e o reacţie idioată. Unde aş fi putut să mă ascund pe un pământ atât de inospitalier ca Tamata? Sigur mi-ar fi fost şi mai frică decât acum.

— Haideţi, îmbarcarea, am şoptit eu, simţind un nod în gât.

Şi am mers hotărât spre şalupa neagră şi lucitoare. Deodată m-a plesnit în faţă o pală de vânt cu un miros putred, ca un presentiment rău. „Zarurile au fost aruncate”, mi-am zis eu cu fatalism.

A trebuit să ne unim forţele pentru a împinge barca de cauciuc la apă. Ambarcaţiunea răsuna la şocuri ca un bidon gol. Când a început să plutească, am sărit la bord. Foarte repede am fost prinşi de un curent care ne-a îndepărtat de mal. Ceaţa ne învăluia, jilavă, infiltrându-se în hainele noastre ca o sudoare străină. Ne-am îndreptat privirile instinctiv spre ambulanţa a cărei siluetă se pierdea deja în ceaţă. Şalupa aluneca pe apă, aspirată de forţe invizibile. Ai fi zis că eram remorcaţi de un animal acvatic monstruos care ne trăgea după el…

Am alungat acest gând şi m-am cufundat în studierea hărţii. Eram pe drumul cel bun. De o parte şi de alta a braţului de apă se ridica un zid de rădăcini răsucite şi albicioase, ale căror noduri complicate te duceau cu gândul la nişte cuiburi de şerpi pietrificaţi. Eram sigur că un puhoi de animale scârboase se ascundea în acele alveole spongioase. Animale din acelea jumătate solzoase, jumătate vâscoase, a căror mutră infernală mi se păruse că le-o zăresc acum două seri.

Când am ieşit din ceaţă, soarele ne-a lovit puternic în

ceafă şi ne-am trezit gâfâind, ţinându-ne cu mâinile de marginea de cauciuc negru a bastingajului. Peisajul defila pe lângă noi mereu acelaşi, golfuleţele cu apă stătută alternând cu întinderile de trestie şi crustele de noroi solidificat ce formau ici şi colo insuliţe incapabile să suporte greutatea unui om.

Căldura mă îngreuna, iar lipsa somnului îmi umplea mintea de imagini ameninţătoare.

Mi se părea că dintre frunze se iveau capete şi lănci. Şi sarbacane. Nervii chinuiţi de aşteptare produceau în capul meu un carnaval de groază, în care se înghesuiau canibali din foiletoane populare şi zuluşi din cărţile cu poze. Îi vedeam cu suliţele lor primitive. Sângele care îmi pulsa la tâmple producea un zgomot ca de tobă. Şi, din fantasmele mele, din spaimele mele de copil, se iveau brusc *oamenii-leoparzi*, *adoratorii gorilei albe*, *Simbad cu o coamă de leu pe cap*...

Îi priveam cum aleargă, subţirei, zvelţi, musculoşi, fără niciun deget de grăsime în plus. Aveau faţa desfigurată de cicatricele tribale. Urlau, ascunşi în spatele scuturilor înalte din piele de hipopotam. Invadau savana, ca un val negru care se rostogolea, fără să le pese de împuşcături, prea numeroşi pentru a suferi cu adevărat de pe urma salvelor de artilerie... Iar militarii englezi, francezi (nu avea importanţă de care) cădeau unii după alţii, cu burta şi pieptul străpunse. Săgeţile zburau în roiuri zgomotoase, întunecând soarele. Auzeam cum vârfurile lor ascuţite perforau carnea oamenilor albi, ale căror uniforme puteau de sudoare şi urină.

Războinicii de culoarea abanosului erau acolo, cu măciucile ridicate, ameţiţi de mirosul sângelui. Gravuri vechi dansau în faţa ochilor mei, gravuri din acelea lucrate cu mare migală, cu peniţa, reprezentând tablouri cu personaje în atitudini melodramatice şi încremenite, cum încă mai puteai vedea pe copertele foiletoanelor din secolul trecut. Masacru. Măcel... Albii aruncaţi grămadă

smulgându-li-se de pe ei uniformele, în hohote de râs. Un morman de cadavre de un alb obscen şi ridicol. Şi apoi, imediat, ritualul mutilării şi tăierii în bucăţi. Cuţitoaiele care taie în carnea cu pielea palidă şi pătată de pistrui. Muştele în căldura soarelui. O ceaţă de muşte.

Nişte canibali, da. Nişte canibali de roman prost, de fasciculă vândută la chioşcurile din gară. Mi se pare că erau totdeauna botezaţi cu un nume ciudat şi gutural, considerat că imită limba africană. Li se spunea Mongo-Wongo, Wandali, Tobo-Tobo… Nume de botez groteşti, pură invenţie, dar care se imprimau cu fierul roşu în imaginaţia copiilor. Şi iată că deodată reveneau, ieşeau din uitare. Erau acolo, pe mal, pândindu-mă dintre ierburi şi trunchiuri de copaci. Veniseră după mine şi păreau că rânjesc arătându-şi dinţii mari şi albi.

„Oh-Oh, micule alb! ziceau ei. *În sfârşit am dat de tine. De multă vreme te căutăm printre paginile revistelor ilustrate care miros a lipici şi a cerneală grasă. Oh-Oh! Pregăteşte-te! Nu auzi cum clocoteşte apa din oală? O să te fierbem îndelung, până când o să ţi se desprindă carnea de pe oase!”*

Îşi agitau suliţele, beţele lungi de bambus cu vârfuri de fier. Ştiam că vor sparge barca pneumatică şi că mă vor captura. Văzusem de atâtea ori aceste imagini infernale. Acei misionari din America Latină tăiaţi de vii în bucăţele de indienii de pe Amazon. Piepturile despicate cu un cuţit de silex pentru a le smulge inima. Militarii cu căşti coloniale albe, căzuţi într-o ambuscadă şi trântiţi de pe cal, transformaţi în arici de mănunchiul de săgeţi înfipte în omoplaţii lor. Acum venise rândul meu. Canibalii Mongo-Wongo, canibalii… toţi erau acolo. Auzeam foşnetul frunzelor. Peste câteva secunde…

— Hei! a zis Gisèle scuturându-mă. Ai adormit.

Mi-am îndreptat spatele. Aveam ochii înceţoşaţi şi inima îmi bătea cu putere. Niciun cap ostil nu ieşea din

zidul de rădăcini.

— E ceva drept înaintea noastră, a zis deodată Saïd apucând binoclul. Nu ştiu ce. Nişte stâlpi. Ai zice că sunt stâlpi telegrafici fixaţi pe marginea unui drum.

— Ce? a izbucnit infirmiera cu respiraţia tăiată.

— Da, s-a încăpăţânat Saïd. Nişte stâlpi.

M-am uitat şi eu cu binoclul fără să reuşesc o apreciere mai bună. Ceaţa prea densă nu-mi permitea să văd altceva decât un şir de forme rectilinii înfipte în pământ la intervale regulate. Poate nişte pari. Ruinele unui sat pe piloni. Da, asta trebuia să fie. Nişte stâlpi de lemn înfipţi în argila malului. Rămăşiţele unei palisade…

Şalupa se apropia de plajă, despicând ceaţa. Prora noastră a lovit deodată o insuliţă de noroi întărit. M-am aplecat peste bastingaj cu ochii mijiţi. Dacă era un sat, probabil că ai noştri îl răseseră în cursul înaintării lor. Vântul, care începuse să bată împingea spre uscat eşarfe lungi de ceaţă. Deodată soarele a făcut o gaură, luminând peisajul.

… Şi Gisèle a scos un ţipăt de oroare.

Pe tot conturul insulei fuseseră înfipte cruci. Nişte cruci înalte din lemn negru, lucind de sevă. Erau zeci de cruci, una lângă alta şi fiecare măsura cam cinci-şase metri. Nişte crucifixuri monumentale, aşa cum nu vezi decât în filmele cu montări mari şi pe fiecare dintre ele fusese bătut în cuie un om. Un om purtând uniforma trupelor noastre.

Da, aţi înţeles foarte bine. *Soldaţii noştri fuseseră crucificaţi în felul ăsta*. *Propriii noştri oameni*!

Gisèle îşi făcu instinctiv semnul crucii. Saïd o imită. Eu eram năucit. Se aflau acolo vreo sută de cruci, şi pe fiecare dintre ele era agăţat un cadavru strâmbat, încremenit într-o poziţie distorsionată. Corpul unui tânăr în uniforma murdară de noroi, de sudoare şi de excremente. O sută de cadavre, livide, cu maxilarul atârnând, cu membrele uneori rupte de contorsiunile agoniei. Sângele cursese din mâinile lor găurite,

şiroindu-le de-a lungul subsuorilor, înroşindu-le părul.

Pe jos zăceau grămadă bagaje şi puşti, de parcă plutonul fusese copleşit de un atac care nu-i permisese să reacţioneze. Acum Saïd clănţănea din dinţi. Ca şi mine, ca şi Gisèle, Saïd văzuse mii de cadavre în cursul vieţii lui de brancardier, dar niciodată nu fusese confruntat cu o situaţie atât de stupefiantă. Veniţi să cuminţească o bandă de sălbatici, nişte soldaţi perfect antrenaţi, nişte profesionişti ai luptei, se pomeneau crucificaţi fără să fi putut să tragă nici măcar o împuşcătură! Căci eram sigur că încărcătoarele puştilor de asalt erau încă pline, că tot acel masacru se derulase într-un chip neobişnuit… *Şi*, *ca să spun totul*: *diabolic*.

Am sărit din ambarcaţiune şi am păşit pe insulă. Pe sol nu erau cartuşe, nici vreun tub de cupru. Nici băltoace de sânge. Chiar dacă agresorii îşi luaseră cu ei morţii, eram convins că nu ar fi împins grija pentru detalii până acolo încât să cureţe iarba.

— Nu s-a tras niciun foc de puşcă, a spus şi Saïd venind lângă mine. E incredibil.

Eram întru totul de acord cu el. Nemişcat în centrul insuliţei am ridicat capul pentru a contempla crucile. Umbrele lor se uneau acoperindu-ne. Pe stâlpii de lemn negru seva se amesteca cu sânge şi cu rahat.

Gisèle s-a apropiat şi ea. Mi-era teamă de ceea ce eram sigur că va spune.

— Nu-i putem lăsa aşa, a murmurat cu o voce schimbată. Trebuie să-i dăm jos.

Şi aceste cuvinte au sunat în capul meu ca o sentinţă. Am întins mâna să ating crucea cea mai apropiată. Era într-adevăr vâscoasă, ca un copac tânăr jupuit de curând. Seva părea că iese prin toate fibrele, acoperindu-l cu o peliculă lipicioasă care îţi năclăia degetele. Pe când mă lăsam în genunchi să văd felul în care fusese înfiptă în sol, am simţit ca o lovitură drept în inimă. Crucea avea rădăcini! Nişte rădăcini mari şi noduroase, ca un copac care, după ce şerpuise prin

pământ, se cufundase în braţul acela de râu. M-am deplasat cu rapiditate şi am examinat celelalte instrumente de tortură, apoi am strigat-o pe Gisèle.

— Priveşte! am exclamat eu. La naiba, astea nu sunt cruci făcute de mâna omului! *Sunt nişte COPACI!*

Gisèle şi-a suflecat fusta ca să îngenuncheze. A urmărit cu degete tremurătoare traseul rădăcinilor.

— Ai zice că sunt nişte tentacule, a şoptit ea după un moment. Nişte tentacule de caracatiţă sculptate în lemn.

Am suspinat agasat. Situaţia era destul de nasoală ca să mai fie nevoie şi de comparaţii în stilul romantismului tenebros. Cu gustul ei pentru romanele de doi bani, Gisèle avea să-l dea gata pe Saïd, pe care îl vedeam înverzindu-se la faţă şi frângându-şi mâinile.

— Se afundă în mâl, am spus eu. Crucile se hrănesc probabil direct din mlaştină, de aceea seva e atât de abundentă.

Dumnezeule! Nişte copaci în formă de crucifix! Ne aflam în mijlocul unei păduri, o pădure de cruci negre care îşi înfigeau rădăcinile în centrul unei mlaştini, ca nişte totemuri sinistre ce marcau intrarea pe un teritoriu interzis oamenilor. Poate că indigenii făcuseră din el un loc de cult. Un altar pentru sacrificii. În momentul acela o picătură de sânge a căzut pe fruntea infirmierei, tatuând-o cu un punct roşu între sprâncene. Gisèle s-a înfiorat, gata să ţipe, apoi s-a stăpânit. Am văzut-o cum se reţine ca să nu se şteargă.

— Trebuie să-i dai jos, a zis ea, evitând să privească la morţii de deasupra noastră.

Era, cu siguranţă, o femeie afurisit de miloasă! Am clătinat din cap şi m-am dus să iau din şalupă nişte crampoane ca acelea pe care le folosesc instalatorii de linii telefonice. Saïd a venit să mă ajute să-mi prind centura de piele. O sută de oameni de dat jos! Mă simţeam epuizat dinainte. Când am fost gata, am pornit la asaltul crucii. Lemnul ei moale şi lipicios avea ceva respingător dându-mi senzaţia că urc pe piciorul unui

om jupuit. Când închideam ochii, mi se părea că strâng în mâini un muşchi tare şi transpirat.

„Haide, îmi repetam eu*, nu e decât o fantezie a naturii. Există insecte în formă de frunză, aşa că de ce n-ar exista şi copaci în formă de crucifix*?"

Dar nu reuşeam să mă liniştesc. Nervurile lemnului se umflau sub palmele mele, ca nişte vene prin care circula un sânge incolor. În sfârşit am ajuns la „grinda" transversală şi am putut să constat pe viu că într-adevăr era vorba de două ramuri de aceeaşi grosime care crescuseră de o parte şi de alta a trunchiului, în unghi drept. Scoarţa, ca peste tot, era moale şi zemoasă.

Soldatul nu avea cuie bătute în palmă, aşa cum crezusem la început. Fusese legat cu fibre vegetale împletite foarte strâns.

Legăturile fuseseră atât de strânse încât intraseră în carne secţionând venele albastre de la încheietura mâinilor. Am scos maceta din toc şi am început să tai împletiturile. Fibrele se dovedeau extrem de solide. Tăişul lamei aluneca în contact cu ele, abia reuşind să le cresteze. Loviturile mele repetate făceau să se bălăbăne capul mortului, şi cu această ocazie am constatat ceva ciudat: pielea umflată, decolorată, nu avea deloc aspectul acela pergamentos pe care te-ai aştepta să-l găseşti la un om expus de câteva zile în plin soare. Am întins mâna să-l pipăi. Am avut impresia că era… *plin cu apă*!

Am văzut sumedenie de cadavre în viaţa mea şi ştiu să recunosc un înecat de la prima privire. Ceva îmi spunea că tânărul acela crucificat murise înecat, că plămânii lui erau probabil îmbibaţi ca după o şedere de o săptămână pe fundul mlaştinii. Fusese ţinut cu capul în apă înainte de a fi cocoţat în vârful crucii? Într-un sens ar fi fost preferabil aşa. Am terminat de tăiat legăturile. Când braţul stâng s-a dezlipit de lemn, o parte dintre fibrele împletite au rămas încrustate în carnea încheieturii. Cadavrul a căzut cu un zgomot de umiditate, un fel de

clipocit care m-a înfiorat. Am coborât. Gisèle se aplecase asupra cadavrului şi îl întorsese pe spate. Mi-a aruncat o privire uimită.

— Ştiu, am spus. Pare să-şi fi petrecut ultimele trei zile pe fundul apei.

— Hainele sunt uscate şi nu prezintă urme de mâl, a observat infirmiera. Nici părul. Adevăraţii înecaţi au totdeauna părul năclăit de mâl.

— Şi gura plină de alge, ştiu, am completat eu.

— Ce concluzie tragi?

— Niciuna, am spus eu cu asprime. Poate a fost înecat pe uscat cu o găleată şi o pâlnie.

— Ar fi grotesc.

— Ai spus-o tu singură.

Întrebările ei mă agasau. Aveam nervii încordaţi la maximum. Ştiam că încerca să construiască o explicaţie raţională ca să-şi stăvilească angoasa, dar eram prea înspăimântat ca s-o urmez pe acest drum. Am escaladat a doua cruce, apoi a treia, şi tot aşa mai departe, până la amiază. Muşchii mei nu mai erau în stare de efort. Când m-am prăbuşit, la capătul puterilor, Saïd a continuat în locul meu. I-am dat crampoanele, uşurat. Toate cadavrele coborâte prezentau acelaşi aspect umflat. Când le întorceam pe o parte, vedeam cum le iese apă din gură, de parcă plămânii lor erau mai plini decât un burduf din piele de capră.

— Înecaţi, repeta Gisèle. Toţi. Şi totuşi, când au fost crucificaţi, legăturile le-au tăiat încheietura mâinilor şi sângele a început să curgă din abundenţă, ceea ce înseamnă că erau încă în viaţă. E de neînţeles. S-ar zice că s-au înecat în vârful crucilor!

Mi-am reţinut un hohot de râs nervos. Îmi imaginam nişte improbabili indigeni căţăraţi pe scări, străduindu-se să-i înece pe crucificaţi cu găleata şi pâlnia. Chestia asta nu stătea în picioare.

— Ai vreo idee? a insistat Gisèle.

— Da, m-am aventurat eu, muşcându-mi limba. O

aversă mare.

— Prostule! Crezi că eşti şmecher?

— Ce vrei să-ţi spun? m-am enervat eu. Nu ştiu mai mult decât tine. Dacă crucile ar fi fost nişte cruci adevărate, atunci aş fi putut formula ipoteza că băieţii noştri au fost legaţi pe ele înainte de a fi aruncaţi în apă. Aşa cum se făcea pe vremuri cu vrăjitoarele… Dar crucile n-au putut fi băgate în mlaştină, ele sunt inamovibile. Sunt nişte copaci. Înţelegi? Nişte copaci centenari, dacă e să judec după grosimea rădăcinilor.

Vorbeam mecanic, fără să mă gândesc prea bine la ceea ce spuneam. În realitate eram preocupat de o altă problemă. *Ce aveam să facem cu toate aceste cadavre*? După cum am explicat, nu aveam deprinderea să strângem cadavre întregi. Realitatea era că nu fusesem echipaţi pentru asta. După ce terminam cu reconstituirea macabră, incineram toate bucăţile adunate într-un mic cuptor portabil şi vărsăm cenuşa obţinută într-o urnă individuală din tinichea (care trebuie să mărturisesc că semăna mai mult cu o cutie de conserve decât cu o urnă funerară!). În cazul de faţă se ivea o problemă tehnică. Incineratorul nu era destul de mare ca să poată încăpea în el un cadavru întreg. Dimensiunea sertarului nu o depăşea pe cea a unui tors omenesc ceea ce implica faptul că, pentru a transforma cele o sută de cadavre în cenuşă, *mai întâi trebuia să le tăiem în bucăţi*! I-am spus acest lucru infirmierei, care s-a strâmbat.

— Ştiu, a zis ea încruntată. Tocmai mă gândeam şi eu la asta.

— Şi dacă le-am îngropa? am propus eu, fără să-mi fac vreo iluzie. Aici în noroi?

— Ar fi contrar regulamentului, a obiectat ea tăios. Trebuie să luăm cu noi cadavrele. Niciun mormânt pe pământ străin! Cunoşti regulamentul la fel de bine ca şi mine. Dacă îi îngropăm suntem pasibili de Curtea Marţială. Trebuie să-i incinerăm.

— Pe toţi dracii! am bombănit eu. Ştii ce înseamnă asta?

— Avem două ferăstraie cu motor, a declarat ea cu acel ton hotărât pe care îl adopta când mă prefăceam că mă revolt. Tu şi cu Saïd îi veţi tăia în bucăţi, eu îi voi aşeza în cuptor şi voi sigila urnele.

— La naiba, am fi făcut mai bine dacă îi lăsam în vârful crucilor! Era o moarte mult mai demnă decât această măcelărire!

— Nu avem dreptul. Vrei să fii împuşcat? Sunt o sută de morţi şi trebuie să plecăm de aici cu o sută de urne.

— Ok! Ok! am zis eu capitulând. Îmi voi pune costumul de măcelar şi voi face precum ai spus, dacă aşa scrie la regulament…

Discuţiile n-ar fi servit la nimic. Gisèle avea regulamentul în sânge. Dacă l-aş fi încălcat, n-ar fi ezitat să-mi facă imediat raport pentru nesupunere, şi ştiam ce implică asta. Deloc în apele mele şi bombănind, m-am dus să-l schimb pe Saïd. Cadavrele au continuat să cadă toată după-amiaza. Morţii se îngrămădeau acoperind insuliţa. Gisèle asambla incineratorul, ale cărui piese detaşate se îmbinau pocnind ca o chiulasă. Era foarte cald şi emanaţiile mlaştinii mă ameţeau. Escaladam crucile vâscoase ca într-un vis. Peisajul vibra în ceaţa căldurii, şi acele distorsiuni neîncetate mă făceau să mă îndoiesc de realitatea lui. Poate căzusem în capcana unei iluzii. Aceste cruci, aceşti înecaţi suspendaţi deasupra solului… Nu era aici ceva trucat, ireal?

Când l-am dat jos pe şeful formaţiei, am băgat de seamă că la şold îi atârna un porthart plin cu hărţi. După ce am întins cadavrul lângă celelalte, am luat imediat porthartul şi l-am desfăcut.

În mod normal nu aveam dreptul să fac asta, trebuia să ard documentele fără să le citesc, dar speram că voi găsi un indiciu, un sâmbure de explicaţie.

Hărţile erau pline de repere şi haşuri. Un plic – care încă mai purta urmele de ceară de la sigiliu – conţinea o

expunere foarte succintă a situaţiei.

— Ce spune, şefule? a şoptit Saïd, văzând că Gisèle nu era atentă la noi.

— Nimic nemaipomenit, am mormăit eu. Coloniştii din Tamata ar fi fost victimele unei agresiuni pe care guvernatorul le-o punea în spinare indigenilor. Nişte fermieri ar fi fost găsiţi crucificaţi în mijlocul plantaţiei lor. Noi trebuie să readucem situaţia la normal. Atât…

Am împăturit repede documentul şi l-am strecurat în porthart. O expediţie de pedeapsă, nimic deosebit. Ceva ce nu justifica toate precauţiile la care fusesem obligaţi. Un corp expediţionar debarcat în grabă pentru a cuminţi o bandă de coate-goale… *şi care fusese practic nimicit a doua zi după sosirea lui*.

— Ceva nu e în regulă, şefu', a zis Saïd. Sălbaticii nu pot să facă chestii de-astea. Aţi văzut puştile? Încărcătoarele sunt pline. Nu s-a tras niciun foc de armă. E ca şi cum băieţii ar fi fost loviţi de groază, încremenind în aşa măsură încât să nu poată să facă niciun gest!

I-am făcut semn să tacă. Gisèle venea spre noi. În fiecare mână ţinea un ferăstrău chirurgical pentru amputări.

— Trebuie să-i dăm drumul, a zis ea. În curând se întunecă.

Am apucat unealta bombănind. În ţinuturile acelea se făcea noapte brusc şi cerul devenea imediat negru. Am tras de cordonul demarorului şi am pornit motoraşul.

— Cuptorul e pregătit, a precizat Gisèle. Puteţi începe.

Ca de fiecare dată când făceam o treabă la fel de puţin atrăgătoare precum cea de faţă, am încercat să mă gândesc la altceva. Ferăstrăul a muşcat din carne şuierând, producând un sunet mai înăbuşit atunci când a ajuns la os. M-am încruntat. Din venele secţionate curgea un lichid gros şi incolor care nu semăna deloc cu sângele. Tot ţesutul muscular părea îmbibat cu această

mixtură lipicioasă ce semăna cu seva! Seva care impregna crucile!

Această inadvertenţă mi-a alungat imediat dezgustul. De fiecare dată când ferăstrăul muşca din carnea moartă, pe lamă ţâşnea o adevărată hemoragie de sevă, de parcă sucul vegetal s-ar fi aflat stocat sub presiune în interiorul cadavrelor. Ipoteza era absurdă, căci, pentru a fi sub presiune, lichidul ar fi trebuit să fie pulsat de o inimă aflată în bună stare de funcţionare. Numai că noi *făceam bucăţele nişte cadavre*, adică nişte mase tisulare inerte cu inima oprită, adică scoasă din funcţiune. Da, Dumnezeule mare! Exact asta era, nu-i aşa? Nişte cadavre şi NUMAI nişte cadavre?

Tăiam întruna, desprinzând braţe, picioare… capete. De fiecare dată seva ţâşnea cu aceeaşi intensitate, sacadat, ca sângele la ieşirea dintr-o arteră tăiată.

— Ei? a făcut Saïd cu o voce nesigură. Ai văzut, şefule?

Văzusem şi ştiam că asta era imposibil. Într-un cadavru fluidele corporale se adună foarte repede în spate când corpul este culcat, sau în picioare dacă mortul stă în poziţie verticală (spânzurat, de exemplu), dar în niciun caz nu ţâşnesc la cea mai mică tăietură de bisturiu.

— Ai zice că îi tăiem de vii, a comentat brancardierul.

— Pe toţi dracii! am izbucnit eu. Nu crezi că şi aşa e destul de penibil? Taie şi taci. N-am nevoie de comentariile tale de film de groază!

Saïd s-a tras înapoi încurcat şi şi-a continuat treaba. Sudoarea îmi picura de pe faţă, amestecându-se cu picăturile de sevă cu care fusesem împroşcat. Incineratorul portabil duduia. Era un aparat destul de simplu, a cărui formă generală o amintea pe cea a unei oale enorme. Un capac prevăzut cu volan, precum capacul etanş al unui submarin, dădea acces la camera de combustie în care erau îngrămădite rămăşiţele corporale. Căldura era furnizată de un dispozitiv cu

microunde, care transforma ţesuturile omeneşti în cenuşă în cincisprezece secunde. Praful cenuşiu era apoi împins într-o pâlnie, sub care era suficient să aşezi o cutie de tinichea botezată pompos „urnă funerară”. Claviatura încorporată permitea gravarea numelui şi a numărului matricol la baza cutiei. Sub această formă erau reexpediaţi bravii noştri soldaţi în punctul de plecare şi apoi înmânaţi familiilor într-un ambalaj de carton frumos, având pe el culorile drapelului.

Făcusem treaba asta de nenumărate ori, tăind fragmente tisulare atunci când nu corespundeau cu dimensiunile interne ale camerei de ardere, dar era pentru prima dată când încercam o nelinişte, o nelinişte reală văzând cum se mişcă ferăstrăul. Era clar că şi Saïd era stăpânit de aceeaşi tulburare şi simţeam cum îmi caută privirea. Dar Gisèle ne supraveghea, ne grăbea. Am aruncat un braţ şi un picior în oală, al cărei capac s-a închis scârţâind. Pe pupitrul de comandă s-a aprins un beculeţ roşu. Am făcut un calcul mental rapid, m-am încurcat, l-am reluat şi până la urmă am renunţat. Oricum, luând în calcul cincisprezece secunde pentru fiecare ardere, corvoada se anunţa interminabilă.

Am pornit din nou ferăstrăul şi m-am apucat iar de treabă. Gisèle, aşezată turceşte lângă cuptor, mă ducea cu gândul la o vrăjitoare care pregătea o tocană infamă pentru sabat. Ca o menajeră priceputa care verifică dacă a fiert rasolul, infirmiera sălta capacul, apuca cu un cleşte alte rămăşiţe omeneşti, şi o lua de la capăt. Incinerând, sudând cutiile de tablă, aliniindu-le în cutiile de carton pregătite în acest scop, Gisèle părea ocupată cu pregătirea conservelor sau a dulceţurilor, provizii pentru o iarnă fără sfârşit. La gândul ăsta simţeam cum mi se întoarce stomacul pe dos.

M-am forţat să mă gândesc la altceva. La acei colonişti atacaţi de nişte agresori invizibili şi crucificaţi în mijlocul proprietăţii lor. Crucificaţi pe ce? Pe acelaşi fel de copaci ale căror rădăcini se alimentau din apa

braţului de râu? Cu siguranţă. Era aici un element tulbure, iraţional, pe care deocamdată nu-l puteam preciza.

Tăiam, tăiam, împroşcat de seva care inunda cadavrele. Un miros acrişor de iarbă proaspăt cosită mă învăluia, ameţindu-mă. Morţii miroseau a fân, a câmp, a iarbă care pătează hainele. Nişte mirosuri de copilărie şi de vacanţă, nimic macabru.

După o oră, ferăstraiele chirurgicale s-au oprit, din lipsă de combustibil, şi a trebuit să ne ducem să le facem plinul. Uneltele noastre erau fierbinţi. Niciodată nu mai fuseseră supuse la un astfel de efort. Îmi era frică să nu se strice. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, eram sigur că Gisèle ne-ar fi constrâns să ne continuăm treaba cu arme albe!

Măcelărirea a continuat până la miezul nopţii. Gisèle aprinsese un reflector pentru a ne facilita munca. Degeaba obiectasem eu că această iniţiativă ar putea să ducă la reperarea noastră pe o rază de trei kilometri, infirmiera se încăpăţânase. Era ceva nesănătos în pasiunea ei pentru treaba bine făcută, în această meticulozitate de cioclu maniac, în acea silinţă cu care înşuruba capacul oalei şi pornea după aceea sistemul de încălzire. Se părea că îi face… plăcere. De parcă această treabă sinistră i-ar fi permis să repună ordinea în lume.

După ce am coborât ultimul cadavru, Saïd a avut un moment de rătăcire. A apucat o toporişcă, s-a repezit la una dintre cruci şi a început s-o lovească la bază.

— Porcărie, mârâia el printre dinţi. Porcărie!

Lama a alunecat pe trunchiul vâscos din cauza sevei şi a fost gata să-şi taie piciorul. L-am apucat de braţ ca să-l opresc.

— Las-o baltă, am murmurat eu. S-a terminat. O să bem un păhărel şi o să dormim. S-a terminat, bătrâne.

Trebuie să mărturisesc că, în realitate, nu mă preocupa atât piciorul brancardierului, cât integritatea materială a crucifixului. O voce îmi şoptea că am face o

mare greşeală dacă ne-am vărsa năduful pe cruci. Că acele… lucruri erau mai primejdioase decât păreau. Era o prostie, fireşte, dar atmosfera mlaştinii, ceaţa, noaptea, cadavrele dezmembrate îngrămădite în jurul incineratorului creau un climat ciudat şi fantasmagoric, unde brusc totul părea posibil.

În timp ce Saïd o ajuta pe Gisèle la incinerat, am făcut un tur al insuliţei.

În punctul nordic al blocului de noroi am descoperit bărci pneumatice trase pe uscat, precum şi material radio de campanie. Am încercat să iau legătura cu un post aflat de serviciu, dar pe toate canalele pârâiau paraziţi anonimi. Frecvenţele erau goale. Lângă bărcile pneumatice se începuse instalarea unui bivuac: corturi, saci de dormit. Am intrat în adăposturile de pânză, cercetându-le unul după altul. În cel mai mare, probabil cel al ofiţerului comandant, am găsit un material video portabil şi videocasete miniaturizate. Pe una dintre etichete scria: „Documentar pentru uzul forţelor expediţionare. Situaţia coloniştilor din Tamata. Prima parte”. Am aprins aparatul şi am băgat caseta în fanta de redare. Pe ecran au apărut nişte imagini nu prea clare.

Încadrarea lăsa de dorit, iar sunetul era tare prost. Probabil că reportajul fusese realizat în condiţii foarte proaste, căci filmul arăta nişte sălbatici mânjiţi cu vopsele de război şi dedându-se unei gesticulaţii agresive. Erau mici de statură, tipul asiatic pronunţat. Săreau pe loc, agitând macete şi animale însângerate înfipte în beţe. Cei mai tineri erau goi, însă ceilalţi purtau peste şolduri frunze prinse între ele, sau o fâşie de piele legată cu o sforicică. Un plan panoramic mi-a permis să înţeleg că încercuiau casa unui colonist, care se baricadase în spatele unei şarete, alb la faţă, cu mâinile crispate pe o puşcă cu aer comprimat.

Din difuzor se auzea un comentariu fonfăit, uneori de neînţeles:

„… Fără să se ştie prea bine pentru ce, indigenii din Tamata au început să-i persecute pe coloniştii de pe litoral. Manifestările lor au provocat o vie emoţie în rândul fermierilor care şi-au văzut plantaţiile invadate de cete de indivizi mânjiţi pe faţă şi agitând hoituri. Până acum încă nu a fost comisă nicio agresiune fizică indigenii părând că se limitează la un ritual de intimidare, care are ca principal efect înspăimântarea femeilor şi copiilor. Să fie vorba de un război psihologic sau de un ceremonial religios? Nu ne putem pronunţa. Oricum, fermierii nu au de gând să cedeze nicio palmă din pământul pe care îl ocupă, şi în săptămânile următoare există pericolul unor înfruntări sângeroase…"

Am apăsat pe clapa de derulare accelerată. Pe ecran se succedau scene asemănătoare: prim-planuri mari cu feţe deformate de bestialitate, urlete cavernoase de maimuţe în călduri. Treptat, fără să pot determina motivul, mi-am spus că acei aşa-zişi sălbatici prea făceau pe „sălbaticii". În minte mi s-a strecurat o bănuială. Să fi fost un documentar real… sau pur şi simplu o bandă falsă fabricată în scopul de a-i influenţa pe militarii trimişi în Tamata?

Acest gen de procedeu nu era nou, şi altădată era folosit în mod regulat în înfruntările coloniale despre care se credea, şi pe bună dreptate, că ar fi putut să nu stârnească înflăcărarea luptătorilor trupei. Înşelătoria era cunoscută sub denumirea metaforică de „supliment de motivaţie psihologică". În cursul carierei mele putusem să vizionez mai multe realizări de acest fel, şi regăseam şi aici aceeaşi latură caricaturală, „regizată" prea bine. Acei răi erau prea răi ca să poată fi adevăraţi… Am oprit aparatul. Oare exista măcar un singur trib răsculat în Tamata… sau trimiseseră armata pentru altceva?

Fir-ar să fie, deveneam paranoic! Nu era nimic surprinzător în faptul că unui clan de aborigeni îi sărea ţandăra văzând cum, zi de zi, i se îngustează spaţiul

vital. Coloniştii probabil că întinseseră prea mult coarda, ca de obicei, împingându-i pe indigeni în mlaştinile insalubre, punând mâna pe toate pământurile bune şi instalându-se în Tamata ca singurii stăpâni, după Dumnezeu.

Noaptea apăsa peste mlaştină. Am bătut în retragere, fără să-mi pese că voi fi singur în puterea întunericului. Gisèle m-a întrebat direct unde fusesem, şi i-am povestit ce văzusem, fără să-i împărtăşesc bănuielile mele. Saïd a dat din cap neîncrezător.

— Spui că sunt sălbatici adevăraţi? a insistat el. Nişte tipi în curul gol, cu pene şi tot tacâmul?

— Da.

— Atunci nu pot să pricep, a zis el, suspinând. Cum au putut nişte tipi atât de puţin înarmaţi să vină de hac unei unităţi dotată cu explozibili şi alte arme? Poţi să-mi spui?

Reveneam mereu în acelaşi punct. Nu i-am răspuns, şi m-am dus s-o ajut pe Gisèle, dându-i la mână, mecanic, membrele secţionate şi dictându-i matricola înscrisă pe plăcuţa militară a defunctului. Reflectorul lumina crucile, accentuându-le aspectul sinistru. Aveam impresia că sunt un pitic rătăcit într-un cimitir.

— Va trebui să facem de gardă, a zis infirmiera. Acum nu mai dormim la adăpostul ambulanţei.

Am simţit ceva ca un sfredel în stomac. Era adevărat că acum, fără învelişul blindat, fără geamurile rezistente la gloanţe şi tot calabalâcul obişnuit de înaltă siguranţă, eram vulnerabili. Ambarcaţiunea noastră de cauciuc mi se părea la fel de fragilă ca o canoe. Saïd a desfăcut o ladă, din care a scos două puşti cu aer comprimat, încărcate cu gloanţe din cauciuc. Serviciul de sănătate nu avea dreptul să aibă arme adevărate, convenţiile internaţionale ne protejau mai bine decât ar fi făcută puşca cea mai performantă. Cel puţin aşa se spunea la regulament. Eu n-aş fi văzut niciun inconvenient dacă se adăuga un şirag de grenade în fiecare trusă de prim-

ajutor!

Saïd s-a strâmbat dezgustat.

— Astea sunt nişte rahaturi, şefule! Trag numai cu gloanţe de cauciuc. Nişte şmecherii de speriat rebelii. Doar n-o să facem de gardă cu astfel de puşcoace?

Îi împărtăşeam indignarea, dar Gisèle a ridicat un deget poruncitor şi i-a tăiat vorba.

— Nu avem dreptul să ne atingem de niciuna dintre armele abandonate, a spus ea cu hotărâre. O ştiţi la fel de bine ca şi mine. Dacă am fi prinşi cu o armă de asalt în bandulieră, am fi pasibili de Consiliul de Război. Oricum, nu văd de ce vă e frică. Suntem protejaţi de însemnele serviciului de sănătate.

— Adică tu crezi că sălbaticii cunosc emblema serviciului de sănătate? a zis Saïd.

— Toţi cunosc acest simbol, s-a încăpăţânat Gisèle. Lumea întreagă îi cunoaşte semnificaţia.

Nu voiam să fac discuţii cu ea; se vedea foarte bine că încerca să se liniştească. Oboseala îmi îngreuna pleoapele şi îmi simţeam corpul mai greu decât al unui elefant mort. Voiam să dorm, nimic altceva.

Gisèle a consimţit în cele din urmă să oprească incineratorul, care de altfel dădea semne de supraîncălzire, şi şi-a scos bluza năclăită de sevă şi de sânge.

— Vrea cineva să mănânce? ne-a întrebat ea.

Nimeni nu avea poftă de aşa ceva, dar nu se putea să lăsăm să ne slăbească forţele pe un teritoriu propice bolilor. Am înghiţit încă o dată câteva tablete nutritive-hidratante, precum şi un pumn de pilule vitaminizate.

— Dormim în şalupă, a hotărât Gisèle. Saïd va face primul de gardă.

Ne-am răspândit în interiorul ambarcaţiunii. Mi-am desfăcut sacul de dormit şi am instalat plasa împotriva ţânţarilor. Gisèle s-a dezbrăcat cu spatele la mine, rămânând doar cu un slip militar de culoare kaki. Eu m-am mulţumit să-mi scot bocancii şi să-mi desfac centura

de la pantaloni. Eram atât de obosit, încât am adormit imediat. Când Saïd a venit să mă scoale, m-am ridicat blestemând, convins că nu dormisem decât un minut.

Bombănind, cu o senzaţie de greaţă, m-am dus să-i iau locul la prora ambarcaţiunii. Luna arunca peste mlaştină o lumină albăstruie, complet ireală. Prin ceaţă, toată vegetaţia părea că mişcă, de parcă boschetele, copacii şi buştenii ar fi format o horă în jurul nostru şi ar fi dansat plesnind mâlul cu rădăcinile lor încâlcite. Am pus instinctiv mâna pe patul puştii.

„Şi ce faci dacă acum apare un monstru? mi-am zis eu rânjind*. Îi tragi un glonţ bont de cauciuc între coarne?”*

M-am uitat atent la suprafaţa apei. Ca şi în cursul nopţii precedente, activitatea gazoasă imprima lagunei mişcări neliniştitoare. Privirea mi se plimba de colo-colo urmărind cea mai mică tresărire a frunzişului. În ciuda eforturilor pe care le făceam, nu mă puteam împiedica să nu arunc o privire peste umăr din două în două minute, chinuit de senzaţia unei ameninţări, a unei… prezenţe. Crucile cu rădăcinile înfipte în noroiul insuliţei contribuiau mult la starea mea de tulburare. Timpul trecea cu o încetineală cumplită. În momentul în care cerul se lumina deasupra copacilor, s-a produs un fapt din cauza căruia, preţ de o clipă, am fost zguduit de o teroare cumplită.

Tocmai aţipeam, din cauza tăcerii şi a poziţiei nemişcate, când ceva a început să se deplaseze la nivelul apei, în felul unui buştean. La început am crezut că e un crocodil, înotând cu botul la suprafaţa apei, şi mi-a fost frică să nu ne atace ambarcaţiunea. Nu ştiu dacă latexul ar fi fost capabil să reziste la presiunea maxilarelor lui. N-am avut timp să mă gândesc la această problemă, căci lucrul acela a trecut spre larg, fără vreo mişcare de deplasare în direcţia noastră. Atunci am văzut că nu era un animal, *ci un înecat*.

Un înecat îmbrăcat în uniforma trupelor noastre, care brăzda mlaştina purtat de un curent capricios. Era

umflat, livid, balonat ca un burduf, şi eram convins că înţepătura unui harpon l-ar fi făcut să explodeze. Dar oroarea nu consta în aspectul lui extern, ea provenea din altceva… Dintr-un „comportament” postmortem absolut de neînţeles.

La intervale regulate, din gura şi sexul mortului ţâşnea apă sub presiune!

La naiba! Jur că nu inventez nimic! Când am văzut asta, mi s-a făcut părul măciucă de groază. Două jeturi ţâşnind din gura şi din penisul cadavrului, ca la o balenă sau la un caşalot care iese la suprafaţă. Se formau astfel două gheizere în noapte, două jeturi de apă care urcau cu tărie până la cincizeci de centimetri de suprafaţă, de parcă mortul ar fi fost gata să explodeze şi simţea nevoia fiziologică să „dea drumul la supapă” pentru a-şi păstra integritatea corporală.

Niciodată nu mai văzusem aşa ceva, şi simţeam cum îmi piere sângele din obraji. Nu am scos niciun strigăt de alarmă. La urma urmelor nu era decât un cadavru. Şi nu ţineam deloc ca Gisèle să-mi ordone să plonjez în apă pentru a-l recupera.

Înecatul, după ce s-a deplasat un moment în derivă, s-a lovit de o stâncă. Ricoşeul l-a expediat drept pe plaja insuliţei, unde a eşuat, evacuând mai departe, pe gură şi pe sex, o apă înspumată la fiecare două-trei minute. Mi-am trecut mâna peste faţă şi m-am trezit cu ea udă de sudoare. Mortul continua să elimine din el apă cu putere.

„Asta se datorează gazelor, mi-am zis eu. Gazelor de descompunere. Probabil că au comprimat apa în interiorul viscerelor, transformând acest biet băiat într-o sticlă cu sifon. *Nu există altă explicaţie*”

Cadavrul scuipa şi urina fără încetare, fiecare jet căzând cu zgomot pe mâlul întărit, fără ca volumul cadavrului să se diminueze.

„*Cât conţine?* mi-am zis eu, încercând să adopt un punct de vedere cinic*. Douăzeci? Treizeci de litri?*

Chestia ciudată e că niciun animal nu a încercat să-l devoreze. Carnea lui nu prezintă nicio urmă de muşcătură. Este incredibil.”

Poate că jeturile de apă îi speriaseră pe prădători, conferind cadavrului o aparentă de activitate? Nu reuşeam să-mi iau ochii de la soldatul umflat, a cărui gură căscată continua să vomeze spasmodic torente de apă clocită. Mi-au trebuit câteva minute ca să-mi dau seama că Gisèle stătea în picioare lângă mine, cu o mână la gură şi cu pupilele dilatate de oroare.

— E îngrozitor, a şoptit infirmiera pe când mă întorceam spre ea. Trebuie să oprim asta.

— Să oprim asta? am bâiguit eu. Şi cum?

— Ia o toporişca şi… du-te să-l deschizi.

— Să-l deschid?

— Da, despică-l la mijloc, deschide-i burta. Sau nu înţelegi ce spun?

Am smuls toporişca din tocul ei şi am sărit pe mal. M-am apropiat cu prudenţă de înecat şi, profitând de intervalul dintre două ţâşnituri, i-am înfipt lama în abdomen, chiar sub stern. Parcă aş fi spart o piscină gonflabilă. Un adevărat gheizer m-a izbit drept în faţă, aruncându-mă înapoi. Am căzut în fund, sufocându-mă de dezgust, în timp ce zeci de litri de mâl lichid ieşeau din cadavru şi se scurgeau pe mal. Gisèle a venit lângă mine, întinzându-mi un prosop, cu care am început să mă şterg cu frenezie. Înecatul îşi recăpătase proporţiile normale.

— Pe toţi dracii! am izbucnit eu agăţându-mă de umărul infirmierei. Ai văzut? Parcă aş fi spart un extinctor! Ai fi zis că e o cisternă cu bere!

Gisèle şi-a aşezat mâna peste gura mea ca să mă facă să tac.

— Să nu-i spui nimic despre asta lui Saïd, mi-a şoptit ea insistent. Nu e cazul să-l înfricoşăm şi mai tare.

Aş fi vrut să-i spun că după părerea mea *chiar aveam de ce să ne înfricoşăm*, dar am tăcut în mod stupid,

frecându-mi faţa cu prosopul mânjit de nămol.

CAPITOLUL IX

După ce a răsărit soarele, ne-am grăbit să terminăm treaba cu incinerarea. De data asta toţi eram stăpâniţi de frică şi tăiam cadavrele cu o energie febrilă. În cap nu aveam decât un singur gând: să părăsim insuliţa şi să ajungem la grosul trupelor pentru a pune capăt acestei izolări insuportabile. Lucram la repezeală, ca un măcelar prost, tăind la întâmplare, amestecând capetele şi membrele împingându-le cu piciorul când se îngrămădeau. Gisèle nu mai făcea mofturi şi nu-i mai păsa de omogenitatea bucăţilor omeneşti pe care le îngrămădea în camera de combustie. Din cauza grabei, braţele lui Jock Flaherty ajungeau în aceeaşi urnă cu capul lui Fritz Madigan. Dar nu mai avea nicio importanţă.

Primejdia se apropia, o primejdie invizibilă şi căreia n-am fi fost în stare să-i dăm un nume. Umbra crucilor apăsa pe umerii mei ca o mantie lipicioasă şi aş fi preferat arşiţa soarelui acestei proximităţi jilave al cărei contact mi se părea cu fiecare secundă care trecea mai… tot mai material.

Am incinerat ultimul cadavru pe la amiază. Cutiile de tinichea care conţineau cenuşa formau o stivă haotică, pe care Saïd încerca, de bine de rău, să o ordoneze pe fundul ambarcaţiunii. M-am răstit la el să se grăbească. Un presentiment rău îmi chinuia stomacul. Ceva îmi striga s-o ştergem cât mai repede. Insuliţa devenise punctul de convergenţă al unui fascicul de unde negative, ale cărui radiaţii luminiscente mi se părea că

se profilează prin straturile de ceaţă.

Gisèle îşi ştergea nervoasă mâinile pe bluza albă, aruncându-mi priviri neliniştite. Băgase şi ea de seamă schimbarea de atmosferă. Acea consistenţă neobişnuită a aerului, acea elasticitate a ceţii, ale cărei rotocoale păreau că încercuiesc crucile, astupându-ne vederea.

— Demontează incineratorul, i-am şoptit eu. Eu am să mă ocup de motor.

Am urcat imediat în ambarcaţiune şi am lăsat elicea în apa neagră.

„*Asta nu serveşte la nimic,* mi-a şoptit o voce interioară*. De ce vrei să pleci? Ştii foarte bine că toţi sunt morţi, toţi soldaţii, toţi coloniştii... în Tamata nu mai e niciun suflet în viaţă. În afară de voi trei, bineînţeles, dar asta s-ar putea să nu dureze!*"

Am alungat vocea aşa cum alungi o muscă agasantă, scuturându-mi furios capul. Imagini absurde îmi invadau mintea, de parcă o influenţă hipnotică ar fi pus stăpânire pe mecanismele mele mentale. Am rămas în picioare, cu braţele atârnând, lovit de stupiditate, cu privirea ţintă la mlaştină.

Deodată am văzut ivindu-se dintre rădăcinile cufundate în apă un corp asemănător cu cel din ajun. Un corp umflat, dilatat la maximum, din gura căruia ţâşnea un jet de apă înspumată. Aş fi vrut să strig ceva, un avertisment poate, dar rămâneam mut, cu creierul amorţit. Înecatul umflat plutea în direcţia noastră. De data asta era gol, dilatarea corpului făcându-i hainele să crape la cusături. L-am văzut ajungând la mal. L-am văzut săltându-şi ceafa pe mâlul crăpat şi…

Dumnezeule! În clipa aceea teroarea m-a încremenit locului, mi-a luat graiul. Am văzut…

Am văzut mortul ridicându-se.

Nu inventez nimic. L-am văzut pe înecat ridicându-se în picioare, cu gesturi lente şi stângace. Masa de apă din el îl îngreuna considerabil, iar picioarele lui goale

lăsau urme adânci în noroiul malului. A început să meargă… cu un pas nesigur, în zigzag. Şi apa continua să curgă din toate orificiile lui naturale. Numai capul îşi păstrase o aparenţă aproape umană, restul corpului nu mai era decât un burduf monstruos care tremura în ritmul paşilor. Gisèle nu-l văzuse încă, pentru că înecatul se deplasa în spatele ei. Ar fi trebuit să o avertizez, ştiu foarte bine, dar eram, în continuare, fără grai, complet năucit de această apariţie. Saïd era îngenuncheat pe fundul ambarcaţiunii, ocupat cu aranjarea urnelor funerare.

Mortul a ridicat braţele. Carnea întinsă, moleşită de şederea prelungită în apă, a început să-i atârne pe oase ca nişte cârpe ude aruncate pe un băţ. Degetele lui deformate aproape că atingeau umerii infirmierei.

De data asta am reuşit să pronunţ: „*Gisèle*!”, cu o voce sugrumată, abia audibilă, şi roşcata s-a ridicat în picioare. Nu a avut timp să urle, căci mortul o şi prinsese în braţe, *strângând-o de parcă ar fi vrut s-o sărute*.

Era un spectacol îngrozitor, de coşmar. Infirmiera a încercat să se zbată, dar înecatul obez o ţinea bine, înzestrat cu o forţă de neînţeles. Mişcându-şi capul la dreapta şi la stânga, mortul se străduia să-şi lipească gura vânată de cea a femeii. Abia atunci am înţeles că voia să verse în plămânii ei toată apa care îi umplea corpul tumefiat. *Voia s-o înece*. *S-o înece sărutând-o*!

Imediat ce buzele lui le-a atins pe cele ale infirmierei, înecatul a început să vomeze apa clocită care îi clipocea în burtă, umplându-i bronhiile şi plămânii. *Da*, *avea s-o înece*, *acolo*, *pe uscat*, *în plin soare*.

Gisèle urla. Mortul voma pe umerii ei valuri înspumate verzui, în care se amestecau alge. Litri întregi de lichid s-au revărsat pe bluza ei albă şi, în două secunde, s-a trezit mai udă decât dacă ar fi ieşit de sub duş. Gura aceea oribilă continua să-i caute buzele, explorându-i fruntea şi obrajii. În clipa aceea, Saïd s-a

ridicat în picioare şi a scos un fel de schelălăit de groază. Strigătul lui m-a trezit din toropeală, m-am scuturat, am apucat toporişca şi am sărit peste bastingaj. Am lovit cadavrul în regiunea şalelor, deschizând o breşă în acel butoi de pe lumea cealaltă. Ca şi în primul caz, o trombă de apă m-a izbit drept în piept şi m-a aruncat îndărăt, dându-mi impresia că am spart un baraj. În timp ce mă rostogoleam pe sol, am remarcat că lichidul avea un miros acid, care îmi amintea de cel al sevei, dar teribila confuzie în care mă aflam a trimis această informaţie într-un cotlon al creierului.

Cadavrul s-a prăbuşit lângă mine, mumie lividă şi boţită, burduf mortuar cu carnea decolorată.

Gisèle a ţipat ca o nebună, şi ţipătul ei mi-a intrat în cap ca un colţ de oţel.

„O va lua razna, mi-am zis eu. Nimeni nu poate să păţească una ca asta fără să-şi piardă mintea iremediabil!”

Dar mă înşelam. După câteva secunde de hohotiri nervoase, infirmiera şi-a revenit şi s-a debarasat de bluză.

— Ajută-mă, mi-a ordonat ea. Ajută-mă să scot porcăria asta care pute, pute!

I-am dat ascultare, smulgându-i una după alta hainele ude de apă clocită. Când a fost complet goală, Saïd i-a întins un bidon cu dezinfectant, al cărui conţinut şi l-a vărsat pe sâni.

— Voia să mă înece! a izbucnit ea cu o furie apropiată de isterie. Aţi văzut? Voia să mă înece. Dacă ar fi reuşit să mă sărute mi-ar fi vărsat în gură cincizeci de litri de apă spurcată!

S-a apropiat de cadavrul boţit şi i-a tras o lovitură de picior plină de ură. Saïd tremura ca frunza, şi trebuie să recunosc că nici eu nu eram mai viteaz. Am imitat-o pe Gisèle, mi-am scos hainele şi m-am dezinfectat în grabă.

— Ce-a fost asta? a bâiguit Saïd. Nu-i aşa că era mort?

Era un cadavru... Un cadavru înecat. Şi totuşi mer... mergea?!

N-am ştiut ce să spun.

Am scos în sfârşit din trusa de ajutor rachiul şi am băut pe rând. Dinţii infirmierei au clănţănit pe gâtul de metal când a dus bidonaşul la gură.

— Asta nu e ceva normal, se încăpăţâna să repete Saïd. Nu e o chestie normală.

Gisèle şi-a şters bărbia cu dosul mâinii. Eram amândoi goi faţă în faţă, cu prosoapele în mână, fără să ne dăm seama de indecenţa situaţiei.

— Are dreptate, a spus infirmiera cu un ton categoric. De data asta trebuie să ne hotărâm să privim mai de aproape. Trebuie să încercăm o autopsie.

Am dat din umeri, lipsit de convingere.

— O autopsie? Dar nici tu şi nici eu nu suntem medici.

— Am destule noţiuni de fiziologie, a spus ea pe un ton hotărât. Ştiu, totuşi, să deosebesc un organism sănătos de o structură care suferă o mutaţie. Trebuie să-l disecăm imediat, mai înainte de a începe să putrezească.

M-am uitat la cadavru. Perspectiva de a-l tăia în lamele îmi întorcea stomacul pe dos.

— Du-te şi ia instrumentele, i-a ordonat Gisèle lui Saïd. Şi adu-ne nişte bluze şi nişte şorţuri de cauciuc.

Brancardierul a executat ordinul. După zece minute, stăteam în genunchi în jurul cadavrului, cu instrumentele de disecţie înşirate pe o cârpă. Gisèle mi-a întins cleştele mare şi nichelat care se foloseşte la secţionarea coastelor. Cu vârful bisturiului, infirmiera deschisese deja o breşă de la gât până la pubis. Carnea era decolorată, albită, dar când abdomenul a început să se deschidă, am fost copleşiţi de un ciudat miros vegetal, pe care nu-l mai simţisem niciodată în cursul unei disecţii. Mirosea a... seră. Da, a seră caldă. Un miros de humus, de peluză umedă, de iarbă acidă. *Deloc dezagreabil*.

Gisèle s-a încruntat şi s-a aplecat mai mult.

— Ce mai e şi asta? a murmurat ea printre dinţi.

— Ce? a zis cu anxietate Saïd.

— Asta, a insistat ea. Ai zice că sunt nişte ligamente. Sau mai curând, nişte artere necunoscute… *în plus*.

M-am aplecat şi eu. Gisèle nu se înşelase. Se putea vedea foarte bine, şerpuind printre viscere, un fel de cabluri verzi care se uneau şi se divizau la infinit, străpungând plămânii, ivindu-se din stomac, pentru a ţese un soi de plasă sau de reţea foarte strânsă. Nişte artere supranumerare[16], asta erau. Sau poate nişte liane? Culoarea lor verzuie îmi amintea ceva.

— Ai zice că sunt nervuri, am bâiguit eu. Nervuri, aşa cum poţi vedea la frunzele copacilor. Uite… asta nu seamănă a carne, e ceva fibros. *Vegetal*.

Vegetal. Cuvântul mi se învârtea în minte. Gisèle îşi continua impacientată treaba, croindu-şi cu bisturiul drum prin muşchi. Fibrele păreau că se îndreaptă toate spre subsuori. Le simţea şerpuind sub pielea braţelor.

— Are răni la încheietura mâinilor, a observat Saïd. De parcă ar fi vrut să-şi taie venele.

— Sau de parcă ar fi fost legat, am completat eu. Asta nu-ţi aminteşte de nimic? Toate cadavrele pe care le-am coborât de pe cruci aveau răni la încheietura mâinilor.

— Da, din cauza legăturilor…

— Aşa am crezut noi. Legăturile erau şi ele făcute din liane împletite. Le-am tăiat fără să le privim cu atenţie.

— Scurteaz-o, a şuierat Gisèle. Unde vrei să ajungi?

— Nu te-ai prins? „Legăturile” proveneau în realitate chiar din cruci. Erau nişte pseudopode. Tentacule, dacă preferi. Aceste tentacule s-au încolăcit în jurul braţelor prizonierilor, le-au tăiat pielea… *şi s-au strecurat în interiorul corpului lor*!

— Ăsta-i curat delir, a protestat slab Gisèle.

— De ce delir? Crucile au supt sângele prizonierilor, aşa cum fac plantele carnivore. Apoi s-au servit de

[16] Care este peste numărul prevăzut, fixat sau necesar.

nervurile lor pentru a umple cadavrele.

— A umple?

— Da. Rădăcinile lor pompează direct apa stătătoare. Această apă amestecată cu sevă se găseşte în burta cadavrelor.

— Dar de ce?

— Habar n-am. Doar constat, asta e tot.

Gisèle continua cu încăpăţânare măcelărirea cadavrului. Lianele şerpuiau printre muşchi, prinzând organele într-o reţea de ramificaţii din ce în ce mai fină. Deodată bisturiul a alunecat scrijelind un os. Gisèle a trântit o înjurătură şi s-a făcut şi mai palidă.

— E imposibil! a îngăimat ea. Nu se poate.

— Ce e? am întrebat eu cu un ton răspicat.

— Oasele, a răspuns ea gâfâind. Dumnezeule, ai zice că *sunt din lemn*!

Saïd a gemut ca un căţel rănit. Am smuls bisturiul din mâna infirmierei şi am început să râcâi capătul femurului. „Osul” s-a desprins în aşchii, moale ca lemnul de mesteacăn. Scheletul cadavrului suferise în parte o mutaţie. *Membrele inferioare erau, fără nicio îndoială, dintr-un lemn năclăit de sevă*.

Metamorfoza afectase în principal bazinul şi vertebrele lombare.

— Un schelet de lemn, a repetat Gisèle, cu ochii holbaţi.

— E ceva aici spre talpa picioarelor, a zis cu timiditate Saïd. Priviţi aici… la nivelul călcâiului.

Ne-am repezit să vedem. Din bătătura crăpată care acoperea calcaneul[17] ieşea un mănunchi de rădăcini mici şi albicioase. Nişte germeni încă fragili, aşa cum apar la cartofii vechi. De data asta concluzia se impunea cât se poate de evident.

— Era pe cale să se transforme în copac, a şoptit Gisèle, de parcă leşul ar fi putut-o auzi. *Avea să prindă rădăcini*. Seva injectată în corp a declanşat un proces de

[17] Unul dintre oasele care formează călcâiul.

mutaţie absolut incredibil.

Apoi a tăcut, cu gura căscată, incapabilă să-şi pună ordine în idei. O ipoteză cumplită îmi umbla prin minte. Atât de cumplită încât am ezitat s-o formulez cu glas tare. Saïd mi-a văzut tulburarea şi m-a prins de mână.

— La ce te gândeşti? a zis el cu furie. Trebuie să ne spui! Imediat!

— N-am dovezi, am răspuns eu. Nu e decât o presupunere…

— Dă tot din tine! a bombănit, grosolan, Gisèle. Care e teoria ta?

— Acest om, am început eu, nu e doar pe cale de a se transforma în copac. În realitate, ceea ce observăm nu constituie decât primul stadiu al bolii.

— Ce tot spui?

— Dar uitaţi-vă la el, am izbucnit eu. Chiar nu vedeţi? Atitudinea lui nu vă aminteşte nimic?

Şi-au coborât amândoi privirile spre cadavrul întins pe argila întărită, *cu braţele în cruce*.

— Pare… crucificat, a observat Saïd. Doar… doar nu vrei să spui că…

— Ba da, bătrâne! *E pe cale să se transforme în crucifix*! După ce nervurile vor digera complet carnea, când toate oasele vor căpăta consistenţa lemnului, îşi va înfige picioarele cu rădăcini în braţul de apă moartă, va întinde mâinile de o parte şi de alta torsului… *Şi va începe să crească*!

Gisèle a trebuit să lupte împotriva sufocării. Saïd ridicase capul, contemplând crucile imense cu un aer plin de oroare.

— Atunci… astea sunt… oameni? a zis el gâfâit. Foşti oameni metamorfozaţi de sevă?

— Aşa cred, am murmurat eu. Părerea mea este că nu sunt nişte vegetale adevărate, ci o specie hibridă care se hrăneşte cu carne de om şi se reproduce prin parazitare.

— Taci din gură! a şuierat Gisèle cu ură. Vorbeşti

prostii, spui ce-ţi trece prin minte. De acord cu parazitarea, n-am nimic împotrivă… dar să nu-mi spui mie că morţii noştri s-au transformat în crucifix. Ăsta e curat delir.

Am lăsat capul în jos. Îmi era prea frică să mă lansez în discuţii.

— Până la urmă nu e decât un fel de iederă care se dezvoltă în interiorul cadavrelor! a mai adăugat tânăra femeie, încercând să taie nervurile plantei cu ascuţişul bisturiului.

Dar nu a reuşit să-şi ducă gestul până la capăt, pentru că fibrele verzi s-au ridicat în sus, plesnind aerul, ca nişte tentacule fine. M-am aruncat înapoi, trăgând-o pe Gisèle după mine. Ramificaţiile şuierau, biciuindu-ne umerii, sfâşiindu-ne hainele. Un mic tufiş de ramuri suple se ridicase din cadavru încercând să ajungă la noi. Ne-am îndepărtat târându-ne.

— S-o ştergem, a zis Saïd. Dacă mai insistăm, aici or să ne rămână oasele!

Asta era şi părerea mea. M-am apropiat de ambarcaţiune trăgând-o după mine pe Gisèle, care se zbătea.

— Trebuie să-l ardem! a izbucnit infirmiera. Nu putem pleca fără să ardem cadavrul!

Am hotărât să n-o ascult şi am aruncat-o peste bastingaj. Saïd pornea deja motorul. Am apucat o vâslă şi m-am servit de ea să îndepărtez de mal ambarcaţiunea, care s-a distanţat cu repeziciune de insuliţă. Am manevrat cârma, croindu-mi drum printre ierburile acvatice. Saïd, îngenuncheat la proră, privea cum se micşorează umbra crucilor prin perdeaua de ceaţă.

— Nu aveai dreptul! a protestat Gisèle frecându-şi încheietura mâinilor. Datoria noastră era să nu lăsăm niciun cadavru în urma noastră!

— Ia mai dă-mi pace! am bombănit eu printre dinţi. Ai văzut şi tu… caracatiţa aia vegetală! Ce voiai? Să intre

în noi şi să ne transforme aşa cum a transformat cadavrul acelui biet băiat?

— Ţi-e frică de orice, a zis ea ferindu-şi privirea. Totdeauna ai fost puţin cam laş… şi, pe deasupra, n-ai niciun simţ al datoriei.

Am lăsat-o cu divagaţiile ei filosofice şi mi-am îndreptat atenţia asupra labirintului mlaştinii. După un moment, am micşorat viteza. Insuliţa rămăsese acum departe şi era inutil să ne expunem riscului de a intra într-un recif de suprafaţă. Dacă ambarcaţiunea se ducea la fund, nu am fi avut altă perspectivă decât aceea de a ne continua drumul pe jos, vârâţi până la brâu în supa vâscoasă a braţului de apă moartă.

— Chiar crezi în povestea asta cu copaci vii? a murmurat Saïd.

— Ştiu tot atât cât ştii şi tu, i-am răspuns iritat. E doar o ipoteză, nimic mai mult. Ştii bine că în acest soi de mici războaie se experimentează totdeauna, mai mult sau mai puţin, tot soiul de noi porcării chimice. Expediţiile de pedeapsă sunt deseori doar repetiţii generale.

— Totuşi… Nişte tipi transformaţi în crucifixe… Şi pe urmă ai văzut copacii ăia? Toţi măsurau cel puţin şase metri.

— Ei şi? Copacii cresc! am obiectat eu. Poate că sunt acolo de zeci de ani. Şi au avut timp să se hrănească.

— Nu reuşesc să admit o chestie ca asta, s-a lamentat Saïd. Pare atât de…

— Ai văzut cadavrele! m-am enervat eu. Ai văzut şi scheletul de lemn şi tot îţi mai pui problema dacă e sau nu verosimil? Ce-ai vrea ca să fii convins?

— Dar cum au ajuns băieţii noştri legaţi în vârful acelor cruci?

— Nu ştiu. Poate că indigenii i-au oferit ca hrană crucilor.

— Un fel de sacrificiu? De ofrandă adusă zeilor?

— Mda.

Spuneam asta ca să-l liniştesc pe Saïd, căci în realitate nu credeam deloc în vinovăţia triburilor care trăiau pe malurile braţului de apă.

— Dacă ai avut dreptate, atunci ar trebui să ne ţinem la distanţă de cruci, a conchis brancardierul.

Am mormăit o încuviinţare vagă. Gisèle era bosumflată. Am navigat în tăcere timp de aproape două ore. Mlaştina părea că se întinde până la orizont. Chiar nu era niciun teren solid în Tamata? Am determinat de mai multe ori poziţia. Nu eram sigur că această cursă are vreun sens. Poate că ar fi fost mai bine să facem cale întoarsă, să revenim pe plajă şi să construim o plută cu care am fi putut ajunge în larg. Mai devreme sau mai târziu am fi dat peste una dintre navele noastre şi…

Şi ne-ar împuşca cât ai bate din palme, ar fi adăugat Gisèle. Ne-ar fi împuşcat pentru părăsirea postului în faţa inamicului.

Am scuipat în apă. Ceaţa devenea din ce în ce mai deasă formând norişori albi. A trebuit să încetinesc. Dacă o ţinea tot aşa n-am mai fi avut altceva de făcut decât să oprim motorul şi să scoatem vâslele. Saïd s-a instalat la proră să mă ghideze. Eram crispat, în alertă, aşteptându-mă dintr-o clipă în alta să văd ivindu-se silueta îngrozitoare a unui crucifix. Ceaţa puţea a sulf şi te ducea cu gândul la acele fumarole care ies din crăpăturile terenurilor vulcanice. Deodată am văzut ceva. Părea un fel de rucsac mare, umflat cu pungi de aer, care plutea în derivă. Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Avem ceva în faţă, a şoptit Saïd cu o voce sugrumată.

M-am aplecat. Am zărit, într-adevăr, o masă neagră la nivelul apei, ca un fel de batracian monstruos cu pielea lucitoare. Panica a făcut să-mi ţâşnească instantaneu sudoare pe frunte.

— E o ambarcaţiune pneumatică! a spus în sfârşit brancardierul. Fir-ar să fie, nu-i decât o barcă

pneumatică!

Şi lui i se păruse că întrezăreşte formele unui monstru fantastic. Masa de cauciuc era blocată între ierburi acvatice. Barca pneumatică era spartă, nemaiavând întregi decât două-trei flotoare. Uşurarea mea nu a fost decât de scurtă durată. Nu era un monstru, dar era o epavă. Unde se aflau oamenii pe care trebuia să-i fi transportat? Gisèle se ridicase în picioare, alertată şi ea. Preţ de un minut nu am auzit decât sângele care îmi zvâcnea în tâmple. Zgomotul vântului prin ierburi şi clipocitul apei mi se păreau asurzitoare. Şi deodată s-au ivit din ceaţă… Diformi, dilataţi din cauza imersiei. Înecaţi… Vreo şase înecaţi, umflaţi şi vineţi. Se deplasau mergând, cu apa până la piept, cu braţele întinse pentru a prinde marginea ambarcaţiunii. Ca şi cei pe care îi întâlnisem înaintea lor, noile apariţii dădeau apa afară pe gură la intervale regulate. Gisèle a început să urle şi a apucat toporişca.

— Vin! a strigat ea. *Vin să ne sărute*!

Faţa-i era ca varul, buzele livide, pradă unei spaime cumplite. Ca de obicei, am reacţionat cu o uşoară întârziere, şi a fost nevoie ca o mână umflată să se aşeze pe bastingaj ca să mă scutur.

Gisèle lovise deja cu toporişca, despicând capul primului înecat care încerca să se caţere în şalupă. Un torent de apă a ţâşnit din trunchiul decapitat ca dintr-o gură de incendiu căreia îi sărise vana. Ne sufocam sub aversa aceea putredă. Cadavrul rămânea în continuare agăţat. Gisèle a ridicat încă o dată toporişca.

— Atenţie! am strigat eu. Să nu spargi şalupa!

Infirmiera a lovit, despicând torsul până la stern. În momentul acela, un mănunchi de nervuri vegetale a ieşit din trunchi şi s-a încolăcit în jurul lamei toporiştii, prinzând-o ca într-o plasă cu ochiurile strânse.

În ciuda eforturilor, Gisèle n-a putut să desprindă toporişca, aceasta rămânând prizoniera torsului amputat. M-am ridicat de pe locul meu ca s-o ajut, dar

unul dintre bicele fibroase m-a plesnit violent peste faţă, orbindu-mă un moment. Am simţit sângele şiroindu-mi pe obraji. Când am putut din nou să văd, Saïd gesticula ca un dement, cu o macetă în fiecare mână, tăind sistematic cadavrele care încercau să se caţăre la bord.

— Vâslele! am strigat eu. Serviţi-vă mai curând de vâsle!

Dar nimeni nu mă asculta. Am apucat o vâslă şi, împingând cu toată forţa, am reuşit să-l resping pe unul dintre înecaţi. Am înţeles că nu aveam nicio şansă să-i venim de hac acelui escadron de morţi-vii, singura noastră scăpare fiind fuga. Trebuia să pornim din nou motorul şi să ne depărtăm cu toată viteza pe suprafaţa mlaştinii, rugându-ne Cerului ca ambarcaţiunea să nu întâlnească niciun recif. Morţii reveneau neobosit la atac. Flagelii care ţâşneau din gâturile lor tăiate loveau în ambarcaţiune ca nişte cange. Am aruncat vâsla şi m-am târât spre partea din spate pentru a porni motorul. S-a produs un salt brusc înainte, dezechilibrându-i pe Gisèle şi pe Saïd. Cei mai mulţi înecaţi au căzut pe spate dar doi au rămas agăţaţi de proră, îngreunând ambarcaţiunea la babord. Saïd a luat o maceta şi a început imediat să facă bucăţele faţa dilatată a agresorilor. A fost imediat împroşcat cu apă şi sevă în timp ce pseudopodele îi biciuiau pieptul. Gisèle apucase o vâslă şi lovea metodic, făcând terci mâinile acelor zombi. Spectacolul era atât de îngrozitor, încât devenea complet ireal.

În ciuda tuturor eforturilor noastre, unul dintre cadavre a reuşit să se caţere pe şalupă. Pseudopode vegetale îi ieşeau prin nas şi prin urechi, înconjurându-i capul cu o coamă de tentacule filiforme. Această aureolă şuiera plesnind aerul şi căuta să se agaţe de tot ce-i era la îndemână. Am încercat să-l dezechilibrez pe acest mort-viu, mutând cârma la dreapta şi la stânga, dar n-am izbutit decât să-i dau grămadă pe tovarăşii mei, făcându-i şi mai vulnerabili.

Ambarcaţiunea se deplasa cu o viteză vertiginoasă, smulgând ierburile acvatice, strivind florile vâscoase care pluteau la suprafaţa apei. Vizibilitatea mea era destul de scăzută, gesticulările colegilor mei astupându-mi vederea. Insensibil la lovituri, mortul îngenunchease pe fundul ambarcaţiunii ca s-o prindă pe Gisèle în braţe. *Gura lui vânătă, din care se scurgea mâl, o căuta pe cea a tinerei femei pentru o sărutare aducătoare de moarte*. O serie de liane îi ieşiseră prin pielea braţelor în diferite locuri pentru a se înfăşura ca nişte frânghii în jurul umerilor ei. Saïd a ridicat o vâslă şi a lovit cu toată puterea în capul monstrului, spărgându-i cutia craniană. O fracţiune de secundă am avut impresia că un nod de rădăcini ocupa locul creierului, apoi creatura a căzut pe spate, iar brancardierul, apucând-o de glezne, a trecut-o peste bord.

În clipa aceea ambarcaţiunea s-a lovit de ceva şi s-a învârtit cu brutalitate în loc. Am auzit cauciucul urlând sub muşcătura unei stânci, apoi am recăzut pe apă, într-o jerbă de stropi. Dădusem drumul la cârmă şi ambarcaţiunea descria cercuri, împotmolindu-se în hăţişul acvatic ce acoperea mlaştina. Şocul ne împrăştiase bagajele, iar urnele funerare, ieşind din cutiile de carton, se rostogoleau sub picioarele noastre, împiedicându-ne să ne regăsim echilibrul. M-am târât până în partea din spate şi am oprit motorul. Ambarcaţiunea şi-a încetat imediat mişcările dezordonate. M-am lăsat în genunchi. Am băgat imediat de seamă aspectul moale al flotorului care susţinea bastingajul. Latexul nu mai avea duritatea iniţială, acea compactitate care îţi îndoia pumnul.

— S-a spart, le-am spus eu tovarăşilor mei. Sunt sigur că s-a spart.

Mi-am croit drum printre conservele funerare şi m-am aplecat deasupra apei. Prora se ducea clar în jos şi bule de aer ieşeau la suprafaţa apei în şiraguri regulate.

— S-a spart, am repetat eu. Şalupa s-a lovit de ceva. O

stâncă sau un buştean. Trebuie să o evacuăm.

Gisèle s-a ridicat imediat în picioare şi a început să îngrămădească furioasă urnele funerare într-un sac mare, etanş. Saïd s-a uitat la mine îngrijorat.

— Ce-o să facem? m-a întrebat el, strângând în mână vâsla năclăită de materie cervicală.

— Vom încerca să ajungem la o insuliţă de argilă ca să debarcăm tot calabalâcul, i-am răspuns eu cu un ton fals detaşat. După aceea vom căuta să o reparăm, dacă se poate repara.

Am luat cealaltă vâslă şi m-am străduit să eliberez ambarcaţiunea dintre ierburile înalte. La fiecare mişcare puţin mai bruscă, bule enorme de aer urcau la babord.

— Ne înclinăm, a constatat brancardierul. Ne aplecăm din ce în ce mai mult.

Dacă spărtura era prea mare, ar fi fost imposibil s-o astupăm, şi ar fi trebuit să mergem mai departe pe jos, folosind combinezoanele etanşe, care se aflau într-un compartiment situat în partea din spate. O singură dată în viaţa mea îmbrăcasem un asemenea costum de supravieţuire, care conferea înfăţişarea şi graţia unui scafandru. Nu păstram o amintire prea plăcută. Cauciucul gros şi greu, favorizând transpiraţia, irita foarte repede pielea, provocând mâncărimi insuportabile în fiecare cută corporală. Saïd s-a strâmbat, nu prea încântat.

— Poate că o vom putea repara, a zis el, fără să tragă cine ştie ce speranţă.

Dar şalupa se lăsa din ce în ce mai mult. Am aruncat parâma pe un mic atol de noroi întărit şi am sărit pe uscat. Călcâiele mi-au intrat periculos de mult în mâl, dovedind fragilitatea solului, totuşi nu aveam timp să căutăm alt loc de debarcare.

— Trebuie să golim ambarcaţiunea până nu se scufundă mai rău, am zis eu. Grăbiţi-vă. După aceea o vom trage pe uscat şi vom astupa spărtura.

Totuşi era din ce în ce mai evident că spărtura era

mult prea mare ca s-o putem cârpi. Saïd şi Gisèle au început manevra de transbordare, îngrămădind în mijlocul insuliţei proviziile de hrană şi materialul de incinerare. Gisèle a avut o grijă deosebită pentru urnele funerare, verificând să nu uite niciuna. Am închis ochii exasperat. Acum eram sigur că ne va constrânge să remorcăm tinichelele acelea morbide prin toată mlaştina. Când ambarcaţiunea a fost golită, ne-am unit toate forţele pentru a ridica prora şi a o trage pe uscat. Nu mă înşelasem, ruptura era destul de mare. Unul dintre flotoare explodase, crăpându-le şi pe cele de lângă el şi dislocând structura de susţinere.

— E ca şi cum ai încerca să repari „Titanicul” cu petice calde, am zis eu. N-o să ţină.

— Dar, a gemut Saïd, manualul pretinde că acest cauciuc poate să reziste la gloanţe!

— Dacă tu crezi tot ce îndrugă manualele! i-am răspuns eu suspinând.

Am rămas un moment tăcuţi, cu ochii la carcasa moale a ambarcaţiunii, de parcă am fi asistat la agonia unui pachiderm marin.

— Ne rămân combinezoanele, a zis în sfârşit Gisèle. Ele ne vor proteja de paraziţi şi de lipitori.

— O să crăpăm de căldură, am spus eu. Şi apoi, ai mai mers vreodată prin mâl? La fiecare pas trebuie să-ţi mobilizezi toate forţele ca să-ţi smulgi picioarele de pe fund. După un kilometru eşti atât de obosit de parcă ai fi parcurs zece.

— N-avem de ales, a obiectat ea. Vrei să rămâi aici? Vrei să rămâi pe insuliţa asta şi să aştepţi ajutoarele? Ce ajutoare? Nimeni nu ştie că suntem aici.

— Ok, am capitulat eu. O să scoatem combinezoanele şi o să ne băgăm în supă.

— Foarte bine, a zis Gisèle triumfătoare. Voi aşeza materialul pe flotoare; în felul acesta nu vom avea decât să-l tragem.

Mi-o închipuiam încăpăţânându-se să remorcheze

cuptorul portabil, luptându-se ca o damnată cu mâlul de pe fund şi cu obstacolul elastic al ierburilor înalte. Poate că după o zi va renunţa. Dar n-aş fi băgat mâna în foc. M-am dus să scot combinezoanele acelea galbene, groaznice şi incomode. Fuseseră concepute dintr-o singură bucată, cu cizme şi mănuşi încorporate. În partea de sus aveau o cagulă elastică. O cagulă prevăzută cu o mască de protecţie şi un aparat de respirat integrat, acesta pentru cazul dacă s-ar semnala emanaţii de gaze toxice.

Din fericire, cagula era detaşabilă şi o puteai purta lăsată pe spate, ca gluga unui hanorac. Un sistem de tuburi şi robineţi permiteau să-ţi faci nevoile fără să fie nevoie să ieşi din combinezon. Pentru a beneficia de avantajele acestei tehnologii avansate, era destul să-ţi bagi penisul într-un tub şi să-ţi vâri o canulă în gaura curului. Pentru femei sistemul nu se deosebea cine ştie ce! Visul în stare pură! Aţi mers vreodată zece kilometri, printr-o apă stătută care-ţi vine până la piept, cu o canulă înfiptă zece centimetri în fund?

Am despachetat costumele cu un dezgust vădit. Apa din jurul nostru avea un aspect plumburiu şi cleios cât se poate de îngrijorător.

CAPITOLUL X

M-am îmbrăcat în timp ce ambarcaţiunea îşi dădea ultima suflare. Tovarăşii mei m-au imitat, ajutându-se reciproc atunci când cauciucul refuza să alunece. Am stabilit încă o dată poziţia fără speranţa că voi trage o concluzie valabilă. Continuând în această direcţie riscam pur şi simplu să dăm peste alţi înecaţi. I-am spus asta şi Gisèlei.

— Dacă în două zile nu prindem armata din urmă, va trebui să schimbăm strategia, am zis eu răspicat.

— Şi la ce te gândeşti?

— Să părăsim mlaştina şi să cerem ajutor coloniştilor. Aş fi foarte curios să aflu ce au de spus despre crucifixe.

După ce bagajul a fost înghesuit în saci etanşi şi legaţi bine de flotoare, am intrat în apă. Am avut impresia că intru într-o zeamă vâscoasă, un fel de ciorbă de măduvă de vită. Presiunea asta elastică şi jilavă mă sufoca, şi imediat m-am acoperit de sudoare.

— *Chiar* e apă? a întrebat Saïd, atingându-i uşor suprafaţa cu vârful degetelor înmănuşate.

N-am ştiut ce să răspund, nici măcar nu ne gândisem să facem analizele obişnuite. Poate că intrasem într-un lichid extrem de veninos, plin de agenţi mutageni şi alte porcării de genul ăsta. S-ar fi putut ca soluţia misterului să stea în întregime în acest lichid groaznic, saturat de îngrăşăminte toxice şi defolianţi, care fuseseră probabil folosiţi pentru defrişare. Extrapolam, dar cunoşteam ravagiile provocate de *agentul oranj* în Vietnam. Aici ca şi în altă parte, chimia militară ar fi putut să-şi pună în

aplicare „*invenţiile*”, provocând modificări biologice imprevizibile.

Mi-am trecut după umăr hamul bagajelor şi am început să merg. Picioarele îmi erau parcă aspirate de fundul apei şi eram obligat să-mi încordez toţi muşchii ca să le smulg din acel lipici invizibil care îmi rodea tălpile. Înaintarea era atât de dificilă, încât ne-a făcut să uităm orice spaimă. După cum prevăzusem, după vreo cinci sute de metri eram lac de sudoare. Din când în când nişte lucruri moi se loveau de genunchii şi de coapsele mele, mă plesneau peste pulpe, apoi se îndepărtau într-un vârtej de bule. Peşti? Deşi adâncimea era foarte mică, totuşi îmi era cu neputinţă să disting fundul mlaştinii din cauza apei siropoase. Cum arătau aceşti peşti misterioşi? L-am auzit în spatele meu pe Saïd scoţând o exclamaţie de uimire şi declarând că un animal încercase să-l muşte prin cauciucul combinezonului.

— Linişteşte-te, i-a zis Gisèle. Nu rişti nimic. Costumele ar putea rezista unui întreg banc de piranha.

— Mda, a mormăit brancardierul cu oarecare îndoială. Tot aşa de tare era şi barca pneumatică…

După care n-am mai schimbat nicio vorbă. Am mers trei ore în şir, luptându-ne cu ierburile acvatice şi cu nuferii giganţi. În momentul în care cerul se întuneca, am intrat într-o lagună plină cu epave de bărci pneumatice. Corturile unei tabere militare fluturau în vânt, cu ţăruşii pe jumătate smulşi. Pe o insuliţă de noroi uscat se înălţau, înrădăcinate, treisprezece cruci enorme, cu vârful la cincisprezece metri de sol. Rădăcinile lor groase, noduroase şi inelate şerpuiau prin mâl ca tentaculele unei caracatiţe.

Pe fiecare cruce erau doi oameni, legaţi spate în spate. Cadavrele erau deja umflate, pline de apă şi de sevă. Din gura întredeschisă le picura un sirop vegetal cu miros acru, înţepător. Tabăra era goală, iar noroiul instabil al atolului începuse deja să înghită o parte din

material. Gisèle s-a urcat pe mal şi a tras spre ea pluta pe care se afla cuptorul portabil.

— Ce aşteptaţi? ne-a zis, tăios. Ne aflăm aici ca să facem o anumită treabă, şi o vom face!

Am simţit un val violent de ură, şi în momentul acela am dorit ca infirmiera să piară cât mai repede, lăsându-ne liberi să o luăm la sănătoasa. Mai avusesem deja acest sentiment când mă aflam în tranşee: o ură viscerală şi distrugătoare. O explozie de frustrare rece ca gheaţa.

— De data asta sunt de acord, am zis eu, încercând să-mi controlez furia. Dar e pentru ultima dată. Dacă mâine seară nu ajungem la coloană, atunci vom părăsi mlaştina.

— Am face mai bine s-o ştergem imediat, s-a lamentat Saïd. Ce? Nu înţelegeţi că s-a terminat, că s-a ales praful, că toţi sunt morţi? Cineva i-a omorât, cineva care i-a legat de cruci înainte de a dispărea în natură. Dacă mergem mai departe, vom sfârşi ca ei!

— Sunteţi nişte laşi! a şuierat Gisèle. Nu aveţi niciun simţ al datoriei. Imediat ce ne vom întoarce, voi face un raport despre comportamentul vostru. Voi cere să fiţi sancţionaţi disciplinar. Poate că o şedere prelungită în prima linie o să vă facă ceva mai curajoşi!

Am izbucnit într-un râs sinistru.

— Glumeşti? am zis eu. *Adică nu crezi că în momentul ăsta ne aflăm în prima linie*? Hei! Deschide puţin ochii! Saïd are dreptate, toţi sunt morţi. Au fost ucişi, probabil într-o singură noapte. *Într-o singură noapte*! Chiar dacă am parcurge mlaştina de la un capăt la altul, n-am găsi decât cadavre. Gândeşte-te puţin. Este o situaţie excepţională. Niciodată până acum nu am mai fost *atacaţi de cadavre*!

Gisèle a dat din cap cu încăpăţânare.

— Sunt sigură că te înşeli. Nu e vorba de cadavre. Oamenii noştri au fost intoxicaţi, da, au fost victimele unui soi de parazit vegetal, *dar nu muriseră*. Nu erau

morţi.

Am înţeles că se agăţa cu încăpăţânare de această idee ca să nu cadă în nebunie. Am suspinat a lehamite şi am urcat pe insuliţă.

— Să încercăm măcar să ne grăbim, am spus eu. Nu vreau să petrec noaptea lângă cruci.

Am lucrat fără întrerupere, încercând s-o luăm înaintea soarelui care cobora spre apus. Crucile erau vâscoase, palpitând de o viaţă înăbuşită, ascunsă. De fiecare dată când mă căţăram la înălţimea unui cadavru, îmi era frică să nu-şi pună gura peste a mea şi să înceapă să vomeze zeci de litri de sevă putridă şi otrăvită.

Din fericire nu s-a întâmplat nimic, dar în cursul acestei corvoade am atins ultimul prag al rezistenţei nervoase. Gisèle îşi vedea de treaba ei cu incineratul, o adevărată menajeră a morţii cu gesturi precise. Imediat ce a început să se însereze, am aprins un foc mare ca să alung umbrele ce se adunau în jurul nostru. Am terminat incinerarea la lumina acestui foc, în apropierea căruia eram liniştit. Când n-am mai găsit lemne, mi-am îmbrăcat costumul şi am intrat în apă.

— Voi dormi mai târziu, am declarat eu cu hotărâre. În orice caz, departe de aceste instrumente de tortură, dar nu oblig pe nimeni să vină după mine. Dacă vrea careva să întindă un hamac între două cruci, eu unul n-am nimic împotrivă.

De data asta Gisèle n-a protestat şi a venit lângă mine în zeama noroioasă.

— M-am uitat cu binoclul, a zis Saïd. Mai e un atol de noroi spre sud, la aproximativ trei sute de metri. Ne-am putea lungi acolo până la ziuă.

Ceea ce am şi făcut.

CAPITOLUL XI

Toată ziua următoare ne-am bălăcit prin mlaştină, cu apa până la subsuori, loviţi de peşti furioşi, cărora nu le zăream decât coada. Ierburile acvatice constituiau un obstacol aproape de netrecut, pe care trebuia să-l ocolim cu preţul a multe eforturi. Combinezoanele au început foarte repede să sufere de pe urma acestei lupte neîncetate. Stuful rupt, ascuţit ca o lance, i-a venit repede de hac latexului, acoperindu-l cu o mulţime de tăieturi mici. Pe la amiază, când ne-am urcat pe un atol de noroi ca să ne instalăm bivuacul, am avut senzaţia că procentul de umiditate din interiorul combinezonului meu crescuse considerabil.

— Din cauza sudorii, a zis Gisèle, împărţind un pachet de biscuiţi.

— Adevărat, s-a lamentat Saïd. La naiba, chestia asta e o adevărată saună! Până diseară o să slăbim trei kilograme fiecare.

M-am strâmbat, nici pe departe convins. Eram sigur că luam apă.

— Nu mai sunt etanşe, am insistat eu. Apa mlaştinii ne curge pe piele. Asta nu-mi place. Aţi văzut ce li s-a întâmplat înecaţilor? Dacă am începe să ne umflam ca ei?

Îngrijorat, Saïd s-a dezbrăcat pe jumătate ca să adulmece inferiorul costumului de protecţie.

— E adevărat că pute a mâl, a declarat el.

— „Pute a mâl”, l-a îngânat Gisèle, imitând vocea unui copil smiorcăindu-se. Prea sunteţi sensibili! Totul pute a

mâl, chiar şi biscuiţii pe care îi mâncăm! Unde vreţi să ajungeţi cu astfel de raţionamente?

Am pornit din nou. Eram destul de îngrijorat. Consistenţa apei, natura ei vâscoasă, culoarea plumburie, toate astea mi se păreau un semn rău. „Un agent mutagen, îmi tot ziceam eu. Cu siguranţă că porcăria asta e la originea metamorfozelor la care am fost martori. *Şi ne scăldăm în ea de ore în şir*... Treaba asta o să sfârşească prost.”

— Ar fi mai bine să ne întoarcem pe uscat, am pledat eu din nou. Vedeţi bine că nu e nimeni aici. Să ieşim din zeama asta şi să mergem la colonişti.

— Idiotule! a izbucnit Gisèle. Ai aruncat o privire la vegetaţia de pe mal? O să ne fie mai greu să ne croim drum prin ea decât să mergem mai departe prin ciorba asta.

— Are dreptate, a zis Saïd. Ai văzut rădăcinile? Se ridică încolăcite până la un metru deasupra solului. Nu le vom putea tăia cu macetele.

Erau amândoi împotriva mea. M-am hotărât să capitulez.

Degetele de la picioare mi se scăldau acum într-un suc lipicios, care nu-mi prevestea nimic bun.

Înaintam mecanic, preocupaţi doar de mâlul de pe fund şi de obstacolul elastic al ierburilor înalte. Cu umerii tăiaţi de curele trăgeam după mine pluta pneumatică ce susţinea cuptorul de incinerare al infirmierei noastre. Saïd a fost cel care a zărit ambarcaţiunea. Era o pirogă de piele în formă ovoidală, teribil de mică, şi în care probabil că nu te puteai instala decât cu genunchii sub bărbie. Ambarcaţiunea fusese trasă pe plaja unei insuliţe de turbă, acoperite de licheni. Ne-am oprit în loc. La adăpostul unei colibe rudimentare din frunze, un indigen ne urmărea cu privirea tremurând.

— Puşca, a şoptit Gisèle. Unde e puşca?

Habar n-aveam. Nu prea mă preocupasem de

jucărioara aceea care trăgea cu gloanţe de cauciuc, şi nu ştiam unde ar fi putut să fie. Indigenul era mic de statură şi nu avea nimic pe el. Faţa, cu trăsături accentuat asiatice, lucea de sudoare.

— Fără panică, am zis eu. E bolnav. Nu ne atacă. Găsiţi-mi mai curând dicţionarul.

Saïd mi-a întins cartea cu coperte din plastic, am agăţat-o la gât de cureaua ei şi am ieşit din apă. Am început s-o răsfoiesc dar indigenul a râs stingherit.

— Nu e nevoie, a zis el cu un accent cântat. Vorbesc limba albilor. Am fost bucătar cinci ani la domeniul din câmpia cea mare.

S-a înclinat şi ne-a arătat palmele goale, în semn de pace.

Avea o faţă cenuşie şi acoperită cu o sudoare nesănătoasă. I-am răspuns la salut, invitându-l să vorbească deschis.

Conversaţia a fost lungă şi anevoioasă. Deşi ne cunoştea limba, omuleţul se exprima într-un mod ciudat de metaforic, plin de perifraze care, în majoritate, rămâneau de neînţeles pentru noi. După un moment, am reuşit să pricep că asiaticul se numea Hoang şi că apa pur şi simplu îl îngrozea.

— Apa e rea, repeta el mecanic. Ea otrăveşte pământul şi plantele. Sângele copacilor tăiaţi s-a amestecat cu veninul ei. Am încercat să-i facem pe colonişti să înţeleagă asta. N-au vrut să ne asculte.

— Dar i-aţi atacat! am obiectat eu.

— Noi niciodată nu i-am atacat! Doar am încercat să-i speriem ca să plece înainte să fie prea târziu. Mlaştina a devenit rea, vrea să se răzbune.

— Pentru ce să se răzbune?

— Venind pe insulă, coloniştii au tăiat toţi copacii sacri. Au smuls buştenii din pământ ca să transforme pădurea în câmpii cultivabile. Geniile pământului sunt foarte supărate. Ele i-au blestemat pe oameni. Ele au spus: „Albii vor lua locul copacilor pe care i-au ucis.”

— Crucile? am zis eu gâfâind. Nu-i aşa? Mlaştina schimbă oamenii în cruci.

— Da, crucile vii sunt soldaţii pădurii distruse. Ei luptă pentru restabilirea ordinii iniţiale. Toţi coloniştii sunt morţi. Fermele sunt goale. Crucile au început să crească prin grădini, şi chiar prin interiorul caselor.

— Şi voi?

— Noi am fugit. Ne e frică de morţii-vii. Într-o noapte au venit în satul meu. Mi-au sărutat nevasta şi pe cele două fiice ale mele. Le-au înecat, umplându-le gura cu apă stătută şi peşti vii. Unele triburi au încercat să domolească mânia pădurii oferindu-i sacrificii, dar n-a folosit la nimic. De atunci mă ascund. Vreau să ajung la ocean, să construiesc o plută şi să plec pe apă în căutarea altei insule.

— Şi soldaţii? am zis eu.

— Morţi, toţi morţi foarte repede. Abia debarcaţi. Copacii i-au atacat prin surprindere.

— *Copacii sau înecaţii*?

— Şi unii şi alţii. Copacii se deplasează noaptea.

— Spune verzi şi uscate, a bombănit Gisèle. Şi-a pierdut mintea. Ai văzut ce mari erau rădăcinile de la baza crucilor? Ar trebui trei buldozere ca să le smulgă din sol.

Am încercat să obţin precizări, dar Hoang a început să vorbească în limba lui natală, şi am renunţat.

— Întoarceţi-vă înapoi, a repetat el de câteva ori. Spre gura de vărsare a râului. Trebuie să construim o plută şi să mergem în Toa-Toa, o altă insulă; acolo încă nu sunt copaci vrăjitori.

Încă nu.

— Dar coloniştii unde sunt? s-a răstit Gisèle.

— Toţi morţi, a psalmodiat cu încăpăţânare Hoang. Crucile au crescut în mijlocul culturilor, al câmpurilor, peste tot unde era apă – puţuri, râuri, canale de irigaţie. Aspiră toată apa din sol şi se servesc de ea ca să fabrice o sevă veninoasă, blestemată, care transformă oamenii

în copaci. Le-am spus albilor că nu trebuie să taie pădurea sacră. Ei au chemat soldaţii. Ne-au acuzat că le-am crucificat nevestele, copiii, prietenii, dar noi nu aveam niciun amestec. De vină sunt geniile pământului. Nu se vor opri decât după ce pădurea va fi reconstituită. *Câţi copaci doborâţi, tot atâţia oameni ucişi*. Albi, galbeni, nu are importanţă. Acum toţi suntem în pericol.

— Doar n-ai să crezi în povestea asta smintită? s-a mâniat Gisèle. Asta e numai superstiţie! Cu siguranţă că trebuie să existe o explicaţie ştiinţifică.

Aş fi vrut să râd, dar dezvăluirile omuleţului lămureau brusc multe puncte rămase obscure. Mi-am amintit deodată de ceea ce luasem la început drept simple halucinaţii atunci când vizitasem bungaloul de pe plajă. Copacii pitici care ieşiseră din ghivece şi se căţărau pe zid ca păianjenii. Şi dosarul neterminat, pe jumătate codificat, purtând pe copertă acel cuvânt misterios – Krucifix – pe care atunci nu ştiusem să-l interpretez. Tot ceea ce încercasem să refulez din cauza spaimei pe care mi-o provocau lucrurile de neînţeles îmi invada brusc mintea, şi piesele disparate ale jocului de puzzle începeau să se organizeze. M-am întors spre Hoang.

— Dacă ieşi din mlaştină şi te deplasezi pe uscat e mai puţin periculos? am întrebat eu.

— Nu mai e siguranţă nicăieri, a spus el cu hotărâre. Crucile cresc pe câmp, înecaţii plutesc în puţuri şi râuri. Vraja e peste tot. Tamata trebuie repede părăsită. Pe uscat, rădăcinile, ierburile, legumele, toate au aceeaşi sevă, acelaşi sânge. Sunt complicele crucilor. Toată vegetaţia e împotriva oamenilor. Rădăcinile unui manglier din satul meu au sugrumat o femeie în timpul nopţii. În casele albilor, florile pe care le cultivau în ghivece se plimbă acum pe pereţi *ca nişte păianjeni*.

Vorbea din ce în ce mai repede şi nu mai reuşeam să-l urmăresc. Hoang părea epuizat. Am despachetat mâncarea şi am încălzit puţină cafea, dar eram îngrijorat, proviziile noastre de apă potabilă scădeau.

Peste câtva timp vom fi constrânşi să facem apel la apa din mlaştină sau să căutăm un izvor.

— O putem fierbe, a spus Gisèle. Şi pe urmă farmacia noastră e plină de produse dezinfectante.

— Dezinfectante împotriva fantomelor? a spus Saïd, strâmbându-se îngrijorat.

— Idiotule! l-a bombănit infirmiera. Doar n-ai să crezi ce spune un sălbatic! Minte. Sunt sigură că ai noştri nu sunt morţi. Mâine vom ajunge coloana şi totul va fi în ordine.

Am scos binoclul din toc şi m-am urcat pe un tumul[18], încercând să examinez peisajul printre copacii de pe mal. Cu toată ceaţa, mi s-a părut că zăresc pâlcuri de crucifixe înălţate pe o câmpie, dar poate că eram prea impresionat de cele povestite de Hoang ca să am o vedere obiectivă asupra situaţiei.

— Să facem un foc şi să dormim, am spus eu. Cu siguranţă că „duhurilor” mlaştinii le e frică de flăcări.

Lemnul era foarte umed şi a trebuit să-l stropesc cu o soluţie inflamabilă ca să-l fac să ardă.

Am dormit destul de prost, deşi eram foarte obosiţi. În timp ce stăteam de pază am adormit şi, când am deschis ochii, în zori, Hoang dispăruse cu barcă cu tot.

[18] Movilă de pământ înălțată de unele popoare, începând din neolitic, în scop funerar, ca observator astronomic sau semn geodezic.

CAPITOLUL XII

Am mers mai departe, pe braţul de apă, până la amiază, fără să mai întâlnim altceva decât epave de bărci pneumatice, corturi sfâşiate şi echipamente împrăştiate (saci de dormit, gamele, căşti plutind în derivă). În timp ce-mi croiam drum prin ierburile elastice, am fost cuprins de o tulburare ciudată. Mi-am dat brusc seama că picioarele îmi deveneau insensibile. În carnea mea se strecura un fel de amorţeală, care ajungea până la os. De parcă mi s-ar fi injectat un anestezic puternic în vederea unei amputări. Le-am spus şi tovarăşilor mei despre aceste simptome. Saïd a mărturisit că de câteva momente simţea „furnici în degetele de la picioare”. Iar Gisèle, şi ea parţial atinsă, punea această senzaţie pe seama unui curent rece circulând la nivelul mâlului.

— Asta vă amorţeşte, a repetat ea de mai multe ori.

După zece minute şi-a luxat glezna, a înghiţit o gură de apă şi a consimţit să ne oprim pe unul dintre atolii de care era împânzită mlaştina. Am hotărât să mă dezbrac. A devenit repede evident că o cantitate deloc neglijabilă de apă şi de mâl pătrunsese în interiorul costumului meu prin tăieturile mici care sfâşiau cauciucul. Acest lichid îmi făcuse epiderma insensibilă. Iar pe talpa picioarelor, acolo unde contactul cu lichidul se menţinuse timp îndelungat, pielea căpătase un aspect gelatinos cât se poate de ciudat, a cărui consistenţă o amintea pe cea a ouălelor de broască ţestoasă. Am pălit. Saïd şi Gisèle prezentau şi ei aceleaşi modificări. Pielea

lor se umflase ca o bucată de pâine înmuiată într-o supă caldă. Efectul era pe cât de dizgraţios pe atât de înspăimântător. Am scos un ac din trusa de farmacie şi m-am înţepat adânc. N-am simţit nicio durere. Nervii mei erau morţi.

— Porcăria asta de apă e de vină, a bombănit Saïd. Trebuie să ieşim din baltă şi să ajungem pe uscat, altfel tot corpul nostru va avea aceeaşi soartă. La dracu'! Ai zice că e carnea unui înecat!

Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru. Pielea aceea lividă, umflată amintea în mod sinistru de cea a morţilor-vii care ne atacaseră.

— Costumele nu mai sunt etanşe, a spus Gisèle cu deznădejde, examinând combinezoanele fisurate. Şi totuşi în notiţă scria…

N-o mai ascultam. Îmi aşezasem picioarele umflate pe direcţia unei raze de soare, sperând că poate căldura îi va veni de hac umidităţii oribile care îmi umfla epiderma ca o băşică moale. Dar această terapie puţin cam naivă nu a dus la nimic. M-am înţepat din nou, sperând că voi provoca o durere. Însă nervii mei nu răspundeau solicitării. M-am uitat spre mal, dar zone de noroi suspecte interziceau accesul. Cu siguranţă că erau nisipuri mişcătoare. Aveam să fim obligaţi să ne continuăm bălăceala până când se va ivi o spărtură în zidul de rădăcini care se înălţa pe fiecare mal.

Ne-am îmbrăcat iar ca să ne întoarcem din nou în supă. Am intrat în apa aceea clocită, cu maxilarele încleştate de dezgust.

„O să ne dizolvăm, îmi ziceam eu obsesiv*. Apa ne dilată carnea ca s-o poată topi mai bine! Vom dispărea în mlaştină ca o bucăţică de zahăr într-o ceaşcă cu cafea fierbinte*".

Mergeam fără să vorbim, atenţi la clipociturile din costumele noastre.

Flac-flac… Flac-flac.

Zgomotul ăsta se repercuta în capul meu paralizându-

mi gândurile. Corpul mi se moleşea şi îmi venea din ce în ce mai greu să-mi mobilizez muşchii. Către seară, pe când ne instalam bivuacul pe un recif de turbă, m-am depărtat de ceilalţi ca să urinez. Aveam vezica grea, dureroasă, comprimată de parcă ar fi fost plină cu zeci de litri de apă. Când a ieşit jetul de urină, am simţit o durere intensă la nivelul uretrei, de parcă aş fi eliminat o piatră, şi am văzut…

Repet, şi cu atât mai rău pentru cine mă crede nebun: *am văzut un peşte micuţ de tot ţâşnind de acolo şi căzând pe sol!*

Un peşte filiform şi galben, care se confunda cu culoarea urinei. Se zvârcolea în baltă ca în mijlocul rămăşiţelor unui acvariu. Am simţit că ameţesc de groază şi un spasm violent m-a frânt în două. Am vomat. *Am vomat alge*, *aţoase*, *interminabile*. Ierburi acvatice pe care a trebuit să mi le smulg cu mâna din fundul gâtului şi printre care am descoperit frânturi de nufăr. Numai că eu nu mâncasem nufăr, nici nu înghiţisem peşti vii. Ori eram victima unei halucinaţii, ori corpul meu se transforma într-o anexă a mlaştinii…

Am alergat clătinându-mă pe picioare spre focul de tabără care sfârâia uscând nămolul. Am căzut în genunchi şi le-am explicat şi celorlalţi cauza tulburării ce mă stăpânea. Contrar temerilor mele, niciunul dintre ei nu m-a considerat nebun, şi am văzut spaima intensă care se zugrăvea pe faţa lor. Saïd şi-a pipăit instinctiv stomacul, iar Gisèle şi-a dus mâna la sex.

— Ni se întâmplă ceva absurd, am zis eu apăsând pe fiecare cuvânt. Apa din mlaştină a început să producă în noi mutaţia, să ne transforme în acvariu ambulant. Dacă ne încăpăţânăm să ne bălăcim în această melasă, o să ne dizolvăm, o să ne transformăm în meduze şi o să ne topim ca o bucată de gheaţă la soare!

În clipa aceea am avut o a doua criză de spasme şi am vomat peste foc o jerbă de apă în care se zvârcolea un peşte viu. Vietatea împrăştia cenuşa şi rămurelele cu

coada. Branhiile îi palpitau într-un ritm frenetic, în timp ce gura i se căsca într-un mod obscen. Gisèle a scos un ţipăt strident. Cu ochii ieşiţi din orbite, tânăra femeie a apucat una dintre pietrele care înconjurau focul de tabără şi a lovit cu ea peştele, a cărui carne albă s-a sfărâmat cu un zgomot de fleşcăială dezgustător. Am crezut că Saïd o să leşine.

— Trebuie să facem ceva, a îngăimat el. Trebuie să facem ceva.

Prin cap îmi treceau tot felul de imagini de groază. Mă vedeam cu gura plină de peşti care se agitau, peşti cenuşii, de culoarea mâlului, şi care – la fiecare sughiţ – îmi ieşeau prin toate orificiile corpului.

Am început să clănţăn din dinţi. Mi se părea că îi simt cum îmi mişcă sub piele, că le zăresc contururile pe braţe şi pe picioare. Ceea ce luam drept muşchi poate că nu era în realitate decât carne de peşte. Peşti agăţaţi de oasele mele, ocupând locul bicepşilor şi tricepşilor. Peşti care aşteptau să ajungă la maturitate ca să rupă tendoanele ce îi ţineau prizonieri şi să pornească în derivă prin corpul meu. Mi-am înăbuşit cu mare greutate urletul care îmi stătea în gât. Mi se părea că simt mişcări de aripioare înotătoare în stomac şi în vezică.

Gisèle scotocea cu înfrigurare în trusa cu medicamente şi îi vedeam buzele tremurând în înşirarea unor cuvinte pe care nu le puteam auzi. În cele din urmă a scos un strigăt victorios şi a agitat în mână un tub de sticlă cu nişte pastile mari de culoare galbenă.

— Asta e! a exclamat ea, triumfătoare. Un produs deshidratant. Un fel de superdiuretic. Urinezi toată ziua, dar cel puţin elimini apa care intră în corp.

A desfăcut tubul şi a lăsat să i se rostogolească în palmă câteva pastile.

— Vom lua toţi, a hotărât ea. În felul ăsta vom fi protejaţi de mutaţii.

Ne-am năpustit la pastile ca la nişte bunătăţi

nemaipomenite.

— Trebuie să fim atenţi, a precizat Gisèle pe un ton profesional. Dacă iei prea multe, te deshidratezi complet, ca o mumie… *Şi te preschimbi în pulbere*.

— Şi care e doza recomandabilă? am întrebat eu puţin neliniştit.

— Habar n-am, a mărturisit ea. E un produs experimental.

Ne-am aşezat cu toţii turceşte şi am rămas aşa, uitându-ne unii la alţii, ca nişte statui. Mă simţeam ceva mai bine de când înghiţisem pastilele, ştiind totuşi că nu era decât un efect placebo. După o jumătate de oră a trebuit să dăm fuga să urinăm, fiecare în alt colţ al insulei. Am urinat interminabil, şi-am ţipat de durere eliminând din nou doi peşti zvâcnitori. Această ceremonie s-a produs de patru-cinci ori în treizeci de minute. Gisèle mi-a mărturisit că a dat afară un fel de broască ţestoasă pe jumătate formată, pe care o luase la început drept un fetus. Saïd urinase o mocirlă groasă şi verde.

Eram descurajaţi, năuciţi, incapabili să ne dăm seama dacă visăm sau nu. Nici astăzi nu pot afirma cu siguranţă că acest episod a avut loc cu adevărat, sau dacă nu a fost cumva o criză de halucinaţii datorată emanaţiilor toxice ale mlaştinii. Totul e posibil.

De data asta nu mai putea fi vorba să rămânem în mlaştină. După ce ne-am îmbrăcat din nou combinezoanele, am traversat braţul de apă care ne despărţea de mal. Zidul de rădăcini era la prima vedere inextricabil şi descurajant. Totuşi, mergând pe lângă mal, am reuşit să găsim o spărtură, prin care am intrat în patru labe. Rădăcinile enorme mi s-au părut mai tari decât nişte tuburi de canalizare din oţel. M-am târât prin acest tunel timp de o jumătate de oră, convins că mă învârteam în loc. Nişte animale fugeau la apropierea mea; şobolani de apă cu blana năclăită care şuierau cu furie înainte de a mă plesni peste faţă cu coada lor

inelată.

În ciuda acestui aspect nu prea plăcut al peisajului terestru mă simţeam uşurat că părăsisem mlaştina. În spatele meu, Gisèle şi Saïd înjurau trăgând după ei bagajele. Am ieşit, în sfârşit, din junglă în momentul în care soarele se lăsa la orizont.

Ne aflam la marginea unui câmp întins, plin de plantaţii devastate. Ai fi zis că nişte coloşi galopaseră pe caii lor uriaşi prin porumb, distrugând plantele, strivind spicele. La o depărtare de cinci sute de metri se distingeau contururile unei ferme şi, lângă ea, o instalaţie eoliană. Casa nu prezenta niciun semn de activitate.

— Nu-mi miroase a bine, a bombănit Saïd. Simt că iar o să dăm de o mare belea!

— Presupun că ar trebui să mergem până la casă? a zis Gisèle dând de înţeles că nu ţinea chiar atât de mult la asta.

— Exact, am răspuns eu. În casă vom putea cel puţin să ne baricadăm.

Această perspectivă a provocat o aparenţă de uşurare pe feţele lor. Eu însumi eram destul de fericit la gândul că în noaptea asta voi dormi între patru pereţi, cu atât mai mult cu cât lumina zilei se micşora primejdios.

— La drum, am comandat eu, croindu-mi cale prin frunzele călcate în picioare. Oricum nu avem de ales. Preferaţi să vă întoarceţi în mlaştină?

Niciunul nu mi-a răspuns, dar au pornit după mine aruncând în jurul lor priviri îngrijorate.

În timp ce traversam plantaţia a trebuit să ne oprim de trei-patru ori pentru a urina. Această obligaţie, care nu prea mai era un lucru natural, ne plasa de fiecare dată într-o situaţie de inferioritate destul de neplăcută. Tot timpul cât îmi goleam vezica, mă uitam peste umăr, convins că un mort-viu se va ivi brusc din desiş ca să mă apuce de ceafă. Am constatat cu o reală uşurare că nu eliminasem niciun peşte. Poate că medicamentul dat de

Gisèle va veni de hac maladiei ciudate pe care o contractasem în apa mlaştinii.

Pe măsură ce înaintam, puteam să ne dăm seama cât demult fusese răscolit, devastat pământul. Saïd era de părere că, probabil coloniştii încercaseră să se apere aruncând cu grenade sau îngropând mine în sol. Explicaţia părea plauzibilă.

— Să ne grăbim, a zis Gisèle neliniştită. Se apropie noaptea.

Am parcurs ultimii metri în pas alergător, cedând unui acces de spaimă. În curtea fermei am găsit cadavrul aproape putrezit al unui câine. O şaretă răsturnată părea să fi folosit drept baricadă. Pe jos zăceau împrăştiate tuburi de cupru sau cartuşe de vânătoare. O puşcă cu patul rupt fusese aruncată în adăpătoare. La toate etajele, obloanele groase care acopereau ferestrele fuseseră închise şi zăvorâte. În lumina înserării, ferma părea un mic fort părăsit. Aproape peste tot zăceau arme crăpate, rupte. Topoarele, coasele, furcile aveau lamele sau dinţii răsuciţi. Oamenii se bătuseră cu disperare şi pierduseră. În ciuda acestei violenţe, ale cărei urme erau cât se poate de clare, n-am putut descoperi niciun cadavru. Am luat prosteşte de pe jos un topor mare de tăietor de lemne şi am intrat în casă. Băncile şi mesele din camera comună fuseseră făcute zob. Pe pardoseală era mult pământ. Pământ şi mâl. Saïd s-a aplecat să examineze urmele şi a dat din cap.

— A venit ceva, ceva care ieşea din mlaştină, a zis el sumbru.

— Morţii-vii? a întrebat Gisèle.

— Nu ştiu, am mărturisit eu. Mă îngrijorează câmpul devastat. Aţi văzut găurile acelea?

— Te gândeşti la nişte morminte deschise? a presupus infirmiera.

— Nu, coloniştii n-ar fi avut ideea stranie de a îngropa nişte morţi atât de suspecţi în mijlocul plantaţiei. Nu… E

vorba de altceva. Dar de ce?

— Trebuie să găsim o cameră cu zăvor şi să ne închidem în ea, a zis răspicat Gisèle, frângându-şi mâinile.

Bucătăria era plină de alimente. Ne-am repezit la un jambon afumat şi am desfăcut două sticle de poşircă, care, pe moment, ni s-a părut divină. Simţeam nevoia să ne ameţim puţin ca să uităm frica. Am mâncat cu voracitate, tresărind la cea mai mică trosnitură a parchetului. Cu gura plină de grăsime, tăiam felii enorme pe care le mânjeam cu conţinutul unei străchini, ceva ce mirosea a friptură de vânat. Stomacul mi se transformase într-o gaură fără fund. Aş fi putut să mănânc toată noaptea, să înghit toate rezervele fermei. Nici tovarăşii mei nu erau mai prejos. Gisèle, cu o privire tulbure, începea un alt salam. Apoi, brusc vraja s-a rupt şi ne-am uitat unii la alţii, cu faţa congestionată de băutură şi cu bărbia lucind de grăsime.

— Mâncăm întruna, a constatat Gisèle cu oarecare panică. *Şi s-a făcut noapte…*

Avea dreptate. Pierdusem noţiunea timpului şi, în vreme ce mâncam, ferma se cufundase în întuneric. Ne-am tras înapoi pe bâjbâite, fără să aprindem lumina, de teamă să nu ne semnalăm astfel prezenţa. Am închis uşa şi am tras zăvoarele. Saïd a verificat obloanele. Dar aveam o presimţire că toate astea nu serveau la nimic. În ciuda armelor şi zăvoarelor lor, coloniştii tot sucombaseră!

— De unde ştii tu? s-a răstit Gisèle. Poate că s-au retras.

Casa ne împresura ca un mormânt. Ne-am aşezat unul lângă altul în mijlocul camerei comune, trăgând cu urechea la zgomotele nopţii.

— Înecaţii nu vor putea intra, a zis Saïd cu o voce înăbuşită. Totul e încuiat.

— Nu mă gândeam la înecaţi, am şoptit cu.

— Atunci la ce? a întrebat Gisèle.

— La cruci, am răspuns eu gâfâit.

— În jurul casei nu e niciuna, a zis infirmiera. Şi nici pe plantaţie n-am văzut.

— Adevărat, am recunoscut eu. M-am uitat şi eu. În mod normal ar trebui să fim în siguranţă.

Încercam să-mi regăsesc calmul. Saïd avea dreptate. Înecaţii nu vor reuşi să forţeze uşile fermei, mâinile lor moi vor aluneca pe lacăte, iar degetele li se vor sfărâma. Nu, puteam să dormim liniştiţi.

Ne-am trântit pe pieile de capră întinse pe pardoseală. Alcoolul ne slăbea vigilenţa. Prezenţa zidurilor ne proteja de fantome.

Nici măcar n-am simţit când m-a luat somnul. Tovarăşii mei au făcut la fel. Nimeni nu s-a gândit să stea de pază.

CAPITOLUL XIII

În crucea nopţii am fost trezit de un hohot de râs îndepărtat care părea că vine din fundul pământului. „*Morţii îşi râd de noi,* mi-am zis eu, deschizând cu greu ochii. *Ştiu că suntem terminaţi*.” Dar râsul persista. Părea râsul ascuţit al unui bărbat ameţit de băutură. Hohotele veneau de undeva de sub picioarele mele. M-am deplasat cu rapiditate în patru labe, cu urechea lipită de pardoseală, aşa cum fac indienii prin filme. Am perceput un zvon de conversaţie. Imediat am luat o cană de tablă şi am lovit în pardoseală.

— Hei! am strigat eu. E cineva acolo jos?

Gisèle şi Saïd s-au trezit tresărind. Nu le-am acordat nicio atenţie şi am continuat să sondez pardoseala.

— Hei! am repetat eu. Suntem soldaţi! Unitatea mobilă 27 din Serviciul de Sănătate al Armatei de Uscat. Răspundeţi!

A urmat un moment lung de tăcere, în care am fost asaltat de îndoieli, apoi s-a auzit un glas înăbuşit:

— Câţi sunteţi? Ce-mi dovedeşte că sunteţi normali?

— Ce e acolo dedesubt? a intervenit Gisèle. Cine sunteţi?

— Caporalul Harney, a mormăit vocea. Unitatea a şasea aeropurtată. Sunt împreună cu soldatul Scott şi cu nişte civili. Aici e un adăpost… Un adăpost camuflat.

— La naiba! am bombănit eu. Lasă-ne şi pe noi să intrăm. Vai de capul nostru prin câte am trecut!

— Nu ştiu, a zis glasul. Vreau să spun că nu ştiu dacă sunteţi normali. Pe-afară bântuie scârbele alea de

înecaţi…

— Dar înecaţii nu vorbesc! a insistat Gisèle. Ştiţi foarte bine asta.

Hohotul de râs s-a auzit din nou, ca un nechezat.

— Încetează! a strigat Harney. La dracu'! Scott! Ţineţi gura aia odată!

— Mori de frică! a făcut haz numitul Scott. Ţi-e frică şi de umbra ta, amărâtule! Eu zic că trebuie să ieşim. O să-i terminăm pe căcaţii ăia de zombi cu maceta. Cu maceta! Hai! Că n-om fi nişte muieri!

Zgomotul venea din faţa căminului. Am găsit cu degetul o fisură rectilinie în pardoseală. Acolo era o trapă.

— Ok, a reluat fără entuziasm bărbatul care se ascundea sub picioarele noastre. O să deschid. Dar vreau să vă văd mutrele în lumină, şi dacă vreunul încearcă să mă tragă pe sfoară, îi golesc încărcătorul în burtă. S-a-nţeles?

S-a auzit zgomotul unui zăvor, apoi clinchetul unui angrenaj. Panoul s-a ridicat, dând la iveală capătul unei scări ce ducea într-un culoar. Jos, un bărbat în uniformă acţiona o manivelă cu mâna stângă, în timp ce în mâna dreaptă ţinea o puşcă de asalt îndreptată în direcţia noastră. Gisèle a luat conducerea grupului şi a coborât prudentă, cu mâinile ridicate, scoţându-şi în evidenţă sânii. Se pare că lucrul acesta a avut efect asupra agresivităţii militarului, care şi-a lăsat arma în jos.

— Ok, a zis el. Grăbiţi-vă, că închid. Aici curentul e mortal.

Un tip mai tânăr era întins pe jos, la picioarele lui, pufnind în râs în mod isteric.

— Mă numesc Theo Harney, s-a prezentat bărbatul care ne deschisese. El e Scott. Murea de frică, aşa că a început să se drogheze ca să-şi revină. Acum e complet ameţit. Când nu râde vrea să iasă şi să pornească la asalt, făcându-ne pe toţi muieri fricoase. Uneori e greu de suportat, dar înainte voia să-şi taie venele ca să nu

cadă în mâinile înecaţilor. Suntem singurii supravieţuitori din unitatea noastră… Şi poate chiar din al doilea val de asalt.

La capătul culoarului stătea o femeie înaltă şi slabă, înfăşurată într-un halat de casă roz şi în picioare cu papuci. Avea părul cărunt şi gura deformată de o cută plină de amărăciune. Ţinea în mână o carte groasă. Un roman istoric sentimental.

— E doamna Chanfrein, mi-a şoptit Harney. Proprietara domeniului. Puştiul ei e bolnav.

Apoi ne-a prezentat cu voce tare, adăugând:

— Sunt din serviciul medical, poate că vor putea să-l ajute pe Timmy.

Femeia slabă a tresărit de parcă ar fi fost înţepată.

— Nimeni nu poate să facă nimic pentru Timmy, a zis ea gâfâit. Nu vreau să fie atins.

Vocea-i era stridentă şi autoritară, de învăţătoare din cartierele bogate. M-am gândit că nu avea încredere în noi pentru că, evident, veneam de afară.

— Nu vă neliniştiţi, a insistat Harney. Sunt infirmieri, sunt curaţi…

Dar doamna Chanfrein nu părea convinsă. A rămas un moment ţeapănă, cu cartea lipită de piept. Avea bărbia moale şi cearcăne mari la ochi. Părul ondulat artificial cu bigudiuri amintea de o conopidă argintie.

— Chanfrein, a zis ea în cele din urmă. Madeleine Chanfrein. Fiţi bineveniţi. Vreţi să beţi ceva cald? Ceai? Cafea?

Vorbea de parcă s-ar fi aflat într-un salon, într-o duminică după-amiază, nu sub pământ, în pivniţa unei ferme devastate.

M-am uitat cu mirare în jurul meu. Pereţii erau acoperiţi cu hârtie înflorată. Lumina provenea de la nişte aplice mici, având deasupra abajur cu ciucuri. Nu lipseau nici tablourile. Picturi naive ce reprezentau vaci pe o pajişte, pe un fundal muntos, sau copii jucându-se cu mingea. Nu era un adăpost grosolan, o fundătură, de

beton clădită ca un buncăr, ci un apartament îngropat în pământ. Un apartament adevărat, cu mobile, pendulă şi bibelouri de porţelan înşirate pe etajere şi deasupra căminului.

Madeleine Chanfrein părea amuzată de uimirea mea.

— A fost o idee a soţului meu, a zis ea, poftindu-ne într-o mică sufragerie. Cunoştea bine coloniile, mai administrase deja plantaţii şi în alte insule. Ştia că până la urmă lucrurile sfârşesc totdeauna prost în relaţiile dintre indigeni şi colonişti. Aşa că a construit în taină acest adăpost pentru mine şi pentru Timmy.

Femeia orânduia meticulos ceşti şi farfuriuţe pe faţa de masă albă şi fină. Ne-am aşezat pe marginea scaunelor, murdari, plini de noroi, puţind a sudoare. Cu tavanul prea jos, cu lustra ai cărei ciucuri de cristal îţi atingeau părul, cu încăperile acelea ciudat de mici, apartamentul semăna într-un fel cu o casă de păpuşi. Ne simţeam cam strâmtoraţi, ca nişte giganţi. Absenţa ferestrelor conferea acelui loc o atmosferă apăsătoare de mormânt confortabil. Tapetul înflorat ne încercuia, se întindea deasupra capetelor noastre, desfăşurându-se pe pereţi şi pe tavan. Am încercat să mă agăţ de tic-tac-ul liniştitor al pendulei. Madeleine Chanfrein aducea, grijulie, ceainicul.

— Bărbatul meu a avut ideea acestui adăpost, a repetat ea de parcă ar fi uitat că ne mai spusese asta cu un minut înainte.

A turnat ceaiul şi s-a aşezat. Acum ţinea romanul acela mare pe genunchi. Îl strângea în mâini fără să-şi dea seama, iar palmele ei jilave îi decoloraseră coperta.

— La Shaka-Kandarec, în arhipelagul Coralului, şi apoi la Kandarta, în mica insulă Almoha, peste tot au avut loc revolte din motive neînsemnate. Când a sosit aici, bărbatul meu a spus: „*Madeleine, nu trebuie să ne facem iluzii, într-o zi sau alta situaţia va lua o întorsătură proastă, asta e fatalitatea. Trebuie să fim pregătiţi.*”

Ne-a povestit îndelung cum Georges Chanfrein construise el însuşi adăpostul, cu propriile-i mâini, în cel mai mare secret astfel încât niciunul dintre lucrătorii lui să nu ştie de el. Se înflăcăra în timp ce vorbea şi îi tremura bărbia. Văzându-mă că nu prea vreau să beau cafeaua, femeia şi-a aşezat mâna slabă pe braţul meu şi mi-a spus:

— Puteţi să beţi, nu vă fie frică. E cu apă minerală din sticlă. Nu mai am multă, dar e curată. De la începutul evenimentelor nu ne mai atingem de niciun robinet, tot ce curge pe ţeava e suspect.

Apoi a adăugat, puţin jenată:

— N-am putut nici să ne mai spălăm, bineînţeles. Dacă vreţi să vă faceţi toaleta, va trebui să vă mulţumiţi cu puţină colonie dar cred că asta n-o să vă stingherească prea tare; în fond, sunteţi soldaţi.

A avut un moment de şovăială şi a rămas câteva clipe tăcută cu ochii în gol, mormăind cuvinte de neînţeles, apoi şi-a revenit şi ne-a turnat din nou ceai. Harney, care rămăsese pe culoar, a venit până în pragul încăperii şi şi-a atins uşor tâmpla cu vârful degetului, dându-mi de înţeles că gazda noastră era ţicnită de-a binelea.

— Imediat am simţit că lucrurile iau o întorsătură proastă, a bâiguit ea. Indigenii ăştia! Nişte oameni buni de nimic. Nici măcar nu ştiau să servească la masă. Aduceau la masă felurile de mâncare băgându-şi degetele în sos. Am avut unul, Hoaru, din care am încercat să fac un majordom convenabil. Ce prostie! Servea în vestă cu dungi, dar descheiat la şliţ… Toţi sunt nişte sălbatici. Incapabili să meargă încălţaţi. Se scărpinau întruna, spunând că hainele le provocau mâncărimi şi că nu era normal să se îmbrace. Totdeauna îi povesteau fiului meu Timmy tot felul de scorneli. Îi vorbeau de respectul faţă de pământ, de duhurile copacilor şi alte tâmpenii…

Se exprima cu o mânie reţinută. Pe obraji îi apăruseră

două pete roşii. Sudoarea îi trecuse prin machiaj.

— Dar vă plictisesc, a zis ea deodată. E târziu şi vreţi să dormiţi. Am să vă arăt camerele voastre. Avem destul loc aici. Georges a prevăzut ceva de amploare. V-aş cere totuşi să nu folosiţi grupurile sanitare şi să nu daţi drumul la apă. Ştiţi de ce…

Se fandosea din nou, simţindu-se perfect în rolul ei de gazdă. Ne-a repartizat nişte camere cochete, dar mici de tot, cărora le atingeam uşor tavanul cu capul. Din nou am avut senzaţia că mă rătăcisem într-o casă de păpuşi.

— O să stăm de vorbă şi o să ne cunoaştem mai bine mâine dimineaţă, ne-a spus ea puţin cântat. Oricum, aici n-ai altceva de făcut ca să treacă timpul.

A ieşit cu Gisèle şi Saïd. Am inspectat rapid încăperea. Un dulap mare în perete, deghizat în dormitor. Un cămin fals conferea o notă burgheză cât se poate de caraghioasă. O cămăruţă adiacentă era pe postul de sală de baie. Am văzut imediat că toaleta fusese umplută cu ciment. Un WC chimic încerca să rezolve temporar acest inconvenient. Dinspre el venea un miros înţepător antiseptic. Din robinetul chiuvetei ieşea o crenguţă lungă plină de frunze verzi, vâscoase, care şerpuia în recipientul de porţelan ca un tentacul ce se odihneşte.

— Vegetaţia a început să intre prin ţevile de aducere a apei şi prin canalizări, a spus în spatele meu Harney. De aia am astupat privata. Începuseră să iasă şi pe-acolo rămurele.

Mi-am scos cuţitul din teacă şi am făcut un pas spre chiuvetă ca să tai crenguţa care ieşea din robinet.

— Degeaba, a zis Harney cu lehamite. Până mâine o să crească la loc. Nu se poate face nimic, de aia bătrânica a început s-o ia razna. Tot personalul fermei a fost ucis, la fel şi soţul ei. De trei săptămâni trăieşte cu fiul ei bolnav în gaura asta de şobolani.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Cel puţin suntem în siguranţă? am întrebat eu.

— Glumeşti? a făcut Harney ironic. Nicăieri nu mai

eşti în siguranţă. Hai să-ţi arăt o chestie…

S-a lăsat în genunchi şi a ridicat covorul din faţa căminului dând la iveală o reţea de crăpături adânci care dislocau betonul.

— Ştii ce e asta? a şoptit el. Un copac. Creşte pe dedesubt. Încearcă să-şi croiască drum spre lumină, şi pot să te asigur că va reuşi. Ai văzut ce s-a întâmplat în cimitirul insulei?

Mi-am amintit deodată de mormintele sparte şi de sicriele cocoţate între crengi, la zece metri deasupra capului meu.

— Şi ce putem să facem? am zis eu, mângâind crăpăturile cu vârful degetelor.

— Punem iar ciment, a răspuns caporalul suspinând. În fiecare zi. Astupăm şi tăiem frunzele care ies prin găuri, dar asta nu ne permite decât să câştigăm puţin timp. Sub fermă e un copac mătăhălos care dislocă fundaţiile clădirii. E ca un berbec pe care nimic nu l-ar putea opri. Înţelegi?

A tras la loc covorul.

— Bătrânica se îmbată cu apă chioară, a făcut el ostenit. Nu eşti aici mai în siguranţă ca afară.

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi spre uşă.

— Încearcă totuşi să dormi, a mai spus el. Eu o să mă ocup de camaradul meu.

M-am dezbrăcat şi m-am lungit în pat. Aveam o senzaţie de completă irealitate. Privirea mi se plimba de la bibelourile de porţelan la ramura năclăită de sevă care ieşea din robinet. Mi-am aşezat cuţitul pe noptieră, la îndemână, şi am închis ochii.

M-am trezit după patru ore. Afară se făcuse ziuă, dar în adăpost nu aveai cum să-ţi dai seama. Primul meu reflex a fost să ridic covorul. Frunze şi cârcei vegetali ieşeau din crăpături. Ramura ce se iţea din robinet era mai mare cu douăzeci de centimetri. Îmi imaginam toată reţeaua de conducte plină de vegetaţie.

— Numai seva e de vină, a zis gâfâind Madeleine

Chanfrein pe care nu o auzisem intrând. S-a amestecat cu apa şi a infectat mlaştina, izvoarele, braţul de apă.

S-a înfiorat şi şi-a ridicat gulerul halatului de casă. Mirosea a colonie şi a jeg. Cu faţa ei exagerat de pudrată semăna cu o gheişă.

— Asta s-a întâmplat când am scos copacii de lângă cimitir, mi-a explicat ea. Nişte copaci enormi şi negri. Atât de adânc pătrunseseră în pământ, încât a trebuit să fie dezrădăcinaţi cu dinamită. Indigenii ne-au implorat să ne oprim. Pretindeau că era o pădure sacră protejată de duhuri, că acei copaci erau stâlpii care susţineau insula. Hoaru îmi repeta întruna: *Dacă îi tăiaţi*, *mare nenorocire*. *Insula se va răsturna* în *mare*... Bineînţeles că îl luam în râs. Şi apoi oamenii au tăiat trunchiurile doborâte şi seva a început să curgă ca o hemoragie. Curgea şi iar curgea. Uda solul şi se vărsa în braţul de apă. Georges mi-a spus să nu mă neliniştesc, că era vorba doar de un fel de răşină foarte vâscoasă şi că până la urmă buştenii se vor usca. Şi apoi...

Şi-a ascuns faţa în mâini.

— Şi apoi natura s-a trezit la viaţă, a gemut ea. Apa a căpătat un gust ciudat, iar plantele au ieşit din ghivece căţărându-se pe pereţi ca păianjenii.

Şi-a ridicat capul cu demnitate. Lacrimile trăseseră făgaşe întunecate prin pudra de pe obraji.

— Dar aici suntem la adăpost, a spus ea cu convingere. Nu avem de ce ne teme. Trebuie doar să ne înarmăm cu răbdare.

M-a prins de braţ şi a adăugat:

— Veniţi, masa e servită. Într-un adăpost trebuie să respecţi cu mare stricteţe orele, altfel pierzi orice punct de reper.

Ne-am reîntâlnit cu toţii în jurul mesei rotunde din sufragerie cot la cot, ca nişte căpcăuni înghesuiţi în casa unui pitic. Am schimbat o privire cu colegii mei. Gisèle se schimbase, punându-şi pe ea o rochie împrumutată de la gazda noastră. Ba se şi machiase puţin. Saïd plutea

într-o cămaşă prea mare pentru el, făcând parte cu siguranţă din garderoba defunctului Georges. Harney mânca rapid, cu o încăpăţânare feroce. Colegul lui zâmbea prosteşte, sub efectul drogului. Nu îndrăzneam să vorbim.

— Am rezerve serioase de hrană, monologa gazda noastră. Dar mă îngrijorează apa. În curând va trebui să trecem la vin.

— Pe mine nu mă deranjează, a zis Harney rânjind. Vă asigur că asta nu mă deranjează deloc.

Şi tovarăşul lui a izbucnit într-un râs ascuţit.

Masa s-a desfăşurat într-o ambianţă ciudată, Madeleine Chanfrein fiind singura care susţinea conversaţia. Se învârtea în jurul aceloraşi subiecte, revenea neobosit la aceleaşi lucruri: servitorii indigeni care nu ştiau să folosească toaleta şi – confundând-o cu chiuveta – nu ezitau să-şi spele în ea mâinile; luciditatea defunctului ei soţ, constructorul adăpostului; fatala hemoragie de sevă care infectase toată insula…

Ne uitam unii la alţii stingheriţi. Numai Gisèle părea în largul ei, de parcă faptul că putuse îmbrăca o rochie şi se machiase îi redase toată siguranţa.

— În curând nu vom mai avea destulă apă ca să spălăm vasele, a zis cu deznădejde doamna Chanfrein. Vom fi forţaţi să trăim ca îngălaţii.

Se simţea că această ameninţare o tulbura tare mult.

După masă l-am tras pe Harney deoparte, în încercarea de a face bilanţul situaţiei în care ne aflam. Saïd ni s-a alăturat şi el în timp ce Gisèle făcea turul proprietăţii împreună cu Madeleine şi se extazia cu o voce ascuţită în faţa bibelourilor aşezate artistic pe etajerele din salonul albastru.

— Bilanţul? a mormăit Harney. Suntem în rahat, asta e tot. E un miracol faptul că ne aflăm aici şi stăm de vorbă. După părerea mea, suntem singurii supravieţuitori din Tamata.

— Şi echipamentul? a întrebat Saïd. Şalupele,

camioanele?

Harney a ridicat din umeri.

— Cum pui piciorul afară, dai peste înecaţi sau peste cruci. Îţi apar în drum şi îţi aţin calea. Cum începetineşti mersul, morţii ies din desiş şi te atacă. Nu poţi să le faci nimic pentru că sunt prea mulţi. Crucile au blocat toate axele de circulaţie. Stau acolo în mijlocul pistelor, imposibil de ocolit. Ar trebui să le arunci în aer una după alta ca să-ţi croieşti un drum, dar e imposibil.

A dat din cap foarte convins.

— Nu, cu un camion nu se poate, nici chiar cu un vehicul blindat. Presupun că în mlaştină e şi mai rău. Nu mai rămâne decât mersul pe jos prin pădure, croindu-ţi drum cu maceta. O muncă de ocnaş… mai ales cu vegetaţia asta care a luat-o razna.

— Şi staţia de radio? am insistat eu. N-am putea trimite un mesaj prin care să cerem ajutor?

Harney a scos un fel de nechezat sinistru.

— Chiar că ai nimerit-o! a zis el făcând haz. Mai întâi undele nu trec, din cauza sevei care perturbă toate câmpurile magnetice. Crucile sunt ca nişte antene care parazitează undele. Pe urmă, n-o să vină nimeni. Nici întăriri, nici cineva care să ne salveze. Nu va exista un al treilea val de asalt. Ştiu asta de la un ofiţer care mi-a spus-o înainte de a muri.

— Ce? a îngăimat Saïd. Ne vor părăsi?

— Nu, a şoptit Harney. Dacă nimeni nu ajunge la escadră în trei zile, *atunci vor arunca o încărcătură nucleară asupra Tamatei*.

În clipa în care a pronunţat aceste cuvinte, gura mea a devenit mai uscată decât o bucată de carton. Am ştiut imediat că spunea adevărul şi că militarii de la comandament nu aveau de gând să rişte nimic. Hassler încercase să mă prevină când îl vizitasem în turnul lui de pază, acolo, în oraşul plăcerilor. O misiune păcătoasă, chiar aşa îmi spusese. Un corp expediţionar sacrificat de teama scandalului.

Cei de la Statul-Major nu mai ştiau exact ce se petrece în Tamata şi se temeau de ceva foarte rău: o contaminare biologică datorată îngrăşămintelor experimentale, o epidemie fulgerătoare împotriva căreia nu se putea face nimic.

— O bombă, a insistat Harney. Vor şterge Tamata de pe hartă. După şaptezeci şi două de ore, un bombardier va decola de pe un portavion din Pacific, purtând în cală un mic cadou pentru noi. Vor vitrifica putoarea asta de insulă, ca s-o dezinfecteze. V-aţi prins?

Saïd s-a lăsat să cadă pe un scaun. Eu m-am sprijinit cu spatele de tapetul înflorat care acoperea peretele.

— Nu e o chestie nouă, a continuat Harney. S-a mai întâmplat. E secret militar, dar ştiu că acum trei ani au mai ras o insulă de pe hartă. Un sol vulcanic pe care făceau experienţe agronomice de fertilizare. A izbucnit o epidemie pe care n-au putut s-o stăvilească. Atunci au bombardat atolul până când l-au scufundat. Nu vor ezita să repete figura. Le e frică de un virus, de o porcărie bacteriologică periculoasă ce ar putea traversa oceanul.

— Atunci trebuie să ne mişcăm, nu să stăm ascunşi aici, am zis eu. Să ne deschidem un drum până la ocean şi să facem o plută.

Harney a scuipat cu un aer dezgustat.

— Vă spun eu că n-o să ajungeţi niciodată până acolo. Şi, pe urmă, ca să faci o plută ai nevoie de copaci. Iar aici tocmai asta e problema, copacii. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Şi o să stai aşa să aştepţi bomba? a întrebat cu mirare Saïd.

Harney a luat un aer şmecheros, care nu mi-a plăcut deloc.

— Am pus mâna cu Scott pe un lot de combinezoane de protecţie împotriva radiaţiilor, a şuşotit el. O să ne îmbrăcăm cu ele şi o să aşteptăm aici cuminţi să treacă furtuna. Adăpostul e adânc, am măsurat adâncimea, ar trebui să ne protejeze de radiaţii.

— Sunteţi ţăcăniţi, am spus eu. Niciun adăpost nu poate rezista unui bombardament direct. Într-o secundă o să fiţi prăjiţi până la oase.

— Poate, a zis laconic Harney. Dar avem mai multe şanse să supravieţuim rămânând aici decât făcând pe grozavii afară. Nu veţi avea timp să vă construiţi pluta. Crucile n-or să vă lase să ajungeţi pe plajă. Aici cel puţin suntem protejaţi. Dacă bomba va cădea în nordul insulei, atunci nu vom suporta tot impactul.

Am înţeles că era inutil să discuţi cu el, optase deja. Am ieşit din încăpere pentru a o anunţa pe Gisèle despre această nouă complicaţie. Adăpostul era cu adevărat foarte mare şi cuprindea aproape zece încăperi, toate mobilate şi decorate în chip demodat. Trecând prin faţa unei camere, am zărit o bicicletă de copil şi o pereche de patine cu rotile. Ceva mai departe, m-am lovit de o creangă… Crăpase hârtia tapetului şi se ivise chiar sub un mic tablou destul de searbăd. Era neagră şi noduroasă, cu frunze puternic nervurate şi foarte cărnoase.

— Oh! a exclamat Madeleine Chanfrein, care apăruse după un colţ al culoarului. Încă una! Încă una!

A scos un foarfece din buzunarul halatului de casă şi a tăiat creanga de la nivelul tapetului.

— Ies de peste tot, a şuierat ea. Dar n-am să cedez, asta nu! Tot eu voi avea ultimul cuvânt!

Apoi s-a îndreptat, agitându-şi ameninţător foarfecele.

— O voi arde, mi-a explicat ea intrând în bucătărie. Asta e tot ce i se cuvine.

Puţină sevă curgea pe tapiseria crăpată. Am pipăit peretele şi am descoperit, fără greutate, urma unei reţele de fisuri. Copacul ajunsese deja în pereţi, împingându-şi ramurile printre pietre pentru a le disloca.

Am găsit-o pe Gisèle în salon, răsfoind un album mare cu fotografii de familie. Cu rochia ei împrumutată, cu bijuteriile acelea desuete, infirmiera arăta ca o burgheză

de provincie care se pregătea să îmbătrânească încetişor, înconjurată de bibelourile ei de porţelan şi cu pianul la-ndemână. Părea amorţită, absentă. Am ghicit că se pierdea în banalitatea decorului ca să uite de oroarea cumplită de afară. Am prins-o de umeri şi i-am vorbit despre bombardamentul iminent.

— Nu va exista niciun al treilea val de asalt, am insistat eu. Înţelegi?

Gisèle a bătut din pleoape.

— Dă-mi drumul, mă doare, a zis ea, luptându-se să scape din mâinile mele. Spui că Harney are combinezoane de protecţie? Câte?

— Ei, doar nu te gândeşti serios să rămâi ascunsă aici? am izbucnit eu. Căldura va vitrifica întreaga insulă. Va fi atât de mare, încât o să vă coaceţi mai înainte de a fi putut scoate vreun strigăt!

Gisèle s-a ridicat şi şi-a netezit rochia. Se curăţase cum putuse mai bine şi puţea a colonie.

— Cred că nu avem nicio şansă să ajungem la plajă, a zis ea. Ne-ar trebui un elicopter ca să ne scoată de-aici.

— Nu va veni niciun elicopter, ştii foarte bine asta, i-am spus eu răspicat. Chiar şi adăpostul ăsta e terminat. Uită-te şi tu!

Am forţat-o să pipăie hârtia tapetului ca să simtă fisurile. Capete de ramuri străpungeau peretele în mai multe locuri, ivindu-se între două bibelouri, crăpând pânza unui tablou. Frunzele erau negre, rezistente ca pielea, imposibil de mototolit sau de rupt.

— Aproape că ai zice că e piele tăbăcită, a observat Gisèle cu o voce schimbată.

— E un copac, am şoptit eu. Şi creşte sub picioarele noastre. De trei luni încearcă să ridice casa între crengile lui. O s-o spargă, o s-o străpungă ca să iasă în aer liber. Adăpostul ăsta e o momeală. Într-o săptămână va fi dislocat.

Gisèle s-a lăsat să recadă pe scaun.

— Sunt obosită, a zis dintr-o suflare. Tare obosită. Aş

fi vrut atât de mult să mă odihnesc puţin, iar doamna Chanfrein e atât de amabilă…

Mi-a venit să-i spun că şi eu eram foarte obosit şi că trebuia să fac un efort ca să nu mă aşez acolo, la colţul căminului, în fotoliul acela de pensionar. Adăpostul era o capcană, un miraj care ne izola de ceea ce se petrece afară şi ne menţinea cu capul în nisip. Puteam să ne jucăm că uităm ce se întâmplă în exterior, numai că moartea n-o să ne uite. M-am aşezat în faţa ei. Albumul mare, aruncat pe masă. Era plin cu fotografii lucitoare, în care oamenii surâdeau. Am recunoscut-o pe Madeleine Chanfrein împopoţonată cu o cască colonială. Ţinea de mână un băieţel. Cu siguranţă, Timmy.

Gisèle avea cearcăne la ochi şi sudoarea îi picura de sub machiaj, îşi dăduse cu ojă pe unghiile rupte şi îşi trăsese pe ea ciorapi prin care se zărea pielea pulpelor zgâriată de stuf.

Am rămas un timp tăcuţi. De fapt, nu era nimic de spus. Ştiam amândoi foarte bine ce se va petrece peste foarte puţin timp. Am simţit brusc un impuls de tandreţe pentru femeia aceea ostenită care nu mă slăbise cu ordinele ei în ultimele zile. Mi-am uitat ura, resentimentul. Părea deodată dezarmată, inutilă. Poate că şi mai îmbătrânită. Fără uniformă îşi pierdea toată prestanţa. Mi-ar fi plăcut să-şi scoată trenţele alea, să rămână goală, să redevină femeia-iapă care fusese până atunci. Gisèle nu putea să existe decât sub două aspecte: în uniformă, sau goală, pe un pat, cu părul roşu răsfirat pe pernă. Îmbrăcată în femeie se fărâmiţa, îşi pierdea forţa. Şi o dată cu ea se pierdeau şi şansele noastre de supravieţuire.

Am auzit hârtia tapetului pârâind în spatele meu. Nu era nevoie să întorc capul ca să ştiu că o altă creangă pătrundea în încăpere, desfăşurându-şi frunzişoarele vâscoase, transpirate.

Madeleine Chanfrein umbla de colo până colo pe culoar, tăind cu foarfecele.

— N-o să-mi dictaţi voi mie, bombănea ea. Degeaba insistaţi!

M-am lăsat pe spate în fotoliu. Crenguţa îşi arunca umbra pe masă.

— Mâine o să luăm o hotărâre, a murmurat Gisèle.

Dar ştiam că minţea, că se minţea. În noroi, în tranşee, Gisèle nu deznădăjduia niciodată, numai confortul îi anula toată forţa morală. Când îşi părăsea casca şi bocancii se moleşea, cădea în somnolenţă. Era o femeie făcută pentru luptă, pentru bătălie. Dacă n-ar fi fost războiul, probabil că ar fi devenit o alcoolică specializată în provocarea de avorturi. Şi ar fi continuat mai departe pe panta asta rea. Războiul o înzestrase cu o moralitate rudimentară, dar care o ţinea cu orice preţ în picioare. Făcea parte dintre aceia care se dezvoltă în vâltoarea conflictelor şi care putrezesc în timp de pace.

— Mâine, a repetat ea.

— Mâine nu vor mai rămâne decât patruzeci şi opt de ore până la bombardament, am zis eu.

Dar ea răsfoia din nou albumul cu fotografii şi nu mă mai asculta. Am închis ochii, lăsându-mă legănat de zgomotul produs de Madeleine Chanfrein, care curăţa cu foarfecele culoarul de crengi.

CAPITOLUL XIV

Se făcuse opt. Harney despăturise pe patul din camera lui patru combinezoane de protecţie împotriva radiaţiilor. Erau galbene şi lucitoare, iar sistemul de filtre respiratoare le dădea aerul unei piei de batracian.

— Mai sunt şi altele, dar va trebui să vi le aduceţi singuri, a zis el cu un ton provocator. Camionul nostru e împotmolit în spatele casei. L-am forţat să-l scoatem şi s-a rupt o osie. Combinezoanele sunt într-o ladă…

— Nu cred că chestiile astea or să vă fie foarte utile, am zis eu. N-au să vă protejeze de un impact direct.

Harney a clătinat din cap agasat şi a scos un plan din porthartul agăţat la şold.

— Avem o şansă, a repetat el cu încăpăţânare, lovind în hartă cu degetul lui gros care avea unghia roasă. Ne aflăm la treizeci de kilometri de nordul insulei. Acolo se află principala localitate şi acolo vor arunca bebeluşul. Tot ce va fi la suprafaţă va fi ars, dar sub pământ avem o şansă să scăpăm. Ştii ce spune în manual? Ai nevoie de nouăzeci de centimetri de pământ ca să te izolezi de radiaţii. Am verificat şi am constatat că ne aflăm la peste un metru şi treizeci de la suprafaţă. Va fi destul să stăm două sute de ore în vizuina asta de şobolani. După aceea pericolul de contaminare va fi foarte mic şi vom putea ieşi.

Repeta ce scria în manual cu ardoare, ca pe o rugăciune.

— Căldura îi va prăji pe copaci şi pe înecaţi, a zis el apăsând pe fiecare cuvânt. Toate porcăriile astea vor fi

transformate în cenuşă.

— Adică tu crezi că radiaţiile vor putea veni de hac unei vrăjitorii? l-am întrebat.

— Nu e o vrăjitorie! a strigat el. E… E… Nu ştiu… O epidemie, o maladie, dar nu o vrăjitorie, nu! Nu trebuie s-o asculţi pe bătrânică şi poveştile ei cu fantome!

Apoi umerii i-au căzut brusc şi furia l-a părăsit. S-a lăsat pe pat şi a început să împacheteze mecanic combinezoanele.

— Ce urât am fost traşi pe sfoară, a murmurat el. Când mă gândesc că ne-au îndrugat că nu va trebui decât să băgăm în sperieţi o bandă de coate-goale. Şi am încasat-o cât ai zice peşte.

Privirea i-a devenit fixă. Am înţeles că retrăia o scenă deosebit de traumatizantă şi m-am abţinut de la orice comentariu.

— Mă gândesc mereu la fata aceea, a zis el cu un ton de scuză. Eram cu patrula mea, în plină junglă, şi făceam de gardă în timp ce ceilalţi dormeau. Şi deodată se apropie, complet goală cu braţele întinse spre mine. Îţi tăia răsuflarea de frumoasă ce era. Era udă şi la început am crezut că s-a scăldat în lagună. Venea spre mine… Şi deodată seva i-a ţâşnit din sâni. Două jeturi orizontale care m-au izbit drept în piept cu forţa unei lovituri de pumn. Mi-a fost atât de frică, încât am crezut că am să fac în nădragi. M-am dat înapoi, m-am împiedicat şi m-am rostogolit până la capătul de jos al pantei. Când am urcat din nou, fata îl săruta pe Thomas. Îşi lipise gura de gura lui şi… *îl umplea cu apă*. Parcă era o cisternă ce se golea. Thomas se zbătea şi o zgâria, smulgându-i pielea, dar ei nu-i păsa. Se golea în el, îl umplea cu apă şi mâl, vomitând în gura lui tot ce înghiţise în mlaştină… Oh, la dracu'!

Harney şi-a trecut frenetic mâna peste faţă de parcă ar fi vrut să şteargă scena.

— Am tras, dar seva îi face invulnerabili. Ca şi cum ar fi plini de cauciuc. Răşina absoarbe proiectilele şi le face

să explodeze ca o vestă antiglonţ. Toate organele lor sunt pline de porcăria asta; ai zice că li s-a injectat latex în artere…

A luat o sticlă de coniac de pe noptieră şi a băut direct din ea.

— Toţi am fost traşi pe sfoară, a bombănit el. Nu eram pregătiţi pentru asta. Noaptea înecaţii se târau ca să pătrundă în corturi. Băieţii se trezeau cu un bărbat, cu o femeie sau cu un copil aplecat peste ei. Un mort care le imobiliza capul ca… ca să-i sărute. Da, chiar şi copiii… fiii coloniştilor, fiicele indigenilor. Veneau la noi cu gura plină de peşti vii. Atunci ne-am ţăcănit cu toţii. Am fugit la întâmplare, trăgând în tot ce mişca. Ne-am şi împuşcat între noi. Monştrii ăştia ieşeau de peste tot, din mlaştină din puţuri, din fântâni. Am luat-o cu toţii la sănătoasa, şi aşa am căzut în cursă unul după altul.

A făcut o pauză, apoi a adăugat, izbucnind cu mânie:

— Sper ca bomba să-i prăjească ca pe nişte cauciucuri vechi!

L-am lăsat acolo şi am ieşit pe culoar. Aveam senzaţia că mă sufoc. Ventilatorul adăpostului cam lăsa de dorit, dar, evident eram şi prea mulţi acolo. Şi pe urmă mă apăsa lipsa de activitate. Aşteptarea pasivă a bombardamentului mi se părea pur şi simplu o sinucidere. Ştiam că apartamentul subteran nu va proteja pe nimeni. Suflul exploziei va termina dislocarea lui, iar căldura îi va prăji pe Harney şi pe ceilalţi ca pe nişte pui băgaţi la cuptor. Am pornit încet pe culoar. Saïd şi Scott împărţiseră un pumn de euforizante şi zâmbeau prosteşte, tolănit fiecare într-un fotoliu.

— Tic-tac… fredona mecanic Saïd, cu ochii ţintă la pendulă. Tic-tac…

— Tic-tac, relua Scott bătând măsura.

Apoi pufneau în râs ca doi copii. M-am îndepărtat. Mă uitam din ce în ce mai des la ceasul de la mână. Trebuia să găsesc un vehicul bun şi o barcă pneumatică. Şi s-o ţin drept până la plajă… Oare mai era posibil? Crucile

chiar baraseră drumurile, aşa cum pretindea Harney?

Printr-o uşă întredeschisă am zărit un copil culcat într-un pat mare, cu pătura trasă până la bărbie. Nu avea mai mult de zece ani. Respiraţia-i era şuierătoare, tenul plumburiu şi privirea fixă. M-am apropiat de pat.

— Timmy? am zis eu încetişor.

Puştiul nu a reacţionat. Am vrut să mă aplec asupra lui pentru a-l examina, dar Madeleine Chanfrein a intrat brusc în încăpere şi m-a îndepărtat cu o forţă surprinzătoare la o femeie atât de slabă.

— Nu-l speria! a şuierat ea. E în stare de şoc. Nu mai vorbeşte şi nu mai recunoaşte pe nimeni.

— De când? am întrebat eu.

— De trei luni, a răspuns Madeleine ferindu-şi privirea. I-a văzut pe înecaţi prinzându-l pe tatăl lui şi…

Madeleine oftă.

— La început nu mai suporta să-l sărute cineva, a adăugat ea cu o voce slabă. Apoi a încetat să mai vorbească. E ca un bebeluş trebuie să-l hrănesc, să-l schimb… Vă rog să nu staţi aici. Dacă vă vede, va avea spasme.

— Sunt infirmier, am zis eu, încercând s-o liniştesc. Poate că aş putea…

— Nu, mi-a tăiat ea vorba. Nimeni nu poate să facă nimic pentru el. Trebuie aşteptat, atâta tot. Sunt sigură că într-o zi se va trezi. Nu trebuie decât să i se lase timp să uite.

O simţeam ostilă, nerăbdătoare să mă vadă părăsind camera. În încăpere plutea un miros de sevă. Cu siguranţă că tăiase câteva crengi care străpunseseră tapetul. Nu am insistat şi m-am retras. M-am întors la Harney.

— Trebuie să ies, i-am declarat eu. Poţi să închizi după mine şi să mă aştepţi până când mă întorc?

— Te duci după combinezoane? a zis el, blocat pe aceeaşi idee.

Am hotărât să nu-l contrazic.

— Da, am răspuns eu. Camionul este în spatele fermei?

— Exact. Goneam ca nebunii şi ne-am împotmolit acolo.

Scott era drogat la culme, credea că pilotează un bombardier.

— Ok, am zis eu. Să mergem.

— Vrei o armă?

— Chiar mi-ar servi la ceva?

S-a strâmbat.

— Nu cred. Sunt aproape la fel de sensibili ca nişte anvelope.

M-am căţărat afară din adăpost, repetându-mi că făceam o prostie enormă. Cum a ajuns în sala comună a fermei, Harney a şi închis trapa, foarte hotărât să nu rişte nimic. Afară ploua. O ploaie diluviană, care mitralia ţiglele şi obloanele. Umiditatea atmosferei era insuportabilă. M-am apropiat încet de fereastră. Afară luminozitatea era foarte slabă. Penumbra din casă mi se părea plină de zgomote suspecte. M-am aplecat să arunc o privire prin fanta unui oblon.

Câmpul care se întindea în faţa fermei era ocupat de o mulţime de personaje năuce şi pline de noroi. *Înecaţii*. Vreo două-trei sute. Unii lângă alţii, înecaţii se legănau prin noroiul câmpului. Erau mulţi militari şi câţiva indigeni. Ploaia le permisese să se îndepărteze de locurile cu apă şi să se aventureze în mijlocul uscatului fără să le fie teamă că se vor usca. Arătau plini ca nişte burdufuri, iar crengi cu frunze le ieşeau prin nări şi prin urechi. Nişte crengi negre, cu frunze cărnoase. Nu ştiam ce să fac. Am descuiat uşa şi m-am strecurat afară. Speram să descopăr un vehicul într-una dintre remizele fermei. O plantaţie de o asemenea importanţă nu putea să funcţioneze fără câteva camioane. Dacă unul dintre ele era în stare de funcţionare, atunci ne-am fi putut gândi la o cursă nebună spre plajă.

Apariţia mea nu a provocat nicio reacţie înecaţilor. Au

continuat să se legene pe loc, călcând noroiul cu picioarele lor umflate. Doar o fetiţă cu părul lipit de aversă a întins mâinile în direcţia mea, de parcă ar fi vrut să se refugieze la pieptul meu. Era firavă şi demnă de milă în rochia ei udă, dar avea obrajii umflaţi şi buzele verzi de mâl.

Am mers repede pe lângă faţade. În remiză am descoperit un camion mare, dar o grindă desprinsă din tavan căzuse peste capotă şi strivise blocul motor. Am alergat greoi prin noroi. De fiecare dată când deschideam o uşă, mă aşteptam să văd braţele unei femei umflate de apă apucându-mă după gât. Totuşi morţii nu încercau să mă urmărească. Poate că nu mai puteau să se mişte. Poate că prindeau rădăcini. Umiditatea favorizase dezvoltarea vegetalelor parazite în interiorul corpurilor lor şi…

În hangar m-am pomenit nas în nas cu un tractor mare în perfectă stare de funcţionare, dar era un vehicul lent, prea lent… Nu ne-ar fi putut duce destul de repede ca să scăpăm de hoarda care se îngrămădea în faţa casei. Am dat ocol fermei. Camionul militar al lui Harney se afla la vreo sută de metri, dar această distanţă mi s-a părut imposibil de parcurs. Ce-aş fi putut să iau din el? Arme, explozibili? Harney recunoştea chiar el că acestea nu-i fuseseră de niciun ajutor.

Am bătut rapid în retragere. Fetiţa a întins din nou braţele spre mine, de parcă ar fi cerut ajutor, de parcă m-ar fi implorat să vin la ea, s-o scot din mulţimea aceea cu ochi sticloşi.

Eram sigur că dacă aş fi apucat-o de mijloc n-aş fi putut s-o smulg din pământ. Prinsese deja rădăcini adânci. Îşi începuse metamorfoza. Am intrat în casă şi am zăvorât din nou uşa. Apoi am bătut în trapă, care s-a deschis lent.

— Eşti singur? a întrebat Harney.

— Mda, am răspuns eu gâfâit.

— *Dar… eşti ud*! a strigat el deodată, îndreptându-şi

arma în direcţia mea. Te-au prins. Eşti un înecat! Eşti…

— Nu face pe nebunul! am bombănit eu. Afară plouă, asta e tot.

Ezită, neconvins, cu degetul crispat pe trăgaci. Am ghicit că avea să tragă. În momentul acela s-a ivit Gisèle şi i-a smuls arma din mână.

— Vezi bine că vorbeşte! a strigat ea. Puţină judecată!

Am coborât, am închis trapa la loc şi le-am expus situaţia.

— Pe scurt, ne încercuiesc, a rezumat Gisèle. Aşa-i?

Gestul meu de neputinţă a fost cât se poate de grăitor.

— Te-ai convins că nu se poate trece, a zis Harney triumfător. Sunt peste tot.

Descurajat, i-am lăsat acolo şi m-am dus în camera mea să mă şterg de apă. Madeleine Chanfrein a venit să-mi aducă nişte haine uscate, care aparţinuseră soţului ei. Le-a aşezat pe pat şi a rămas nemişcată, pe gânduri, frângându-şi mâinile.

— Am auzit ce-aţi spus adineauri, a zis ea, evitând să mă privească. Vreţi să plecaţi?

— Da, am mormăit eu cu lehamite. N-aş vrea să vă provoc panică, dar asta mi se pare singura soluţie.

— Nu sunt de acord cu dumneata, a murmurat ea. Am încredere în acest adăpost. Georges nu se înşela niciodată în previziunile lui. Mi-a spus că aici vom fi în siguranţă, şi îl cred. Şi voi continua să-l cred chiar dacă nu mai e aici…

M-am aşezat pe marginea patului. N-aş fi vrut să-i vorbesc de bombă. Chiar era necesar să-i sporesc angoasa?

— Ascultaţi, a continuat ea puţin mai încet. Dacă totuşi vreţi să plecaţi, aş putea să vă ajut.

Avea o expresie de conspiratoare şi arunca priviri scurte peste umăr, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu ne auzea nimeni.

— Există o soluţie, a zis ea. Georges se gândea la toate. A săpat un tunel care porneşte din acest adăpost

şi merge până la plajă. Un fel de pasaj secret. Pretindea că în Europa, în Evul Mediu, se apela totdeauna la această precauţie şi că fiecare castel avea o ieşire subterană în caz de invazie.

Am înghiţit în sec.

— Vreţi să spuneţi că există un drum direct şi protejat care duce la plajă? Un culoar subteran care pleacă din această casă?

— Da. Georges şi-a dat mare osteneală ca să-l amenajeze. Îi făcea pe lucrători să creadă că era vorba de o banală conductă de irigaţii. În realitate e un tunel de ciment, destul de îngust. Trebuie să te târăşti pe coate. Sigur că e foarte incomod şi te murdăreşti. Subterana se termină într-un hangar pentru ambarcaţiuni, camuflat.

— Un hangar pentru ambarcaţiuni… Cu o… ambarcaţiune?

— Da, bineînţeles. Georges era foarte prudent. V-am spus deja că mai trăise câteva situaţii de acest gen. Revoltele, distrugerile, măcelurile, toate astea erau lucruri prin care el mai trecuse. De aceea a instalat această ieşire de salvare. Voia ca eu şi Timmy să putem fugi, în cazul în care lucrurile ar fi luat o întorsătură prea proastă şi dacă ne-ar fi părăsit şi armata. În hangarul de pe malul apei se află o ambarcaţiune cu motor şi provizii suficiente pentru ca trei persoane să reziste vreme de o săptămână pe ocean.

— Dar de ce n-aţi plecat?

Şi-a reţinut un oftat, frângându-şi şi mai tare mâinile.

— Ăsta e pământul nostru, a murmurat ea. Am muncit atât de greu ca să scoatem ceva din el…

A ezitat înainte de a adăuga:

— Şi apoi Timmy e bolnav…

M-am ridicat. Inima îmi bătea cu putere.

— Îi voi anunţa şi pe ceilalţi, am zis eu. Trebuie să părăsim insula cât mai repede şi…

Mâna Madeleinei Chanfrein s-a lăsat pe umărul meu

şi i-am simţit unghiile pătrunzându-mi adânc în piele.

— Nu! m-a întrerupt ea. Nu şi pe ceilalţi. *Nu şi pe toţi ceilalţi*. Îţi propun o înţelegere. Eu îţi voi arăta intrarea în tunel, iar dumneata îmi vei face un serviciu.

Faţa ei slabă avea acum obrajii şi mai supţi.

— Pentru Timmy, a murmurat ea. Are nevoie de o transfuzie. M-am uitat la grupele voastre sanguine de pe plăcuţele militare. Trei dintre voi se potrivesc. Bărbatul acela grosolan, care se numeşte Harney, şi cel care a venit cu dumneata, Saïd… Şi mai e şi această femeie, Gisèle.

— Unul dintre ei va accepte fără probleme să doneze sânge am zis eu. Nu cred că există vreo dificultate majoră…

— Ba da, m-a întrerupt Madeleine. Nu e vorba de o transfuzie banală. Vreau TOT sângele lor. *Vreau să-i goleşti în întregime*. Pentru Timmy.

Am făcut un pas înapoi năucit. Madeleine Chanfrein se uita la mine cu o strălucire de nebunie în privire.

— Nu înţeleg, am îngăimat eu.

M-a apucat de braţe şi m-a tras după ea.

— Nu trebuie să scoţi o vorbă, a spus ea apăsând pe fiecare cuvânt. Să nu vorbeşti nimănui despre ceea ce vei vedea. Dacă ai să mă trădezi, n-am să-ţi spun unde e intrarea în tunel.

Avea o forţă incredibilă, şi pur şi simplu m-a împins în camera copilului, după care a închis uşa cu zăvorul. Băieţelul nu se mişcase din loc. Tenul lui plumburiu nu anunţa nimic bun, iar buzele i se învineţeau încetişor.

— Ai înţeles? m-a întrebat ea răspicat. Îmi dai, îţi dau!

Mai înainte să fi deschis gura, Madeleine ridicase uşurel pătura descoperind corpul copilului. Era gol. *Dar picioarele lui erau prinse într-o scoarţă neagră şi din tălpi ieşeau rădăcini…* Era jumătate om, jumătate vegetal. Rădăcinile care ieşeau din degetele de la picioare găuriseră salteaua pe care stătea, căutând un pământ în care să se înfigă, din care să se alimenteze…

Sexul lui mic avea aspectul unei mătrăgune, iar până la şolduri era numai o scoarţă.

— E… E un înecat! am bâiguit eu.

Strigătul ei a semănat cu ţipătul unui animal.

— Nu! Încă mai trăieşte! Nu e mort… Uită-te la gura lui ascultă-l. Respiră!

M-am apropiat de copil cu dezgust, ezitând să mă aplec spre el. Şi dacă m-ar fi apucat cu braţele de gât încercând să mă sărute?

— E viu, a hohotit Madeleine. Îşi petrecea timpul în mlaştină pescuia, înota. Nu voiam să hoinărească pe-acolo, dar nu ne asculta. Când seva a contaminat mlaştina, Timmy s-a transformat. Sângele copacilor a intrat în el printr-o simplă tăietură, o rană superficială, şi corpul lui a început să se schimbe. Dar e încă om… pe jumătate. Trebuie să împiedicăm seva să se răspândească în toate venele.

— Dar nu văd cum… am îngăimat eu.

— Trebuie să-i schimbăm sângele, a zis răspicat Madeleine Chanfrein, în mod regulat. Să-l debarasăm de cel pe care seva l-a alterat şi să-i injectăm altul, curat, nou. În felul acesta îl menţinem în viaţă de trei luni.

— De trei luni?

— Da. Transfuziile opresc metamorfoza, ba uneori chiar o fac să dea înapoi. Reapare carnea, scoarţa se sfărâmă şi cade. De aceea e nevoie de mult, mult sânge.

— Dar cine se ocupa de transfuzii?

— Doctorul Barnet. Se refugiase aici la începutul evenimentelor. Era prietenul nostru, şi soţul meu a propus să-l găzduim. S-a instalat aici cu tot materialul… cu flacoanele de sânge. Şi a început să se ocupe de Timmy…

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă, când rezerva de sânge s-a terminat, doctorul Barnet a spus că era mai bine să scurtăm suferinţele micuţului şi să-i injectăm o otravă. Atunci…

— Atunci l-ai omorât. Nu-i aşa?

Şi-a ascuns faţa în mâini şi a dat afirmativ din cap, dar eram convins că juca teatru, că nu regreta deloc faptul că-l suprimase pe Barnet. De altfel era gata s-o ia de la început. Oricând. Imediat dacă ar fi fost nevoie.

— Ce vrei exact? am întrebat eu, neputând să-mi iau ochii de la copilul-plantă.

— Să refac rezervele de sânge, a răspuns ea gâfâit. Şi mai vreau să mă înveţi să mânuiesc aparatele necesare transfuziei. Pompa aceea care aspiră sângele viciat... Totul se află aici, în acest dulap.

— Eşti nebună, am spus eu suspinând. Vrei să-mi omor trei dintre camarazii mei? Şi crezi că voi spune da?

— Bineînţeles, a zis ea cu un ton de triumf. Întrucât eşti convins că rămânând aici vei muri. Nu sunt proastă. L-am auzit pe Harney vorbind de povestea aceea cu bomba. Nu cred, e curată dementă, niciodată guvernul n-ar face aşa ceva. Harney e paranoic. E un alcoolic şi un drogat. Nu va exista nicio explozie nucleară. Poate napalm, dar nu bombă atomică.

A dat din cap, vrând să spună că toate astea aveau de fapt prea puţină importanţă.

— Te plătesc. E o înţelegere cinstită. Sângele acestor oameni în schimbul locului unde se află tunelul.

— Aş putea să-l găsesc singur, i-am răspuns eu. Ar fi destul să răstorn cu fundul în sus tot adăpostul…

Madeleine Chanfrein a rânjit.

— Nu, n-ai să-l găseşti. Nu într-un timp atât de scurt. Nu uita că Georges era ingenios. Şi-a luat măsuri de prevedere.

Nu ştiam ce atitudine să adopt. Trebuia să câştig timp, să fiu şiret, dar nu-mi venea nicio idee, şi stăteam încremenit în faţa acelei femei cu faţa emaciată.

Madeleine a îngenuncheat la căpătâiul copilului şi l-a mângâiat pe obraz. Băiatul nu a avut nicio reacţie.

— Dacă ai ştii cât era de vesel şi plin de viaţă, a zis ea visătoare. Poate că prea zvârlugă, dar atât de drăguţ... Când pompa evacuează seva care îi curge prin vene,

capătă iar culoare, şi uneori chiar zâmbeşte… Sunt sigură că mă recunoaşte. Am impresia că va vorbi. Imediat respiră mult mai bine şi buzele îi devin din nou roz. A doua zi, cojile de scoarţă i se desprind de pe coapse, iar de sub ele reapare pielea, albă, fină… Dacă aş avea destul sânge să-i injectez, ar putea să redevină normal.

M-am aplecat să examinez picioarele copilului. Într-adevăr, nu mai aveau aparenţă omenească. Erau mai curând nişte tuberculi noduroşi, ale căror rădăcini, găurind pânza saltelei, se încolăciseră în jurul arcurilor.

Mâna Madeleinei s-a întins spre mine, prinzându-mi plăcuţa de identitate militară în ramă de cauciuc ce-mi atârna la gât.

— Dumneata eşti singurul al cărui sânge e incompatibil, şi ştii cum acţionezi pompa.

— Ăsta e un asasinat, am replicat eu.

— Nici vorbă, a protestat ea. Nu vor suferi. Va fi destul să-i adormim. În seara asta le voi pune un somnifer în vin. Îi vei goli şi vei stoca sângele. Vei găsi tot ce-ţi trebuie în materialul adus de doctorul Barnet.

— E totuşi un asasinat, am repetat eu.

— Nu, a mârâit ea. Sunt plătiţi pentru asta. Venind aici trebuiau să fie gata să-şi dea viaţa pentru noi, coloniştii din Tamata… Ei bine, acum să-şi dea această viaţă! Pentru Timmy!

Trăgea de plăcuţa de identitate, al cărei lănţişor îmi intra în piele.

— Cel puţin sângele lor va servi la ceva.

M-am eliberat din mâna ei.

— Uite, hai să plecăm cu toţii prin acel faimos tunel secret, i-am propus eu. Îl vor încredinţa pe Timmy unor specialişti şi…

— Nu! a sărit ea cu gura. Vor face din el un animal de laborator, îl vor diseca. N-am nevoie de niciun doctor, vreau să-l îngrijesc eu însămi. Îl voi purifica treptat, până când otrava îi va părăsi organismul.

— Atunci va trebui să iei sângele a zeci de persoane!

— Asta nu mă sperie.

— Ok, am capitulat eu. Trebuie să mă gândesc. Dar aş vrea să fiu sigur că acest tunel secret există cu adevărat…

— Are o lungime de opt kilometri. E o conductă instalată la un metru adâncime în pământ. Nu te gândi prea mult timp, opt kilometri pe burtă e cale lungă…

Mă sfida. A tras încetişor pătura la loc şi a aşezat-o bine pe lângă Timmy, ai cărui ochi sticloşi fixau cu încăpăţânare tavanul.

Am încercat să reflectez cu cea mai mare viteză. Unde se afla intrarea în tunel? În spatele unui panou secret? Ce se va întâmpla dacă îi voi anunţa pe ceilalţi? Harney va sări asupra Madeleinei ca s-o tortureze? Era capabil de asta. Şi ar fi făcut copilul bucăţele dacă ar fi aflat că puştiul era pe jumătate condamnat.

— Gândeşte-te, a zis Madeleine. Examinează-ţi conştiinţa. Şi mai ales gândeşte-te la încărcătura nucleară care probabil că în clipa asta se află deja în bombardier. Dacă vrei să scapi de radiaţii, va trebui să te afli la o distanţă respectabilă de Tamata în momentul impactului.

M-a împins cu fermitate spre uşă şi m-a forţat să ies pe culoar. M-am uitat la ceas, zicându-mi: „Opt kilometri pe coate…”

M-am aşezat de cealaltă parte a mesei şi m-am uitat la Gisèle care răsfoia întruna albumul cu fotografii al familiei Chanfrein. Părea total absorbită. Ce vedea în el? Viaţa pe care ar fi putut s-o ducă dacă nu se angaja în armată? Mi s-a părut brusc la o depărtare de ani-lumină, străină, necunoscută. La urma urmelor, ce mă lega de această femeie dezagreabilă şi autoritară? Ce mă împiedica s-o dau pe mâna Madeleinei Chanfrein, s-o sacrific pentru a-mi salva propria piele?

Pârâitura ne-a făcut să tresărim. Nu mai auzisem ceva asemănător decât o singură dată în viaţa mea, cu ocazia

unei misiuni la bordul unui submarin care, pentru a scăpa de navele de patrulare inamice, fusese nevoit să coboare dincolo de limita de siguranţă. Coca în care ne aflam închişi a emis un zgomot înăbuşit, un fel de geamăt metalic, de parcă o mână enormă ar fi apucat submersibilul ca să-l strângă între degete. Deşi a trecut multă vreme de atunci, nici azi n-am uitat zgomotul acela, un zgomot de table strivite cu încetul. Gisèle îşi ridicase, în sfârşit, nasul din album, alarmată. Pereţii din jurul nostru gemeau. Am văzut cu ochii mei cum plesnea hârtia tapetului şi cum în zidărie apărea o crăpătură. Bucăţi de pământ s-au rostogolit prin această fisură. Un tablou s-a desprins de pe perete şi a căzut pe sol, dezmembrându-se.

— Copacul, a şoptit Gisèle. E gata să ridice casa…

— Nu, am zis eu. Am impresia că asta vine de sus. Ascultă cum izbeşte…

Spuneam adevărul. Puteau fi auzite distinct nişte lovituri surde, greu de localizat, de parcă cineva ar fi atacat cu berbecul poarta cea marea unui castel.

— Ar trebui să mergem să vedem, a murmurat Gisèle fără mare convingere.

Dar nu se mişcă. M-am întors. Erau cu toţii acolo, pe culoar. Harney, Scott, Saïd şi Madeleine Chanfrein se uitau la mine de parcă o tragere la sorţi – despre care nu catadicsiseră să mă informeze – stabilise că eu trebuie să mă duc.

— Ok, am capitulat eu.

M-au însoţit pe culoarul care ducea la ieşire, în şir indian, cu gura crispată. Numai Madeleine părea cuprinsă de o oarecare teamă că s-ar fi putut să nu mă mai întorc. M-am gândit că ar fi fost o glumă bună dacă i-aş fi lăsat acolo, în vizuina lor, şi aş fi plecat singur, în sfârşit liber… Armata m-ar fi considerat, fără îndoială, dispărut, nici n-ar mai fi fost nevoie să-mi dau osteneala să dezertez. Ar fi fost destul să mă amestec printre indigenii dintr-o altă insulă şi…

Dar astea erau visuri, numai visuri…

Abia mi-au lăsat timp să mă caţăr în camera comună, că au şi închis trapa. În casă nu se schimbase nimic. M-am apropiat de o fereastră cu geamul spart. Obloanele erau închise şi zăvorâte bine, aşa că nu riscam nimic aruncând o privire afară. Cel puţin aşa am crezut la început. Înecaţii adunaţi în jurul fermei suferiseră o metamorfoză formidabilă. Corpurile lor se lungiseră incredibil de mult. Fiecare deget de la mână crescuse peste măsură, dând naştere unei crengi, fiecare creangă ramificându-se ea însăşi în alte degete. Picioarele şi degetele de la picioare deveniseră rădăcini care se înfigeau în sol, mişcându-se uşor, ca nişte şerpi amorţiţi de frig. Pielea crăpase din cauza creşterii, lăsând să se vadă muşchii. Dar acele siluete de jupuiţi îşi pierdeau până şi aparenţa umană. Structurile lor musculare aveau acum consistenţa acelor fibre vegetale care îmbracă trunchiurile copacilor mari din junglele tropicale. Am căutat cu înfrigurare să le văd feţele, dar dispăruseră. Numai gura mai era încă distinctă în trunchiul copacului în formare – gaură mare şi neagră în fundul căreia se agita ceva, poate o limbă.

Am dârdâit de groază. „Copacii” stăteau foarte ţepeni, cu braţele depărtate de o parte şi de alta a trunchiului. La capătul rămurelelor care deveniseră degete, foşneau nişte frunze mari cărnoase. Ici şi colo mai rămăsese câte ceva ce mai amintea de om: câteva smocuri de păr agăţate de scoarţă, sau un ochi uluit pe care metamorfoza nu-l înghiţise complet. Am încremenit, cu mâinile cramponate pe fantele oblonului, ale cărui margini îmi intrau în carne. Oroarea spectacolului avea ceva grandios fascinant, care mă împiedica să fug. Voiam să văd, voiam să văd TOTUL… Unde erau soldaţii? Unde era fetiţa care îşi întinsese braţele spre mine? Poate că acum devenise acel copac tânăr şi suplu, a cărui scoarţă neagră părea unsă cu un mucus animal care o făcea să lucească?

Copacii-crucifix gemeau încetişor, mişcându-se în bătaia vântului. Rădăcinile lor se întindeau întruna. Loveau barierele fermei sau izbeau cu furie jgheaburile. Am înţeles că ele erau cele care atacau adăpostul de sub pământ şi se luptau cu obstacolul fundaţiilor. Aburul unei respiraţii lente învăluia fiecare copac într-un halou de ceaţă. Vedeam frunzele cum se mişcau, palpitând ca nişte anemone de mare, deschizându-se şi închizându-se de parcă şi-ar fi testat propria elasticitate.

Ferma era înconjurată de o adevărată pădure, care ne ascundea câmpia, o pădure cu trunchiuri foarte apropiate, formând un fel de cuşcă naturală printre barele căreia niciun vehicul n-ar fi putut să treacă. Capcana se închidea, cuprinzându-ne. Cadavrele germinau, continuându-şi metamorfoza… *Soldaţii pădurii sacrificate*, spusese Hoang. Acum eram asediaţi de aceşti soldaţi făcuţi din carne şi scoarţă, ale căror ramuri erau braţe, mâini… Mi se păreau invulnerabili, capabili să reziste la toate loviturile, la toate exploziile. Mi-am amintit cum Saïd fusese gata să-şi taie piciorul încercând să-i atace cu toporişca. Păstram în buricele degetelor senzaţia provocată de contactul tare şi vâscos cu acea scoarţă având o textură greu de precizat, pe care tăişul macetei aluneca. Mi-am muşcat rău de tot buza de jos, în speranţa că durerea mă va smulge din fascinaţia nesănătoasă care mă ţintuia la fereastră de o bucată bună de vreme.

Afară a început să bată vântul, smulgând de pe crengi frunzele mari de piele neagră. M-am uitat cum se roteau în aer frunzele acelea cu o elasticitate bizară, cuprins de o senzaţie din ce în ce mai acută de ameninţare. Cădeau pe pământ, întinzându-şi limbul brăzdat de nervuri puternice, şi începeau să se târască, deplasându-se cu o viteză extraordinară. Se lăsau purtate de vijelie şi se îngrămădeau lângă zidul fermei… *Apoi se căţărau pe perete pentru a intra prin fantele obloanelor*. Le vedeam cum se agitau, ca nişte limbi negre, în deschizăturile

oblonului.

„Şterge-o! am strigat în sinea mea. *Şterge-o mai înainte ca…*"

Şi una dintre ele s-a strecurat brusc prin fanta oblonului chiar în dreptul ochilor mei. Am văzut-o ţâşnind, neagră şi triunghiulară, suplă ca o aripă de liliac. În momentul în care deschideam gura să urlu, frunza a sărit şi mi s-a lipit de faţă, ca o mască, ca o a doua piele… Nu mai vedeam, mă sufocam. Am căzut pe spate, zgâriindu-mi faţa în încercarea de a-mi smulge de pe frunte de pe obraji, acea peliculă de piele jilavă care mă împiedica să respir. Unghiile îmi alunecau pe piele fără să o pot apuca. Simţeam nervurile palpitând – vene umflate în care pulsa o sevă groasă. Aveam impresia că mă lupt cu un muşchi activat de dorinţa de a ucide. Mă sufocam, pieptul îmi ardea şi capul începuse să-mi huruie.

Frunza stătea lipită de faţa mea, iar eu îmi sfâşiam pielea încercând s-o smulg, străduindu-mă s-o apuc de vârf. În sfârşit am prins cu unghiile pielea aceea şi am tras-o cu disperare, la un pas de sincopă, smulgând căluşul care mă asfixia. Mi-am protejat partea de jos a feţei cu braţul îndoit, m-am târât spre trapă şi am bătut în pardoseală.

Frunzele invadaseră sala comună, strecurându-se una câte una prin fantele obloanelor. Se grupaseră ca să se îndrepte toate spre mine.

— Deschideţi! Deschideţi! am urlat eu.

În sfârşit, trapa s-a ridicat. M-am aruncat prin deschizătură cu capul înainte, ducând cu mine imaginea frunzelor ce se ondulau la nivelul solului, triunghiuri negre şi asudate, cu nervuri palpitânde. M-am rostogolit pe scară cu capul în jos, tremurând şi gângăvind, pierzându-mi orice demnitate.

Madeleine gâfâia mânuind manivela. Era singură. M-am întrebat instantaneu unde se aflau ceilalţi.

— Ai stat acolo sus o eternitate! s-a plâns ea.

Începusem să cred că n-ai să mai cobori niciodată!

Am ridicat capul să mă asigur că frunzele nu veniseră după mine. Una dintre ele rămăsese prinsă în trapă. Se zvârcolea încercând să scape. Panoul o tăiase în parte, şi din nervurile secţionate curgea o sevă groasă.

— Ce este? a bâiguit Madeleine.

I-am explicat. Femeia şi-a făcut semnul crucii.

— Dumnezeule! a zis ea ducându-şi mâna la gură. Ai faţa complet tumefiată. Arăţi ca un spânzurat!

M-a ajutat să merg până în bucătărie. Pe masă se afla o ceaşcă aproape plină cu cafea. Am vrut să beau, dar ea m-a oprit cu un strigăt.

— Nu! Nu aia!

Mâna mi-a căzut în jos. Nu încercam să înţeleg. Eram încă şocat de groază, iar bătăile inimii îmi răsunau cu putere în urechi. În gură aveam un gust de sânge. Contactul cu triunghiul acela de piele era încă viu, îl simţeam pe faţa mea de parcă încă ar mai fi fost acolo, încercând să mă sufoce. Madeleine mi-a dat un păhărel de alcool, pe care l-am dat pe gât tuşind.

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns şi mi-a tamponat faţa cu un prosop umed.

— Ţi-a ieşit sângele în obraz, a constatat ea. De parcă ţi-ai fi pus ventuze.

Într-adevăr, faţa mă ardea şi mi să părea că buzele şi-au dublat volumul ca sub efectul unei soluţii urticante. Am continuat să gâfâi, fără să reuşesc să-mi recapăt respiraţia normală.

— Ai stat o oră acolo sus, a murmurat Madeleine. Ce-ai făcut?

— Nu ştiu, am mărturisit eu. M-am uitat la copaci, eram hipnotizat. Mie mi se pare că n-am stat decât vreo zece minute…

— O oră, a repetat ea. Am fost foarte supărată, din cauza proiectelor noastre.

Deodată m-a cuprins bănuiala. Am apucat-o pe

Madeleine de încheietura mâinii.

— Unde sunt ceilalţi? am răcnit eu. *Ce-ai făcut cu ei*?

M-a respins cu asprime.

— *I-am pregătit*, a declarat ea. Trebuia să câştig timp din moment ce tu pierdeai…

A luat cana cu cafea, din care cineva abia apucase să bea, a golit-o în chiuvetă şi a spălat-o bine. Altele două fuseseră puse să se scurgă pe grătarul de vase.

— Ai…, am început eu.

— I-am adormit, a zis ea tăios. Cu un somnifer foarte puternic. Femeia şi ceilalţi doi bărbaţi. Pe drogat l-am lăsat în pace în colţul lui. Nu ne poate fi de niciun folos. Râde tot timpul.

M-am ridicat şi m-am năpustit pe culoar. Gisèle, Saïd şi Harney erau întinşi unul lângă altul în sufragerie, goi, cu ochii închişi, ca nişte cadavre într-o cameră mormânt.

— I-am spălat, mi-a explicat Madeleine Chanfrein. Erau dezgustători. Nu vreau să-i dea vreun microb lui Timmy.

Am îngenuncheat lângă Gisèle. Respira foarte încet şi pulsul îi era neregulat.

— Am scos tot materialul, a insistat Madeleine. Pompa, furtunaşele, acele. Trebuie să mă înveţi.

Am scuturat din cap cu furie.

— Dar asta nu va servi la nimic! am izbucnit eu. Adăpostul tău e terminat. Rădăcinile îl atacă din toate părţile odată, vor începe să sfărâme fundaţiile. În curând pereţii se vor sparge, ştii prea bine asta! N-ai decât să pipăi fisurile de sub hârtia tapetului.

— Adăpostul va rezista! a declarat ea cu o încăpăţânare de om mărginit. Georges ştia ce face. Cunoştea toate subtilităţile arhitecţilor, a trăit în locuri bântuite de cutremure de pământ…

Madeleine a băgat mâna în halatul de casă şi a scos Coltul 45 al caporalului Harney.

— Fă ce spun, a zis ea tăios. Altfel te schilodesc. Mă

servesc foarte bine de acest gen de instrument. Dacă mai pierzi timp, am să-ţi trag în rotulă, şi să ştii că e foarte dureros. Şi nu se mai vindecă.

— Ok, am capitulat eu, apucându-l pe Harney de subsuori.

Creierul meu funcţiona cu cea mai mare viteză, încercând să imagineze o ripostă, un vicleşug, dar nu găseam nimic. Nu aveam chef să-i scot sângele lui Harney, dar şi mai puţin să primesc un glonţ in genunchi. Am intrat în camera lui Timmy. Copilul-plantă stătea gol pe patul lui, cu respiraţia şuierătoare, cu braţele întinse de o parte şi de alta a corpului, formând un unghi drept cu trunchiul, de parcă un instinct obscur îl împingea să adopte postura crucilor vegetale care încercuiau ferma în acel moment. L-am instalat pe Harney pe sol şi am verificat buna funcţionare a aparatului de transfuzii. Era un model foarte recent, care făcea operaţiunea accesibilă şi pentru un profan.

— Are nevoie de sânge nou care să respingă seva, a mormăit cu anxietate Madeleine. Al lui e prea vlăguit de atâta luptă, nu mai are anticorpi. Metamorfoza câştigă teren.

Am rupt cu dinţii un pliculeţ cu ace pentru perfuzii. Trebuia să instalez totul, acele, furtunaşele, şi mie îmi tremurau mâinile.

— E o adevărată absurditate, am zis eu. Nu va duce la nimic. Gândeşte-te. Mai avem încă timp să fugim prin tunel şi să ajungem la ambarcaţiune. Navele armatei sunt foarte bine echipate şi vei beneficia de asistenţa unui medic adevărat…

Madeleine a rânjit şi m-a lovit în obraz cu ţeava pistolului.

— Eşti naiv sau complet idiot? s-a răstit ea. Armata a instalat un cordon sanitar în jurul acestei insule, asta mi-a spus-o caporalul Harney. Toţi cei care vor încerca să treacă de el vor fi împuşcaţi. Suntem nişte ciumaţi, nu ne vor lăsa să contaminăm întreaga lume… Medicii

tăi! Ce să spun! Îl vor omorî pe Timmy şi îl vor arunca într-un incinerator. Iar noi doi vom avea aceeaşi soartă! Pentru că pentru ei suntem suspecţi! Suspecţi de vehiculare a maladiei…

Ştiam că avea dreptate. Nici au putea fi vorba să fim cruţaţi. Dacă armata ne-ar fi recuperat, atunci am fi fost condamnaţi, în cazul cel mai fericit, la o viaţă de cobai cu o sondă în fiecare venă şi cu electrozi înşurubaţi în cutia craniană. Nu trebuia cu niciun preţ să ajungem la flotă, ci să dispărem în natură, să ne pierdem ca nişte răzvrătiţi în labirintul de insuliţe din jur.

Madeleine m-a atins din nou cu ţeava armei. Am pus aparatul în mişcare. Sângele caporalului Harney a început să curgă în venele lui Timmy.

„*E stupid*, mi-am zis eu. *E complet inutil. Un exorcism ar fi mult mai eficace*."

— După aceea îi vei goli pe ceilalţi, mi-a comandat Madeleine. Vreau sângele lor în flacoane, TOT SÂNGELE LOR. Îl voi pune în frigider. În felul acesta, după ce vei pleca, voi putea să-mi tratez fiul.

— Şi când nu vei mai avea sânge? am întrebat-o eu.

— Până atunci vor trece insula prin focul napalmului, a răspuns ea. Poate că vrăjitoria va înceta imediat ce copacii vor fi distruşi… De asta vreau să rămân. Cred că focul îi va veni de hac pădurii.

Pompa bâzâia încetişor, în timp ce caporalul Harney îşi pierdea treptat culoarea. Copilul s-a agitat în pat, de parcă afluxul de sânge nou l-ar fi incomodat. A deschis gura şi a scos un horcăit profund şi înăbuşit de animal căruia i se dă ultima lovitură. Ochii daţi peste cap nu mai erau decât globi albicioşi. Sudoarea îmi picura de pe faţă. Am luat pulsul copilului şi am constatat că devenea aritmic.

— Dumnezeule! am exclamat eu. Nu vezi ce se întâmplă? S-a obişnuit cu seva… *Sângele pe care i-l injectăm îl otrăveşte*! E mai mult vegetal decât om. E prea târziu!

— Nu! a răcnit Madeleine Chanfrein. Minţi! E om! E om! E băieţelul meu… Băieţelul meu!

Am strâns din maxilare ca să nu clănţăn din dinţi. Harney devenea din ce în ce mai palid, iar Timmy era chinuit de convulsii şi îi curgeau bale. Mâinile lui frământau aşternutul de parcă ar fi încercat să-l sfâşie.

— Îl otrăvim! am repetat eu. E ca şi cum i-am injecta acid în vene picătură cu picătură! A trecut de cealaltă parte, Madeleine. A depăşit limita de întoarcere.

Madeleine a scos un ţipăt ascuţit şi a lăsat să-i cadă arma. Am vrut să întind mâna şi s-o iau, dar în momentul acela sângele care pătrundea în venele copilului a început să clocotească şi să dea înapoi în interiorul furtunaşelor, de, parcă o forţă mai puternică decât cea a pompei încerca să-l respingă.

— Corpul lui îl respinge! am bâiguit eu. Priveşte! Transfuzia e pe cale să se inverseze!

Aparatul zumzăia, incapabil să controleze mişcările contrare care îl forţau. În jurul acului de perfuzie făcea spumă o substanţă verde, groasă şi lipicioasă. Sevă.

— Seva împinge înapoi sângele! am zis eu gâfâit, sprijinindu-mă de umărul Madeleinei. Uite! Îl expulzează din Timmy. Aparatul nu are putere să se împotrivească.

Acum seva ieşea din venele lui Timmy şi pătrundea în cele ale lui Harney. Pompa gâfâia în timp ce pe pupitrul de comandă se aprindeau beculeţele care anunţau supraîncălzire şi funcţionare incorectă. M-am aplecat s-o opresc, dar pompa s-a ambalat brusc.

Acul a sărit din braţul lui Timmy şi aparatul a început să pompeze furios aer în interiorul corpului lui Harney. Caporalul a fost scuturat de o convulsie care l-a arcuit şi, preţ de o secundă, nu a mai atins solul decât cu capul şi cu călcâiele. Era un spectacol îngrozitor, dar, de fiecare dată când încercam să mă târăsc ca să trag firul electric al pompei din priză, furtunaşul în capătul căruia era înfipt acul de perfuzie mă plesnea peste faţă, forţându-mă să dau înapoi. Harney a scos un strigăt

răguşit. Venele de la tâmple şi de la braţe deveneau proeminente, transformându-se în nişte varice monstruoase care se umflau fără încetare. Şi deodată am auzit foarte distinct zgomotul surd al inimii care îi exploda sub coaste. Ai fi zis că era zgomotul unei pungi de hârtie umflate cu aer şi strivite cu pumnul. Harney a căzut din nou, greoi, în timp ce varicele îi dispăreau de pe braţe şi de la tâmple.

— A murit! am strigat eu. L-am ucis cu toate tâmpeniile tale!

Am reuşit să mă apropii de maşină şi s-o scot din funcţiune. Am scos ştecărul din priză şi m-am aplecat spre Harney. Dar murise, ştiam prea bine mai înainte de a-l asculta. Din nări şi din gură începea să-i curgă sânge. Madeleine căzuse în genunchi la căpătâiul lui Timmy şi plângea în tăcere.

— Voiam să-l salvez, hohotea ea. Voiam să-l salvez. Nu-mi poţi reproşa asta…

Am dat din cap descurajat. Harney murise, iar Timmy nu mai avea convulsii. Respira mai bine şi privirea lui redevenise normală. Madeleine i-a adus mâinile pe burtă, ca să nu mai aibă acea poziţie de crucificat pe care o adoptase instinctiv. I-am examinat pe Gisèle şi Saïd. Căzuseră într-un somn primejdios de greu.

— Ce le-ai dat? m-am răstit eu. S-ar zice că au probleme cardiace.

— Ceva foarte tare, a răspuns ea. Voiam să moară fără dureri. Să ştii că nu sunt un om crud.

— Arată-mi flacoanele! i-am ordonat cu.

Mi le-a arătat. Era într-adevăr un produs extrem de puternic împotriva căruia nu puteam să fac mare lucru. Avea să treacă o grămadă de timp până să se trezească. Poate cincisprezece sau chiar şaptesprezece ore. Era prea mult faţă de ora bombardamentului. Timmy a mormăit nişte cuvinte de neînţeles, şi din gură i s-a prelins puţină salivă verde. Madeleine i-a şters uşor bărbia cu colţul cearşafului. M-am ridicat în picioare şi

m-am sprijinit de peretele fisurat de dimineaţă. Până acum o mulţime de crengi găuriseră cam peste tot hârtia tapetului din încăpere, iar între tablouri apăruseră crăpături.

— Va dormi, a zis Madeleine, sărutându-şi fiul pe frunte. Vino, să-l lăsăm. Hai să bem ceva.

Îşi depăşise durerea. Ca şi Gisèle, Madeleine era o femeie tare, făcută să reziste la tot felul de eforturi şi încercări. Ştiam că va aştepta bombardamentul fără să se clintească, fără să tremure. Cu siguranţă că se va aşeza la căpătâiul lui Timmy, cu o ceaşcă de cafea în mână, în timp ce afară va răsuna huruitul avioanelor.

Am urmat-o în bucătărie. A turnat o porţie mare de alcool într-un pahar şi l-a împins spre mine.

— Nu-ţi fie teamă, a zis ea ostenită. Ţi-ai făcut treaba şi îţi vei primi răsplata. Am să-ţi arăt intrarea în tunel.

Am băut lichidul care mi-a ars limba şi buzele. Nici măcar nu mai aveam curaj să mă uit la ceas. Cât timp ne mai rămăsese până la bombardament? Nu trebuia să mă gândesc prea mult la asta, nu trebuia să mă las cuprins de descurajare, ci să acţionez ca şi cum ne-am mai fi putut salva. Madeleine m-a luat de mână şi m-a dus într-o cameră. Acolo a mânuit nişte elemente de decor mural şi a făcut să se deplaseze din loc căminul, ca într-un roman gotic. În spatele şemineului fals a apărut o gaură neagră. O conductă largă exact cât să poată trece un om. Mirosea a pământ reavăn.

— La început soţul meu îl inspecta din şase în şase luni, a zis ea evaziv. Apoi a avut o groază de treabă, a venit şi boala lui Timmy…

M-am apropiat să arunc o privire în tunel, fără să reuşesc să disting ceva. Era beznă. Opt kilometri de beznă.

— Cât timp îţi trebuie ca să ajungi acolo? am întrebat eu.

A dat din umeri neştiutoare.

— Habar n-am. Georges se ocupa de acest gen de

probleme. A încercat să-mi vorbească despre asta de vreo două ori, dar i-am spus: „*Taci şi nu mai cobi. Sper ca afurisita ta de subterană să nu folosească niciodată la nimic!*”

M-am străduit să fac un calcul mintal. Cu ce viteză putea să se târască un om? La început, desigur, foarte repede, apoi coatele şi genunchii începeau să te doară, articulaţiile te chinuiau şi nu mai înaintai decât gemând. Opt kilometri!

Bineînţeles că mă mai târâsem, până atunci, prin noroiul junglei, dar niciodată opt kilometri în şir!

— Mi-ar trebui o lanternă, am zis eu. Şi ceva unelte.

Dar nu mai credeam cu adevărat în asta. Povestea cu conducta de evacuare nu stătea în picioare. Nu într-un ţinut atât de spongios şi ros de putreziciune. Probabil că se produseseră infiltrări de apă şi surpări ale unor porţiuni pe metri întregi.

Şi Gisèle! *Şi Saïd*? îmi şoptea o voce interioară. *Ştii bine că nu vor putea să se deplaseze singuri*.

Ştiam şi mă străduiam să găsesc o modalitate.

— Am câteva lopeţi, a zis Madeleine. Şi lanterne. Poţi să le iei. Eu n-am intenţia să-mi bag nasul în canalul ăla. Ai face mai bine să stai aici cu mine.

Eram gata să adaug: „*Chiar aşa. O să ne ţinem companie răsfoind albumul de fotografii, până când Timmy îşi termină metamorfoza şi vine să ne facă de petrecanie...*”

Gura neagră a canalului mă înspăimânta, dar şi mai frică îmi era să rămân aici, cu frunzele de piele care se îngrămădeau pe trapă şi cu rădăcinile care loveau pereţii în speranţa că îi va dizloca.

— Mă duc după lanterne şi unelte, a spus Madeleine părăsind încăperea.

Am rămas nemişcat, muncindu-mi mintea cum să procedez. Gisèle şi Saïd nu erau în stare să-şi mişte membrele. Trebuia să-i remorcăm. Eu puteam să mă ocup de Gisèle, iar Scott l-ar fi tras pe Saïd. Va fi

cumplit de greu. Efortul unei vite de corvoadă. Dar nu puteam cu niciun chip să-i trezesc fără să le provoc un accident cardiac. Dacă i-aş fi înfăşurat în nişte cuverturi, aş fi uşurat tracţiunea. Nişte saci! Da, trebuia să confecţionăm nişte saci cu curele.

Durează prea mult, mi-a şoptit bunul-simţ. *Părăseşte-i şi şterge-o. Salvează-ţi pielea*, *presupunând că încă ţi-o mai poţi salva*!

M-am uitat la ceas şi am văzut că era spart! La urma urmelor era mai bine aşa.

Un strigăt strident mi-a întrerupt gândurile. Era Madeleine. M-am repezit pe culoar. Stătea lipită de perete, în faţa camerei lui Timmy, cu faţa în mâini. M-am dus la ea şi i-am atins umărul.

— Acolo! Acolo!… a hohotit ea, arătând spre patul copilului.

Am întors capul. Rădăcinile ieşiseră de sub pătură, dintre „picioarele" copilului, şi se târâseră pe sol şi se înfipseseră în corpul caporalului Harney. Crăpaseră pielea pentru a intra în burta cadavrului, cu intenţia evidentă de a-l umple de sevă şi a-i transmite boala…

— Hai, pleacă o dată cu mine, am zis eu, ştiind foarte bine că vorbeam degeaba.

S-a desprins de mâna mea.

— Mă duc să caut uneltele, a spus ea ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

Era inutil să mai pierd încă puţin timp încercând s-o conving. Am lăsat-o să facă cum crede de cuviinţă. Am străbătut în grabă încăperile în căutarea lui Scott. L-am găsit culcat de-a curmezişul unui pat, răsfoind o revistă cu benzi desenate pentru copii însoţindu-şi din când în când lectura cu hohote de râs stridente. Cum să-l fac pe idiotul ăsta să înţeleagă ce voiam de la el? L-am scuturat şi i-am tras două palme, dar a continuat să rânjească. Mai văzusem soldaţi în această stare. Drogul le alterase sistemul nervos în mod iremediabil, făcând din ei nişte tâmpi. Din când în când, aveau momente de dinamism

incontrolabil, care îi împingea să spargă munţii. I-am explicat cu răbdare ce-ar trebui să facă: să se târască, trăgându-l după el pe Saïd. A pufnit în râs la enunţul problemei şi s-a cufundat în revista lui de îndată ce am trecut pragul.

Madeleine pusese o raniţă în faţa şemineului. În ea se aflau câteva lanterne, o lopată pliantă, un foarfece mare, nişte lumânări şi o brichetă. Trusa cârtiţei perfecte. I-am mulţumit şi i-am cerut ceva din care să fac nişte hamuri, pentru a-mi remorca tovarăşii. A dat din cap cu înduioşare, de parcă toată agitaţia mea ar fi amuzat-o.

— Crezi că toate astea nu vor servi la nimic? am întrebat-o eu.

— Oh! a făcut ea evaziv. Eşti tânăr, aşa că ai tot dreptul să încerci. În fond, nu se ştie niciodată. Dar eu prefer să mor mai curând aici, în acest apartament, decât într-un canal puturos şi cu siguranţă plin de şobolani.

Mi-a venit s-o întreb cât e ceasul, dar mi-am muşcat buzele. Nu avea importanţă.

— Trebuie, de asemenea, să-ţi protejezi coatele şi genunchii, a zis ea. Am să-ţi cos perniţe pe haine. Dă-mi bluzonul şi pantalonii. Mă duc să-mi aduc trusa de cusut.

Ora următoare ne-am petrecut-o ocupându-ne cu cusutul. I-am instalat pe Gisèle şi pe Saïd într-un fel de sac fabricat dintr-o cuvertură cusută cu sfoară. Hamurile au fost improvizate din câteva centuri şi curele luate de la bagajele noastre. Rezultatul nu era deloc foarte ştiinţific, dar ansamblul rezista la tracţiune. I-am ascultat din nou cu urechea pe tovarăşii mei. Inima le bătea neregulat şi amândoi prezentau semnele evidente ale unei dificultăţi respiratorii.

Am muncit fără întrerupere un timp destul de lung. Madeleine fredona, cu trusa de cusut pe genunchi, şi a trebuit să fac un efort ca să realizez că ne aflam în zorii apocalipsei. Fredona, cu ochelarii pe vârful nasului, de

parcă ar fi cârpit şosetele lui Timmy sau ale soţului ei. În camera de alături, Scott continua să râdă răsfoind reviste cu benzi desenate. Mi-a trecut prin minte că eram singurul care încă mai aveam un comportament normal. Toţi ceilalţi renunţaseră, refugiindu-se în liniştea înşelătoare a nebuniei sau a drogurilor.

De la capătul culoarului, acolo unde se afla camera copilului se auzeau zgomote îngrijorătoare. Era inutil să-i spun Madeleinei, ar fi negat. Şi totuşi auzeam perfect scârţâiturile, pârâiturile. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam rădăcinile ieşind din corpul lui Timmy şi înfigându-se în cel al lui Harney, ca nişte săgeţi otrăvite.

La un moment dat, o creangă a spart hârtia tapetului de deasupra capului meu şi a împins cărţile îngrămădite pe o etajeră. Madeleine Chanfrein nici măcar n-a tresărit.

Când totul a fost gata, Madeleine m-a ajutat să-mi pun hamul. Luasem din bagajul medical, pe care îl avusese Gisèle, tot ce ne mai putea fi încă util. Într-o cutiuţă de metal agăţată de piept am strecurat două seringi pline cu o soluţie capabilă să-i trezească brusc pe cei doi în caz de pericol. Dar voiam cu orice preţ să evit recurgerea la asemenea expedient. Nu aveam prea mare încredere în acest stimulent care, foarte des, te transforma în debil mintal timp de aproape patruzeci şi opt de ore. Am putut să-i observ efectele la soldaţii pe care voiau să-i scoată în mod artificial din starea lor de prostraţie pentru a-i reexpedia la luptă cât mai repede posibil. Dacă îi injectam această porcărie lui Gisèle, riscam să-i provoc o embolie, ba chiar să-i provoc leziuni pe creier…

Pe culoar a răsunat o nouă pârâitură. Madeleine şi-a scos ochelarii şi s-a ridicat în picioare. Părea şi mai fragilă în halatul ei de casă, de parcă ar fi slăbit în câteva ore.

— Pleacă, mi-a zis ea arătând spre şemineu. Trebuie

să pleci. Nu întârzia prea mult.

— Madeleine… am început eu.

Dar stăpâna casei mi-a pus mâna la gură ca să mă facă să tac. Palma ei era rece şi trăda frica pe care se străduia din greu s-o ascundă.

— Pleacă, a repetat ea simplu.

L-am strigat pe Scott şi i-am explicat din nou ce voiam de la el. A dat din cap cu un aer distrat, a împăturit revista cu benzi desenate şi a vârât-o într-un buzunar al tunicii.

M-am lăsat în genunchi în faţa găurii negre a şemineului. Un val de umiditate mi-a plesnit peste faţă. Am avut impresia că trag pe nări aerul stătut al unui mormânt. Am aprins lanterna. Razele ei au luminat zece metri dintr-un tub de beton cilindric şi zgrunţuros.

— Grăbiţi-vă, a zis gâfâit Madeleine în spatele meu.

M-am aruncat înainte, deplasându-mă pe coate. Greutatea infirmierei mi-a tăiat imediat umerii, oprindu-mă din elan. A trebuit să-mi încordez muşchii şi să mă opintesc cu toată forţa ca să pot trage după mine acel pachet viu. Zgomotul răsuflării mele umplea conducta. Mi-am îndepărtat braţele şi picioarele ca să mă pot sprijini cât mai bine, dar fiecare tracţiune făcea să-mi intre şi mai mult în umeri curelele, în ciuda umpluturilor cu care Madeleine îmi căptuşise, cu dibăcie, hainele. Am înţeles că în curând voi avea claviculele însângerate. Scott se târa în spatele meu blestemând. Părea că îşi pierduse brusc buna dispoziţie.

— Nu-mi place să fiu în loc închis! a bombănit el. Asta mă descurajează.

Cu siguranţă trecea printr-un moment de sevraj al drogului, caz în care nu era deloc potrivit să aibă stări sufleteşti! Am rezistat nevoii de a-l înjura şi m-am opintit ca să înaintez ceva mai repede. În spatele meu, foarte departe, am auzit zgomotul înăbuşit al şemineului fals care se închidea. Acum eram singuri în tunelul secret… şi Madeleine singură în adăpost, cu *monştrii*…

Faţa îmi era năclăită de o sudoare uleioasă şi urechile îmi păcăneau din cauza efortului. În ciuda energiei consumate, aveam certitudinea că nu parcursesem decât o distanţă derizorie.

— La dracu'! Te sufoci aici înăuntru! răcnea Scott. Ai crede că eşti într-un submarin. Pe toţi dracii! Când o să ieşim?

Mormăiam o înjurătură şi mă agăţam, cu toată forţa degetelor de pereţii zgrunţuroşi ai conductei. Nu trebuia să gândeşti, ci doar să descompui mişcările ca o maşină, să te oxigenezi la maximum pentru a evita cârceii şi să încerci să atingi un fel de perfecţiune mecanică, străină total de natura omului. Am început să-mi număr tracţiunile, ca un profesor de înot care îl învaţă bras pe un începător.

Dar Scott avea dreptate, te sufocai în tunel. Eram patru, şi se părea că soţul gazdei noastre nu prevăzuse guri de aerisire, sau dacă erau, acestea se astupaseră cu timpul. Oricum, inima îmi bătea ca un picamăr şi aveam gura mai uscată decât dacă aş fi mâncat nisip.

Nu-mi dădeam seama ce distanţă parcursesem. În ciuda perniţelor, simţeam cum, încetul cu încetul, coatele şi genunchii începeau să mă doară. Mă strâmbam de fiecare dată când trebuia să mă sprijin şi să mă propulsez înainte.

Lumina lanternei devenise galbenă şi clipea. Acum pereţii cilindrici prezentau fisuri, iar umezeala stagna pe fundul conductei, formând un şanţ lung cu apă stătută, prin care trebuia să mă târăsc.

— Vine cineva în urma noastră! a strigat deodată Scott.

M-am înfiorat. Mi-l închipuiam pe Timmy… *Sau mai curând ceea ce devenise Timmy*, forţând intrarea în tunel pentru a se arunca pe urmele noastre. Dar nu, era imposibil. Metamorfoza nu putuse să fie atât de rapidă, şi apoi…

Ideea s-a conturat de la sine în mintea mea, josnică,

liniştitoare: *şi apoi trebuia să se ocupe mai întâi de Madeleine, ceea ce ne-ar fi acordat un oarecare timp*.

M-am târât mai departe cam încă un sfert de oră, după aprecierea mea, apoi am pătruns pe o porţiune de tunel în întregime fisurată din cauza alunecărilor de teren. Aici cilindrul de beton era foarte crăpat. Apăsarea mâinilor mele făcea noroiul să ţâşnească din crăpături.

— E cineva care încearcă să intre! a zis gâfâit Scott. Ascultă! La naiba! Ascultă cum zgârie de partea cealaltă a peretelui.

Mi-am încordat auzul. Avea dreptate. Am auzit imediat o scrâşnitură insistentă, de parcă nişte gheare ar fi alergat de-a lungul tubului, în căutarea unei falii prin care să pătrundă în subterană.

Un animal? Probabil că erau o sumedenie de cârtiţe pe-acolo.

Am scuturat din cap. De ce să încerc să ascund adevărul? Nu era vorba de nicio cârtiţă şi de niciun rozător. Ştiam foarte bine cum stau lucrurile. *Erau rădăcinile… Rădăcinile copacilor de piele*. Ne localizaseră şi încercau să ne prindă din urmă!

În această parte fisurată a tunelului eram deosebit de vulnerabili. Cârceii vegetali puteau cu uşurinţă să pătrundă în crăpăturile canalului şi să ne prindă.

— Târăşte-te mai departe! i-am ordonat lui Scott. Rădăcinile sunt pe urmele noastre.

— N-avem decât să ne debarasăm de corpuri şi vom merge mai repede! a bombănit el. La dracu’! De ce să pierdem timp remorcând cadavrele astea?

— Nu sunt cadavre! am obiectat eu, încercând să rămân calm. Sunt doar adormiţi.

— Eu nu sunt brancardier! s-a înfuriat Scott. Nu e treaba mea să trag după mine răniţi. N-ai decât să te descurci singur.

— Lasă gura şi târăşte-te! am izbucnit eu. N-avem vreme de pierdut cu discuţiile.

— Nu primesc ordine de la tine! a replicat el. Nu eşti

decât un ambuscat[19]… Nu primesc ordine de la tine. Nu pri…

N-a apucat să termine. Un cârcel vegetal a ţâşnit deodată dintr-o crăpătură ca să pipăie interiorul cilindrului. Se târa ca un tentacul, şerpuind şi destinzându-se cu mişcări bruşte de şarpe furios. Pseudopodele mi s-au încolăcit în jurul braţelor. Erau tari şi vâscoase. Am simţit cum mă strâng de încheieturile mâinilor ca nişte garouri. M-am împotrivit tracţiunii, am apucat pumnalul şi am tăiat rădăcinile una după alta. Mă plesneau peste faţă crestându-mi pielea urechilor şi a obrajilor. Mi se târau pe braţe căutând sângerarea de la coate ca să crape pielea şi să pătrundă în venele mele. După aceea le-ar fi fost foarte uşor să prolifereze de-a lungul arterelor, colonizându-mă în întregime, răspândindu-se în sistemul circulator cu o viteză considerabilă.

— Ce faci, fir-ar să fie? a bombănit Scott. Îţi pipăi fetiţa? De ce nu mai avansezi?

Nu am îndrăznit să-i vorbesc de rădăcini, de teamă să nu-şi piardă sângele rece. Drogaţii pot să treacă de la ilaritatea completă la groaza cea mai cumplită într-o singură secundă. Am tăiat rădăcinile. Din fericire erau încă subţiri şi puţin rezistente. Lama foarte ascuţită a cuţitului le-a venit de hac. Părţile retezate au continuat să se zvârcolească ca nişte şerpi tăiaţi în două. Cu coatele pline de sânge, am început să mă târăsc ca un apucat gâfâind şi cu balele curgându-mi de atâta efort, cu bărbia acoperită de spuma salivei, ca un cal epuizat. În spatele meu, Scott răcnea ameninţări incoerente. Zărise rămăşiţele vegetale.

— Dacă porcăriile astea se ating de mine… vocifera el. Dacă mă ating, arunc o grenadă în tunel.

Mi s-a zbârlit părul la ceafă. Era nebun! O grenadă ar

[19] (Franțuzism) (Soldat) dispensat de obligațiile grele ale serviciului militar; (militar) scutit prin diverse aranjamente de a lupta pe front.

fi dislocat subterana, făcând să se surpe conducta. Iar unda de şoc ar fi putut să ne mute din loc oasele capului.

— Nicio grenadă! i-am strigat eu. Nu va servi la nimic. Aşa că nu mai face pe nebunul! După ce vom ieşi din zona periculoasă rădăcinile nu vor mai putea să ne facă nimic!

Dar el cârtea ca un puşti coleric, amestecând ameninţările cu înjurăturile. După depărtarea de la care îi auzeam vocea am înţeles că se oprise.

— O să mă debarasez de flăcăul ăsta! N-am treabă cu el. Nu-l cunosc, şi pe urmă brancardierii sunt toţi nişte ambuscaţi… N-am niciun motiv să-mi risc viaţa pentru unul din idioţii ăştia!

M-am răsucit pe o parte şi am îndreptat lanterna spre el. Era la zece metri în urma mea, tăind cu cuţitul curelele de piele care îl legau de Saïd.

— Ticălosule! am răcnit eu. Nu poţi să faci asta!

— Că o să mă jenez! a zis el rânjind. Mie nu mi-e frică. Pot să vină scârbele astea de copaci de piele. Am cu ce să-i primesc!

S-a scotocit în vesta antiglonţ şi a scos o grenadă. Era nebun de legat. Explozia s-ar fi propagat prin tunel, transformând cilindrul de beton într-un adevărat tun… *iar noi vom fi în interiorul acestui tun*!

M-am târât ca un apucat, sfâşiindu-mi hainele, încercând să mă depărtez cât mai mult posibil de smintit. Dar Gisèle mă întârzia, mă trăgea înapoi. *Haide*, *haide*, mi-a şoptit vocea egoistă a instinctului de supravieţuire. *Ea nu e doar un handicap*! *Dacă grenada face explozie*, *această bună Gisèle se va afla între tine şi schije*… *O va încasa în locul tău*!

Eram conştient că era ceva infam, dar nu puteam să nu mă gândesc la această soluţie. Ceva în mine voia să trăiască, să trăiască cu orice preţ şi în ciuda tuturor.

Mă târam. Frecarea smulsese perniţele cusute pe tunică, şi coatele mele se făceau fâşii-fâşii de fiecare

dată când loveau pereţii conductei. Nişte animale fugeau la apropierea mea. Rozătoare mici care reuşiseră să intre în tunel printr-o gaură din beton. Auzeam frecarea rădăcinilor de cealaltă parte a peretelui. Mi se părea că le văd încolăcindu-se în jurul conductei, înnodându-se bine şi strângând, strângând, cu speranţa că vor rupe conducta…

Din fericire, subterana cotea la nouăzeci de grade, şi m-am repezit înainte, sperând că această cotitură mă va pune la adăpost de schije şi de suflu dacă idiotul ăla de Scott se hotăra să arunce grenada. Mărturisesc că nici măcar nu mă mai gândeam la Saïd. Frica îmi răsucea stomacul, moleşindu-mă. O simţeam în spatele meu, pe urmele mele. Mi se părea că mă trage de călcâie ca să mă ţină pe loc. *Îi simţeam mâinile*…

Mi-am dat deodată seama că mâinile care îmi zgâriau pulpele erau ale infirmierei, pe care zdruncinăturile aproape că o treziseră din comă.

— Gisèle? am strigat-o eu. Mă auzi? Mă auzi?

Dar ea s-a mulţumit să mormăie. M-am întors şi am constatat că târâşul sfâşiase sacul în care o pusesem, eliberându-i braţele. M-am oprit. Mă ardea tot pieptul. Am scotocit în buzunar după seringa plină cu substanţa stimulatoare. Am apucat braţul infirmierei, l-am prins între genunchi şi am înfipt acul la întâmplare apăsând pistonul până la refuz. Trebuia să se trezească, eram prea epuizat ca s-o mai pot trage după mine multă vreme. Trebuia să se trezească, totuşi, chiar dacă ar fi rămas surdă şi mută pentru tot restul zilelor!

— Rădăcinile! a urlat deodată Scott. Rădăcinile! Intră!

Am auzit cimentul crăpând şi pe peretele cilindrului, lângă obrazul meu, au apărut crăpături. Trebuia să fug, să fug cât mai repede de acest cataclism. Mi-am reluat cursa grotescă, sfârtecându-mi hainele de asperităţile tunelului, sfâşiindu-mi pielea de pe burtă şi de pe piept. Lanterna se stinsese şi mă târâm prin întuneric la întâmplare, fără măcar să ştiu dacă nu cumva mă

aruncam cu capul înainte într-un nod de rădăcini.

— O să vă vin de hac! O să vă vin de hac! vocifera Scott foarte departe în urma mea.

În ciuda distanţei, conducta făcu să ajungă până la mine ecoul grenadei care se rostogolea pe ciment. Zgomotul greoi înfundat, m-a făcut să-mi trag capul între umeri. Începusem instinctiv să număr... Nu am auzit explozia, dar am fost învăluit în întregime de un suflu fierbinte. O vijelie bruscă m-a împins înainte, precum omul-ghiulea proiectat spre stele. Imediat după aceea pământul s-a prăvălit, în timp ce tunelul se năruia pe o porţiune de peste o sută de metri. Pe umeri eram numai carne vie, iar în gură simţeam un gust de metal. Pământul ploua din toate părţile şi simţeam sub degete crăpăturile care se deschideau în ciment. M-am ghemuit, aşteptând moartea sau sfârşitul cataclismului. Apoi s-a făcut deodată linişte, şi pământul n-a mai căzut peste mine. M-am eliberat cu mişcări lente şi m-am târât mai departe.

— Gisèle? am strigat eu în întuneric. Gisèle?

Infirmiera a gemut. Am scotocit în bagaj şi am scos o lumânare şi bricheta. Flacăra tremurătoare mi-a permis să constat că tunelul era complet astupat în spatele nostru. Explozia îi îngropase pe Scott şi pe Saïd, şi era un miracol că nu avusesem şi noi aceeaşi soartă. Gisèle se uita la mine clipind. Avea un aer total rătăcit şi din nas îi curgea sânge.

— Te simţi bine? am întrebat-o eu, pipăind-o repede. Te simţi bine?

Nu părea rănită. I-am făcut semn să continue să se târască şi am stins lumânarea.

Tot corpul meu era numai durere şi mă târâm gemând ca un jupuit închis într-o mină de sare. Din când în când mă opream să-mi trag sufletul şi să aprind lumânarea. Surprindeam atunci privirea goală a infirmierei fixată asupra mea. Am încercat s-o fac să vorbească, dar nu a bâiguit decât câteva sunete fără înţeles, de parcă şi-ar fi

pierdut graiul. Oare drogul o făcuse definitiv idioată? Din nefericire, era o ipoteză care trebuia luată în calcul.

Apoi ne-am târât parcă un secol, după care întunericul a început să se dilueze şi tunelul a fost invadat de lumină cenuşie. O alunecare de teren descoperise conducta care ieşea deodată sub cerul liber. Lumina zilei pătrundea în subterană prin fisurile cimentului. În partea cealaltă, solul se prăbuşise din nou şi tunelul secret era astupat de un zid de pietre.

Am lovit cu piciorul în peretele fisurat ca să sparg cilindrul. N-a fost nevoie să insist prea mult. În curând cimentul s-a făcut bucăţele şi am putut să scot capul afară. Ne aflam în mijlocul plantaţiei, doar la cinci sute de metri de ferma familiei Chanfrein.

Am mărit spărtura şi am ajutat-o pe Gisèle să iasă din conductă. Eram plini de noroi din cap până în picioare, iar explozia ne transformase hainele în zdrenţe. Gisèle a făcut câţiva paşi apoi a leşinat, căzând la picioarele mele. Mi-am apropiat urechea de pieptul ei. Inima îi bătea mult prea repede, iar venele de la tâmple şi de la frunte se umflaseră de parcă ar fi fost gata să se spargă. I-am tras două palme. A deschis din nou ochii.

Ploaia încetase şi câmpul fumega, învăluindu-ne într-o ceaţă jilavă. Nu puteam să stăm aşa expuşi. Trebuia să ne găsim un adăpost, să ne odihnim puţin şi apoi să pornim mai departe în direcţia plajei, cu speranţa că vom descoperi acel faimos hangar despre care îmi vorbise Madeleine Chanfrein. Am trecut braţul infirmierei pe după umărul meu şi am început s-o trag după mine. Era grea, cumplit de grea.

Am traversat un pâlc de copaci, după ce m-am asigurat că niciun arbore nu semăna nici pe departe cu un crucifix, apoi am ajuns pe un alt câmp, în mijlocul căruia fusese ridicată o cabană folosită drept hangar.

Am hotărât să mă opresc acolo până când Gisèle îşi va veni în fire. Deocamdată nu făcea decât să bâiguie: *Nu înecaţii, nu… Nu sărutul înecaţilor…*, de parcă ar fi fost

urmărită de imaginile unui vis îngrozitor.

M-am prăbuşit în pragul cabanei, care era pe jumătate plină cu baloţi de paie. Am închis imediat obloanele şi uşa, blocând-o cu o bară grea, pe care am aşezat-o transversal. Eram atât de obosit, încât am adormit aproape imediat, cu nasul în paie.

„*Nu trebuie să-ţi pierzi cunoştinţa,* îmi repetam eu luptând împotriva somnului. *În curând vor bombarda insula. Scoală-te! Scoală-te, imbecilule!*”

Dar corpul meu nu răspundea la aceste ordine, şi am început să alunec în inconştienţă, fără să-mi mai pese de timpul care trecea.

CAPITOLUL XV

M-am trezit brusc din cauza unei senzaţii de pericol iminent. Panica mă strângea de gât şi inima îmi bătea cu putere fără să ştiu pentru ce. M-am ridicat. În jurul cabanei se auzeau zgomote ciudate: foşnet de crengi şi pocnituri seci de trunchiuri care se rup. Ai fi zis că o turmă de elefanţi furioşi îşi croia drum prin pădure. Crengile gemeau la trecerea lor şi scoarţa zbura în aşchii. Am alergat la una dintre ferestre şi am încercat să inspectez peisajul printre fantele obloanelor. Ceaţa cenuşie acoperea câmpul cu un voal. La orizontul plantaţiei, jungla forma un zid negru, străbătut de freamăte.

— Cineva înaintează printre copaci, m-am adresat eu în şoaptă infirmierei. Dumnezeule, trebuie să fie ceva uriaş! Ai văzut, cum tremură copacii?

Dar Gisèle s-a mulţumit să se uite ţintă la mine fără să reacţioneze, amorfă. De parcă tot ce se petrecea în jurul nostru nu o mai privea. Şi totuşi, printre trunchiuri se deschidea o tranşee, pădurea se deschidea, brutalizată de braţele unui gigant, şi lucrul acela necunoscut venea spre noi cu intenţia hotărâtă să ne scoată din vizuină. Un ultim trunchi s-a dat la o parte din drum într-o explozie de aşchii, şi deodată am putut să le vedem… *Crucile*! Fiecare era înaltă de cinci-şase metri, şi înaintau folosindu-se de rădăcini ca de o încâlceală de tentacule!

Înaintau! Eliberate de orice înrădăcinare, crucile înaintau brăzdând solul, săpând în pământul afânat un

şanţ adânc de contururi neregulate.

— Vin după noi! a urlat deodată Gisèle, trecând de la apatie direct la panică. Ai văzut? Se deplasează ca nişte animale! Se folosesc de rădăcini ca de nişte labe! Ne vor urmări… oriunde ne vom duce!

În ciuda groazei care punea stăpânire pe mine, nu eram în stare să fac nici cea mai mică mişcare. Crucile ieşeau acum din pădure, extraordinar de suple, ondulându-se, curbându-se cu uşurinţa unei liane. „Braţele” lor îndepărtau trunchiurile, măturau arbuştii, îşi croiau drum cu „mâinile goale”. Bănuielile mele se verificau în modul cel mai sinistru. Totdeauna mă temusem vag de acest moment. Acum trebuia să acceptăm imposibilul, inacceptabilul. Crucile mergeau prin mijlocul plantaţiei, şi încâlceala de rădăcini care constituia organele lor locomotoare distrugeau porumbul, deschizând în sol răni ample, asemănătoare unor cratere de explozie.

Crucile se apropiau de cabană. Dădeau din „braţe” ca nişte acrobaţi pentru a-şi păstra echilibrul, iar lemnul negru al trunchiului se supunea exigenţelor lor fără să crape sau să se despice. Spectacolul era atât de cumplit, de incredibil, încât stăteam lipiţi unul de altul, cu gura căscată, stupizi, hipnotizaţi. Înţelegeam acum de ce soldaţii corpului expediţionar se lăsaseră prinşi fără să tragă nici măcar un foc de armă. Surpriza îi ţintuise locului anulându-le judecata! Ştiam că acele „lucruri” veneau să pună mâna pe noi, să ne distrugă, şi totuşi nici eu şi nici Gisèle nu schiţam nici cea mai mică mişcare de fugă.

Acum crucile ajunseseră la gardul care îngrădea perimetrul cabanei. Lumina cenuşie a zilei cădea direct pe ele, lăsând să se vadă bine construcţia lor incredibilă. Rădăcinile care le susţineau plesneau aerul cu forţa a douăsprezece cozi de crocodil la un loc. Nu mai ştiam dacă am de-a face cu un copac deghizat în animal sau cu un animal travestit în copac. Rădăcinile au atacat

împrejmuirea împrăştiind scândurile şi ţăruşii. Mişunau ca nişte caracatiţe furioase, nişte caracatiţe ciudate care ar fi purtat, în echilibru pe capetele lor, un crucifix de carne neagră, teribil de lucitoare.

Creaturile înaintau, legănându-se la dreapta şi la stânga de parcă ar fi încercat să repereze o pradă. Braţele lor atingeau încet faţada, şi am putut să văd că la fiecare extremitate a grinzii transversale înflorea un mănunchi de liane grupate în pseudopode. Aceste liane viermuiau şi ele, agăţându-se de obloane pentru a le smulge din balamale. Brusc, una dintre cruci, cuprinsă de nerăbdare, a început să se legene astfel încât să lovească cabana cu fiecare dintre „membrele" ei, pe rând. Traversa de lemn negru lovea peretele făcând să zboare din el bucăţi de scândură. Aceste lovituri de berbec ne-au trezit, în sfârşit, din hipnoză, şi am făcut un pas înapoi.

— S-o ştergem! am strigat eu.

M-am uitat la Gisèle. Era verde la faţă.

În momentul acela obloanele s-au făcut ţăndări, şi o grindă neagră, lucind de sevă, a pătruns în încăpere. Lianele de la capetele ei au şuierat în direcţia noastră, încercând să ni se încolăcească după glezne. Ne-am repezit spre scară. Cabana tremura din toate încheieturile, izbită din toate părţile de crucile dezlănţuite. Una reuşise să-şi strecoare capătul stâng al traversei între perete şi grinzile şarpantei şi, folosind toată forţa, smulgea acoperişul, provocând o prăbuşire de ţigle.

Nu am perceput acest tumult decât în mod fragmentar, prin fisurile deschise în pereţi. Crucile îmi apăreau fugitiv, lucitoare şi cu un aspect cauciucat, precum gâturile interminabile ale unei haite de dinozauri plecată la hoinăreală. Ştiam că ne căutau şi că nu vor renunţa până când nu ne vor găsi. Poate că acum eram ultimii supravieţuitori din Tamata. De ce se deranjaseră chiar ele? Poate pentru că acum eram prea

departe de apă, şi înecaţii nu puteau să înainteze atât de departe pe uscat. Sau poate pur şi simplu pentru că foamea lor crescândă nu le mai permitea să lase această treabă de eliminare în seama unor simpli executanţi.

— Torţe! am strigat la Gisèle. Trebuie să facem torţe. Dacă sunt din lemn, atunci trebuie să le fie frică de foc!

Bunul-simţ mi-a obiectat că erau mult prea umede ca să se teamă că vor lua foc la cea mai mică scânteie, dar nu era momentul pentru tergiversări, trebuia să încercăm.

M-am aruncat asupra podelei cu energia pe care ţi-o dă disperarea, desfăcând scândurile cu lovituri de macetă. În câteva minute am fabricat nişte torţe care sfârâiau, răspândind un miros sufocant.

— Să dăm foc cabanei, am zis eu. Poate că asta le va face să se retragă şi noi vom profita ca să fugim!

Dar Gisèle se uita la mine fără să înţeleagă, şi îi vedeam pupilele luptându-se cu somnolenţa. Nu m-am mai ocupat de ea şi am aprins cu torţa baloturile de paie. Focul se transmitea de la un obiect la altul cu o rapiditate extraordinară. A ajuns foarte repede la grinzi. Coloane de fum şi scântei ieşeau prin deschizăturile faţadei, provocând o retragere bruscă a crucilor. Aş fi vrut să am un lansator de flăcări ca să-mi croiesc drum cu două-trei jeturi de napalm. Cu torţa în mână m-am năpustit spre o uşă care dădea spre spatele cabanei şi am apăsat pe clanţă. Căldura din interiorul barăcii incendiate devenea insuportabilă. Flăcările luminau toată plantaţia. Am întredeschis uşa şi am aruncat o privire rapidă. Acum trebuia să alergăm în linie dreaptă spre pădure, rugându-ne ca niciuna dintre creaturi să nu fi avut ideea să atace cabana pe la spate. Eram lac de năduşeală, iar dogoarea focului devenea din clipă în clipă mai insuportabilă.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme! am ţipat la Gisèle. Şarpanta[20] se va prăbuşi! Trebuie să fugim, să

[20] Schelet format prin îmbinarea unor piese de lemn, de metal

fugim din toate puterile. Înţelegi ce spun?

Gisèle a dat molâie din cap. M-am strecurat afară. Abia în momentul acela am auzit zgomotul motoarelor deasupra mea. Mi s-a părut că tot cerul avea să se fisureze din cauza acestei agresiuni sonore. Am ridicat privirea, şi prin fum am văzut silueta strălucitoare a unei cruci de metal zburând prin aer…

O cruce de metal? *Nu… Un bombardier*!

Era un bombardier. Se afla aici ca să-şi golească încărcătura, să ne bombardeze, să transforme insula într-un bolovan steril. În câteva secunde îşi va deschide trapele şi bomba va porni în jos şuierând… O încărcătură nucleară, aşa spusese Harney.

Eram pierduţi. Luminozitatea avea să ne ardă retina, orbindu-ne. Valul de căldură avea să ne jupoaie de vii mai înainte de a fi putut să scoatem vreun strigăt… Întârziasem prea mult în tunel. Acum nimic nu ne mai putea salva. Gisèle s-a aruncat la pieptul meu. Înţelesese şi ea. S-a lipit de mine cu o energie disperată. Unghiile ei mi-au intrat în şale şi gura ei s-a lipit de gura mea pentru sărutul de adio, un reflex trupesc pur animalic.

Apoi la orizontul pădurii am văzut ridicându-se o perdea stacojie. O cortină de flăcări care părea că ţâşneşte din sol ca să prăjească pântecele norilor. Mirosul caracteristic m-a lovit drept în faţă, în timp ce părul meu sfârâia.

Am strâns-o de umeri pe Gisèle.

— Napalm! am bâiguit eu. Nu e o încărcătură nucleară. *S-au mulţumit să treacă insula prin napalm*! Mai avem o şansă…

— Da, a şoptit Gisèle cu gura lipită de buzele mele. Mlaştina…

Haloul de căldură şi de scântei le făcuse pe agresoarele noastre să bată în retragere. Iar fumul forma un adevărat paravan de care trebuia să ne folosim. Am luat-o la fugă, trăgând-o pe Gisèle de mână,

---

etc., destinat să susțină o construcție, un acoperiș etc.

aşteptându-mă în fiecare secundă să mă izbesc de trunchiul unei cruci. Alergam prin ierburile înalte cu repeziciunea unui animal încolţit. În spatele meu, cabana trosnea năruindu-se. Gheizere de scântei urcau în noapte din panaşele de fum, vârtejuri aurite ce păreau că vor să mistuie cerul.

Nici măcar nu mai ştiam dacă Gisèle alerga în urma mea. Eu alergam pentru pielea mea, cu spaima în mine, preocupat numai de propria mea supravieţuire. O dată sau de două ori am avut impresia că o umbră enormă se deplasa paralel cu mine, şi am cotit scurt, fără măcar să întorc capul. Focul duduia în cele patru puncte cardinale, cuprinzând plantaţiile, rostogolindu-şi prin porumb revărsările incandescente. Curgea ca un fluviu de lavă, fără să cruţe nimic în drumul lui. M-a fulgerat gândul că Tamata va arde în întregime. În câteva ore, insula nu va mai fi decât un imens jăratic. Focul se va năpusti asupra câmpurilor, asupra pădurilor, pustiind pământurile, mistuind copacii… toţi copacii. Oare crucile vor avea timp să se refugieze spre mlaştină sau focul le va încercui, arzându-le carnea lemnoasă?

Alergam ca un nebun. Crengile şi tufişurile îmi zgâriau faţa. Îmi simţeam bagajul desfăcându-se, împrăştiindu-se, dar nu aveam timp să mă opresc, nici măcar să-mi încetinesc cursa. Focul alerga pe urmele mele, focul îmi adulmeca paşii. În sfârşit am simţit pământ umed sub picioare şi am ştiut că mă apropiam de mlaştină. Mă sufocam. Vântul îndrepta torente de fum spre larg, şi pielea mea avea acum culoarea funinginii.

„*Crucile au ars,* îmi repetam eu*. Căldura le-a uscat seva şi focul li s-a propagat în rădăcini. Ard. Mor. Dacă aş avea timp să mă întorc, aş putea să le văd cum aleargă pe câmp, cu o coamă de flăcări pe scoarţă.*”

Dar ştiam că îmi îndrugam poveşti. Crucile bătuseră în retragere la primul semn de incendiu, iar eu mergeam în realitate pe acelaşi drum ca şi ele. Alergam

ca şi ele, căutând refugiu în umiditatea mlaştinii!

Am tuşit, poticnindu-mă. Roiurile de scântei mânate de vânt îmi devorau pielea, şi nu mai voiam decât să mă arunc în apa vâscoasă a mlaştinii ca să scap de această durere crescândă. Mi-am înăbuşit un rânjet. După ce făcusem pe dracu' în patru ca să fug de supa mlaştinii, iată că alergam să plonjez în ea, de bună voie… *Şi de data asta fără costum de protecţie*!

„Dacă scap, mi-am zis eu*, ajung la plajă, îl găsesc pe Hoang şi o ştergem amândoi pe pluta lui!*"

M-am împiedicat de o rădăcină şi m-am rostogolit pe panta care mărginea malul mlaştinii. De data asta rădăcinile mi-au ciopârţit hainele, iar eu am plonjat aproape gol în apa tulbure.

Deasupra mea cerul era roşu.

CAPITOLUL XVI

Eram singur, o pierdusem pe Gisèle.

Tamata se calcina pârâind. Rădăcinile care acopereau malul ardeau degajând o sevă neagră, caramel vegetal care se carboniza în contact cu pietrele încinse până la alb. Ca să fug de fierbinţeala din aer, am plonjat în apă, primind contactul cu supa vâscoasă a mlaştinii ca pe o eliberare.

„*Înoţi în otravă*, îmi repetam eu. *Te intoxici. Chiar nu-ţi mai aminteşti de metamorfozele din ultimele trei zile?*”

Prudenţa cea mai elementară îmi striga să ies cât mai repede din supa aceea, să mă refugiez pe o insuliţă de turbă. Am început să înot. Fumul acoperea braţul de apă cu un voal asfixiant care îmi ardea plămânii. M-am căţărat orbeşte pe o insuliţă, fără să ştiu cât timp voi putea să suport vântul incendiului. Vegetaţia pârâia, se răsucea, sărind în aer. Dovleci, tărtăcuţe buboase, explodau ca nişte legume infernale. Iarba se mistuia ca un fitil de dinamită şi cel mai mic tufiş căpăta o aureolă cu luciri de flash, de parcă flora insulei n-ar fi fost concepută decât pentru această nimicire prin foc.

Ca să fug de căldură, a trebuit să intru în stuf. Mi s-a părut că umbre uriaşe se deplasau prin mlaştină. Poate crucile.

Cruci pârlite, pline de pete carbonizate.

M-am agăţat de o rădăcină, ca un naufragiat de o scândură şi am închis ochii. Probabil că un timp mi-am pierdut cunoştinţa, pentru că atunci când am deschis

din nou ochii se făcuse ziua.

Flăcările erau ceva mai mici, dar încă mai stăruiau pe mal alimentându-se cu încăpăţânare cu puţinele crenguţe care mai rămăseseră intacte.

Respiram din greu. Saturat de carbon, aerul însuşi avea ceva otrăvit. Deodată, pe când ieşeam din stuf, am văzut-o pe Gisèle venind spre mine, neagră de funingine şi complet goală. Mergea prin mâl cu privirea rătăcită şi cu părul ars. Îşi trăgea după ea bagajul şi îngâna vorbe fără şir. Am agitat mâinile pentru a-i atrage atenţia. În primul moment s-a speriat, căci, aşa cum eram plin de noroi, m-a luat probabil drept unul dintre morţii-vii care bântuiau mlaştina. M-a recunoscut însă după voce. Clănţănea din dinţi şi părea în stare de şoc.

— Un crucifix a fost gată să mă prindă, mi-a spus ea hohotind. Ticălosule, m-ai părăsit!… Ticălosule!…

A încercat să mă pălmuiască, apoi să-mi zgârie faţa. A trebuit s-o prind de mâini.

— Linişteşte-te, i-am spus. Vom coborî spre ocean. Dacă individul acela, Hoang, mai este încă acolo, o să plecăm pe pluta lui, dacă nu, vom încerca să ne facem singuri una.

Gisèle a încuviinţat dând din cap. Nu mai era în stare să-mi impună legea regulamentului. Înţelesese că nu o să putem scăpa veşnic de crucile rătăcitoare şi că de acum înainte partida se juca într-un interval de câteva ore.

— Apa asta e otrăvită, s-a lamentat ea. Nu vreau să mă transform… Nu vreau.

Vorbea ca în vis, cu o voce atonă, înghiţind silabele.

— Încă nu putem pune piciorul pe mal, am zis eu. Focul încă nu s-a stins. Solul şi pietrele sunt fierbinţi. Va trebui să plouă. Până atunci vom fi forţaţi să rămânem aici.

A făcut bot ca o fetiţă ofensată. Tranchilizantele îi paralizaseră complet creierul şi aveam impresia că mă adresez unui debil mintal.

Trăgând-o după mine pe femeia aceea înaltă cu ochi de somnambul, am început să cobor spre ocean. Eram nerăbdător să ajung la ambulanţă, să trântesc portiera în urma mea şi să pornesc motorul. Dar Gisèle îmi încetinea considerabil înaintarea. I se întâmpla să alunece în mâl şi să dispară sub apă. Nu aveam nici ce bea, nici ce mânca. Mă durea gâtul şi aveam ameţeli, din ce în ce mai frecvente, care îmi presărau cu musculiţe câmpul vizual.

— Nu mai pot, a gemut Gisèle. N-o să reuşim… Lasă-mă să dorm. Mi-e atât de somn!

Pur şi simplu crăpăm de sete şi tentaţia de a bea din apa mlaştinii devenea din ce în ce mai puternică.

— Ambulanţa, am zis eu suspinând. Trebuie să ajungem la ambulanţă. Acolo avem rezerve de hrană şi apă. Şi tot acolo ai să poţi dormi.

Gisèle a dat din cap şi a început din nou să meargă, ca un puşti momit cu o prăjitură.

Perspectiva că voi putea în sfârşit să-mi potolesc setea fără nici nu pericol îmi dădea aripi. Din păcate, fumul şi incendiul distruseseră punctele noastre de reper. Ne-am rătăcit în mlaştină. În fiecare moment mă temeam că voi vedea ivindu-se una dintre crucile care ne atacaseră în cursul nopţii, iar acum eram prea slăbiţi ca să fugim. Nu încăpea nicio îndoială că le va fi foarte uşor crucilor să ne prindă… De ce n-o făcuseră? Poate că le dezorientase incendiul. Sau poate că lăsau apa mlaştinii să ne transforme în înecaţi. Această ultimă ipoteză mi s-a părut mai veridică. Fiecare minut în plus petrecut în mlaştină provoca modificări subtile în interiorul organismelor noastre. Mai aveam mult până când vom începe să vomăm alge şi peşti vii?

— Mai ai pastile deshidratante? am întrebat-o pe Gisèle arătând spre bagajul pe care se încăpăţâna să-l tragă după ea.

Văzând că nu răspunde, am scotocit eu însumi în rucsac. Până la urmă am descoperit tubul, năclăit de

mâl. Avertismentele infirmierei mi-au revenit în minte imediat ce am pus pe limbă prima pastilă. *E vorba de un medicament experimental care, în doză mare, poate să provoace o deshidratare tisulară incontrolabilă şi…*

Am înghiţit două pastile una după alta. Îmi era frică de ceea ce se petrecea sub apă, de ceea ce li se întâmpla în acel moment picioarelor mele, burţii… *sexului meu*. Carnea mea îşi pierdea din nou sensibilitatea, coapsele îmi deveneau de lemn. Voi urina din nou mormoloci? O să mi se umfle din nou picioarele?

Atunci când mă aşteptam mai puţin, Gisèle a ieşit din transă mi-a smuls din mână tubul cu pastile. I-a scos capacul şi l-a dus gură cu intenţia evidentă de a înghiţi tot conţinutul.

— Stai! am răcnit eu. Eşti ţicnită!

M-am repezit la ea, dar infirmiera m-a îmbrâncit cu brutalitate.

— Nu vreau să devin o înecată! a vociferat ea. Nu vreau să devin o înecată!

Mesteca pastilele scoţând spumă pe la colţurile gurii. Am apucat-o de gât şi i-am tras o directă la ficat, sperând că o voi face să dea totul afară. S-a frânt de mijloc şi a vomat peste mine.

— La dracu’! am exclamat eu înfuriat. Ce idioată! Câte ai înghiţit?

Gisèle sughiţa. Ochii i se agitau ca două bile albe, contrastând cu faţa neagră de fum şi cu părul ars de incendiu. Se zvârcolea ca o apucată şi ţopăia în loc, stârnind stropi mari de apă clocită. I-am luat tubul şi l-am vârât la fundul rucsacului. Epuizasem rezerva de răbdare. Am apucat-o de umăr şi am tras-o după mine. Picioarele amorţite îmi făceau mersul nesigur. A fost gata să cad şi să beau şi eu o gură de apă.

Fumul înţepător al incendiului îmi usca gura. Limba îşi dublase volumul şi în fundul gâtului simţeam un gust de mâl. Am forţat-o pe Gisèle să urce pe un soi de recif de noroi întărit. Avea un aer rătăcit şi continua să

vomeze nişte bale cu spumă. Picioarele noastre se umflaseră şi pielea prezenta din nou acel aspect băşicat dezagreabil. Carnea îmi atârna în pliuri dizgraţioase peste genunchi şi aveam impresia că sunt un rinocer cu pielea plutind.

Gisèle sughiţa, agitată de spasme incontrolabile. Câte pastile înghiţise? Cinci, şase? De la a câta pastilă în sus începea corpul să se usuce căpătând consistenţa unei piei tăbăcite? Efectul acesta fiziologic era real sau numai o fantasmă? În cursul ultimilor ani putusem să constat uşurinţa cu care se năşteau legendele în cadrul diferitelor unităţi. Frica şi oboseala făceau minţile ciudat de permeabile la cele mai mari aiureli. Am întrebat-o pe Gisèle. Infirmiera a dat din umeri cu indiferenţă.

— N-are importanţă, a murmurat ea. Prea obosită ca să vorbesc. Prea obosită…

Şi eu mă aflam în aceeaşi stare fizică. Epuizarea mă împiedica să iau în serios cazul infirmierei. De acum, o indiferenţă egoistă, de animal ameninţat, îmi guverna reacţiile.

Ne învăluia un fum plin de scântei şi eram perfect conştient că temutele cruci puteau cu uşurinţă să se deplaseze la adăpostul acestui paravan de fum.

Abia îmi trecuse prin minte acest gând, şi din perdeaua de funingine s-a ivit o cruce…

Într-o clipă a fost lângă noi, dominându-ne cu masa ei enormă, cumplită. Braţele i se agitau în aer. Am văzut-o aplecându-se…

Da, nu inventez nimic. Am văzut-o îndoindu-se, flexibilă ca un trunchi de palmier, braţele transversale apropiindu-i-se şi mănunchiurile de liane ce ieşeau de la extremităţi încercând să se încolăcească, şuierând, de mâinile infirmierei, care şi le ridicase cu o mişcare instinctivă de apărare. Asta s-a întâmplat într-o secundă. Am văzut-o pe infirmieră urlând, dar n-am auzit nimic. Poate că doar deschisese gura fără să reuşească să

scoată vreun sunet.

Am întors capul, am apucat-o pe Gisèle şi m-am aruncat în apă, înotând cu un braţ, ca un salvator care trage după el un înecat. În spatele nostru crucea se răsucea, furioasă. În gură aveam un gust de sânge şi mâlul mă orbea, dar înotam cu îndârjire, lovind cu braţele noroiul şi ierburile acvatice.

Mai târziu, după ce ceaţa ne-a învăluit din nou, m-am oprit în stuf ca să-mi trag sufletul.

— O să reuşim, i-am spus Gisèlei strângând-o în braţe. Îţi jur că vom reuşi. De acum ambulanţa nu mai poate fi prea departe.

Infirmiera îşi legăna capul fără să răspundă. Mi s-a părut că avea buzele uscate şi pielea feţei zbârcită. Un moment am avut impresia că-i vorbesc unei mumii, scoasă recent din sarcofagul ei, şi a trebuit să clipesc de câteva ori ca să alung iluzia.

Am căzut într-un somn plin de coşmaruri. *O vedeam pe Gisèle la picioarele crucii. Crucifixul se îndrepta ridicând-o pe femeia captivă cu braţele întinse în aer, ca o condamnată care e urcată pe instrumentul de tortură. Era o cruce enormă, ar fi fost numai bună pentru un gigant, iar Gisèle, atât de mică, simţea cum mâinile i se întind dureros de-o parte şi de alta pe măsură ce grinda transversală îşi recăpăta aspectul rectiliniu. Tensiunea era atât de mare, încât lianele înnodate în jurul mâinilor îi pătrundeau în carne până la os, dând la iveală articulaţia dintre radius şi cubitus. Deodată, de parcă asta n-ar fi fost destul, crucifixul îşi ducea cu brutalitate braţele spre spate, sporind tensiunea legăturilor. De data asta corpul tinerei femei se dezarticula şi îi vedeam pieptul plesnind ca o haină prea strâmtă pe torsul unui colos. Pielea dintre sâni i se rupea, lăsând să iasă la iveală sternul…*

M-am trezit cu gura deschisă şi cu faţa plină de o sudoare uleioasă.

Mi-au trebuit două zile ca să găsesc ambulanţa. Două

zile de groază petrecute în mâl şi pândind clipocitul apei ca să descopăr înaintarea crucilor care hoinăreau prin mlaştină. Setea şi foamea mă torturau, provocând în capul meu o febră mocnită, populată cu imagini de groază. Când aproape că ajunsesem la uscat, vreo trei-patru înecaţi s-au ivit din mâl îndreptându-se spre noi. Întindeau mâinile ca să ne prindă în braţe şi din gură le ieşeau torente de apă.

M-am smuls din noroi şi am mers clătinându-mă până la ambulanţă, trăgând după mine trupul sleit al infirmierei. În timp ce manevram deschiderea portierei, înecaţii băteau greoi pasul pe loc în spatele meu, încercând să pună piciorul pe mal.

— Urcă! i-am strigat infirmierei. Urcă!

Dar nu mai avea forţă. A trebuit s-o arunc înăuntru şi să urc şi eu în urma ei. Unul dintre înecaţi a încercat să mă prindă de gleznă, dar am trântit portiera blindată şi i-am secţionat degetele.

— Am reuşit! am exultat eu, scuturând-o pe Gisèle. Am reuşit.

Infirmiera n-a răspuns. De partea cealaltă a parbrizului antiglonţ, înecaţii vomau valuri neîntrerupte de apă amestecată cu mâl. I-am sfidat pornind ştergătoarele de parbriz.

M-am retras în partea din spate a ambulanţei, ca să nu mai văd feţele acelea de peşti fierţi, ale căror cărnuri moi se striveau de geamurile laterale.

În interiorul vehiculului eram oarecum în siguranţă, căci înecaţii n-ar fi reuşit să forţeze portierele. De asta eram sigur… Rămânea însă ameninţarea crucilor.

Am băut şi am mâncat cu o mare plăcere, ajutând-o şi pe Gisèle să facă la fel, apoi am spălat şi am dezinfectat cu grijă corpurile noastre. Acum, când nu mai mergeam prin apă, picioarele se dovedeau şi mai fragile decât aş fi crezut. Moi şi fără forţă, nu erau în stare să apese pe pedale. Apoi, cât lipsisem noi solul se îmbibase de apă şi roţile vehiculului erau împotmolite până la jumătate. O

tentativă de demarare le-ar fi împotmolit şi mai rău în stratul de noroi de pe mal.

Am descoperit deci, cu oarecare descurajare, că ambulanţa rămânea condamnată la nemişcare câtă vreme nu ieşeam să strecor table sub roţi, aşa cum se face de obicei în cazul camioanelor împotmolite. Numai că tablele perforate necesare acestei manevre se aflau acum fixate pe acoperiş, *ceea ce implica manipulări îndelungi în afara ambulanţei*... printre înecaţii ale căror mâini moi loveau în cadenţă în lateralele maşinii. O astfel de operaţiune era curată sinucidere. Ca să-mi amăgesc neliniştea, am început să vorbesc singur, apoi, văzând că Gisèle tace, am luat un creion, un blocnotes şi am început să redactez un fel de raport, ca să rămână o dovadă a acestei aventuri stupide şi îngrozitoare.

În următoarele şase ore situaţia a rămas aceeaşi. Scriam fără întrerupere, umplând foile, cu degetele amorţite, trăgând cu urechea la zgomotele de afară. Eram ca un asediat baricadat într-o fortăreaţă de fier. Înecaţii se învârteau neobosit în jurul ambulanţei, dar pumnii lor moi nu puteau să provoace nicio stricăciune construcţiei blindate, ale cărei roţi însă continuau să se înfunde în noroi.

Aşadar, adăpostul la care ajunsesem cu atâta osteneală era şi el o închisoare! Eram forţat să constat că, atunci când nu voi mai avea alimente şi va trebui să ies, deznodământul avea să fie cât se poate de logic şi de cumplit. Şi mai ştiam că timpul trece în dezavantajul meu. Cu cât aşteptam mai mult, cu atât riscam mai mult să nu-l mai pot prinde pe Hoang înainte ca el să-şi lanseze pluta la apă. Bineînţeles, ar fi trebuit să mă aventurez afară şi să alerg până la plajă, să-mi croiesc drum prin vegetaţie şi să galopez până la ocean. Da... dar erau înecaţii. Iar picioarele mele se aflau într-o stare care nu-mi permitea să mă gândesc la performanţe maratonice!

Şi, pe deasupra, mai era şi Gisèle, pe care nu mă

puteam hotărî s-o abandonez.

Am aşteptat, incapabil să iau o decizie, ghemuit pe una dintre brancarde. Lângă mine, Gisèle se usca lent, căpătând aspectul unei femei bătrâne. Avea faţa brăzdată de riduri pe care nu i le mai văzusem niciodată. Musculatura se topea, iar sânii i se înmuiau uşor, de la o oră la alta. Mă întrebam, într-un fel de năuceală, peste cât timp se va fărâmiţa şi dacă în curând am să mă trezesc lângă mine cu o grămăjoară de ţărână.

Mâinile îmi tremurau, făcându-mi scrisul ilizibil. Pândeam prin parbriz mişcările înecaţilor, sperând într-o retragere bruscă permiţându-mi astfel să descui portiera şi să mă năpustesc spre pădure.

Cât era de aici până la plajă? Un kilometru? Doi?

Dar oare Hoang reuşise măcar sa ajungă la plajă? Nu mă agăţăm de o speranţă înşelătoare? Şi dacă totuşi crucile îi făcuseră şi lui de petrecanie? Şi pe urmă mai fusese şi napalmul. Poate că flăcările îl surprinseseră pe mal, cu sculele în mână, carbonizându-l în mijlocul trunchiurilor pe care tocmai le asambla.

Am avut sentimentul că toată povestea asta nu avea niciun sens şi că nu voi şti niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat în Tamata. De-a lungul orelor, îmi trecea mereu prin minte gândul sinuciderii, copleşit de o descurajare fără margini, care aproape că mă făcea să invidiez starea larvară în care se afla Gisèle.

Ambulanţa începuse să se lase spre spate, ca o navă care se scufundă de la pupă. Am presupus că infiltrările transformaseră mâlul într-un fel de nisip mişcător şi că malul ne înghiţea încetul cu încetul.

Ar fi trebuit să mă hotărăsc să ies, eram perfect conştient de asta, căci, pornind motorul, îmi era teamă că voi accelera procesul de împotmolire.

De altfel, am remarcat eu destul de stupid, aproape că nu mai aveam cerneală şi devenea evident că mi-ar fi fost imposibil să continui redactarea acelui raport *in*

extenso[21].

Gândurile mi se destrămau, sărind de la una la alta, fără nicio legătură, incapabile să urmărească un fir logic.

Aveam un cablu şi un troliu în partea din faţă. Dar voi avea timp să fixez cablul de unul dintre trunchiurile de pe mal mai înainte ca înecaţii să pună mâna pe mine? Mă îndoiam. Şi decât să fac cunoştinţă cu sărutarea lor scârboasă, mai bine îmi tăiam neîntârziat venele cu bisturiul din trusa de prim ajutor…

Stăteam aşa, chinuit de gânduri, când cerul a reînceput să vibreze. Cu mâinile crispate pe volan, am văzut bombardierul trecând cu zgomot pe deasupra capului meu.

Revenise, revenise să-şi desăvârşească treaba, să prefacă în cenuşă ultimele insuliţe de vegetaţie care supravieţuiseră primului bombardament.

Revenise pentru a reaprinde focul infernului…

Nu se va opri până când Tamata nu va redeveni un bolovan gol şi neted aşezat pe întinderea oceanului. O stâncă nelocuibilă.

[21] Pe larg, în detaliu; în întregime.

CAPITOLUL XVII

Avionul brăzda cerul, lucind ca o lamă. Nu purta niciun însemn de identificare militară, ceea ce-l făcea să devină şi mai ameninţător. Huruitul motoarelor era atât de puternic, încât tabla ambulanţei şi geamurile parbrizului au început să vibreze. Mi s-a părut că toată natura din jur tremura. M-am repezit la volan, am pornit motorul şi am dat înapoi. Ambulanţa s-a deplasat în spate împotmolindu-se şi mai mult. Am accelerat, angajând deliberat vehiculul în mocirla mlaştinii.

Ştiam că aveam la dispoziţie numai câteva minute ca să-mi găsesc un adăpost, după aceea napalmul îşi va revărsa rotocoalele distrugătoare asupra pădurii. Vom fi înconjuraţi de flăcări mari de câţiva metri, care vor asalta furgonul, înnegrindu-l, provocând explozia rezervorului, cu toată protecţia lui ignifugă. Nimic nu putea să reziste napalmului. Căldura lui va topi cauciucurile şi va înmuia treptat tabla… Nu exista decât o singură soluţie: *scufundarea ambulanţei*, înecarea ei în fundul mlaştinii, acolo unde să fie la adăpost de uraganul de foc. Am ambalat motorul. Roţile patinau împotmolindu-se, dar terenul se surpa sub greutatea noastră, făcându-ne să ne răsturnăm lamentabil spre mlaştină. Am simţit mâlul alunecând sub roţi, aspirându-ne ca o avalanşă molatică.

Am forţat-o pe Gisèle să se instaleze în faţă, apoi am îngrămădit repede în cabină obiectele de care vom avea nevoie în a doua fază a operaţiunii. La drept vorbind, planul ăsta însemna curată nebunie, dar nu eram în

stare să-mi imaginez altul. Trebuia să improvizez, fără să stau să reflectez… Am deschis uşa din spate, astfel încât să accelerez scufundarea furgonului, apoi m-am întors în cabină, închizând cu grijă uşa despărţitoare. Uşa aceasta care, în mod normal, ar fi trebuit să fie perfect etanşă, făcea din cabină un compartiment ferit de infiltraţii, un fel de cameră în care am fi putut supravieţui atâta vreme cât ne va rămâne puţin oxigen.

Ambulanţa aluneca rapid, atrasă de forţa formidabilă a mlaştinii. Auzeam apa care pătrundea clocotind în partea din spate, rezervată transportului răniţilor. Apa lovea în uşa despărţitoare, zgâlţâind metalul cu ghearele ei ude. Am apăsat puternic pe acceleraţie. Bule enorme se spărgeau de o parte şi de alta a vehiculului. Ne scufundam. Mlaştina ne înghiţea. Roţile răscoleau mâlul, grăbindu-ne naufragiul. Simţeam o apăsare. Unghiul de înclinare mă lipea de scaun. Lângă mine, Gisèle stătea nepăsătoare, pierdută în visarea ei comatoasă. Mâinile mi s-au crispat pe volan. Şi dacă peretele etanş ceda? Şi dacă apa pătrundea cu brutalitate în cabină, şi dacă…

Apa noroioasă ajunsese acum până la parbriz. Era o senzaţie cumplită să te simţi scufundându-te în adâncurile fetide ale braţului de apă. Eram înspăimântat. Înspăimântat şi cumplit de singur…

Noroiul a acoperit parbrizul. Acum coboram încet spre fund într-un ralanti interminabil. Apa era prea murdară ca să putem distinge ceva din peisajul acvatic. Am numărat secundele, mirându-mă că nu atinsesem deja fundul. Poate că mlaştina era foarte adâncă în locul acela. Şi dacă ne cufundam la peste cincizeci de metri? Ne-ar fi fost imposibil să mai revenim la suprafaţă. Spaima mă paraliza cu mâinile pe volan. Motorul duduia întruna, inutil în locaşul lui etanş. L-am oprit. Un şoc brutal ne-a făcut să sărim în sus de pe scaune, apoi ambulanţa a căzut greoaie pe roţi. Ajunsesem la fund. Am încercat să-mi disciplinez respiraţia ca să consum cât mai puţin oxigen cu putinţă. Oricum, fiind doi într-un

spaţiu atât de redus, foarte curând vom duce lipsă de aer. Ierburi acvatice s-au lipit de parbriz şi am zărit un bot de peşte curios care ne privea din spatele ştergătoarelor.

— Gisèle? am şoptit eu. Te simţi bine?

Dar ea nu mi-a răspuns. Totuşi, aş fi avut nevoie să aud o voce în momentul acela. În realitate, aş fi dat orice să mai fie în stare să strige la mine, să mă facă laş, aşa cum se întâmplase de atâtea ori în trecut. Dar nu mai era decât o păpuşă mare şi ofilită, cu obrajii brăzdaţi de riduri ce se adânceau de la o oră la alta.

Am închis ochii; un aer gros se strecura în plămânii mei. Tabla răsuna de loviturile de coadă ale peştilor, făcându-mă să tresar. M-am uitat instinctiv deasupra capului. Începuse bombardierul să-şi golească încărcătura? Se revărsa napalmul lichid peste Tamata, transformând în cenuşă ultimele insuliţe de vegetaţie?

M-am aplecat după unul dintre tuburile de oxigen luate din rezervă ceva mai înainte. Erau nişte containere destinate răniţilor cu dificultăţi respiratorii. Autonomia lor era foarte redusă şi nu se putea deloc compara cu cea a tuburilor de oxigen care se folosesc la scufundările marine. L-am fixat pe primul pe pieptul infirmierei cu ajutorul unei curele. Când va veni momentul, îi voi pune la gură mica mască transparentă, fixându-i-o cu o bucată de leucoplast.

M-am uitat la ceasul de bord. Trecuseră deja trei minute… Aerul devenea siropos şi începeam să gâfâi. Sudoarea grasă care îmi picura din sprâncene făcea să mă usture ochii. Trebuia să aştept, să aştept cât mai mult posibil. Să nu părăsesc ambulanţa decât în ultimul moment, altfel riscam să ies la suprafaţă chiar în mijlocul incendiului. Odată, în sud, văzusem napalmul acoperind un lac. Focul ardea la suprafaţa apei de parcă puţin i-ar fi păsat de elementul lichid. Dacă mă înşelam în estimările mele, am fi ieşit la suprafaţă chiar în mijlocul focarului, arzându-ne faţa şi plămânii.

Mă sufocam, şi Gisèle începea să geamă, legănându-şi capul. Îşi zgâria pieptul cu mâna ei slabă. I-am aplicat pe faţă mica mască translucidă şi am deschis uşurel valva tubului de oxigen. Căldura din cabină începuse să crească. Am pus mâna pe geamul parbrizului şi mi s-a părut anormal de cald. S-au ivit deodată nişte peşti care s-au lovit de capotă. Păreau dezorientaţi, bolnavi. Am tras concluzia că temperatura braţului de apă crescuse îngrijorător. Bombardierul îşi făcuse treaba. Tamata era acoperită de lavă. Ea va distruge şi ultimul fir de iarbă, transformând scoarţa în cărbune şi spărgând pietrele.

Focul… Focul purificator care trebuia să nimicească toţi monştrii. Nimeni nu putea să-i reziste, nici măcar crucile. Mi se părea că le văd răsucindu-se în timp ce flăcările le distrugeau carnea lemnoasă. Le auzeam seva clocotind, aproape că distingeam şi gesticulaţia disperată a ramurilor. În câteva minute, toate vor fi distruse şi Tamata va redeveni un bolovan steril, o stâncă fără nume pierdută în imensitatea oceanului.

Un peşte s-a izbit de parbriz, apoi s-a răsturnat pe spate mort, şi a urcat încetişor spre suprafaţă. Mi-am lipit faţa de geam. O lumină mare şi galbenă scânteia deasupra noastră, acoperindu-ne ca o pânză de aur lichid. Focul…

Curgea la suprafaţa braţului de apă. Probabil că de partea cealaltă a portierei apa avea vreo cincizeci de grade. Mi-am pus masca pe gură şi am respirat puţin oxigen. Capul a început să-mi huruie şi puncte negre îmi dansau în faţa ochilor. Oxigenul mi-a făcut bine şi palpitaţia dureroasă din cap s-a estompat. Am inspirat lent.

O lucire aurie scălda fundul mlaştinii, venind dinspre suprafaţă, artificială, ciudată, precum fasciculul unui proiector. Am zărit o pădure de ierburi mari cu aspect cauciucat şi trunchiuri de copaci în putrefacţie. Lumina scânteia de parcă deasupra capetelor noastre ar fi izbucnit un foc de artificii. Fiind puţin cam ameţit nu am

remarcat imediat că stau cu picioarele într-o băltoacă de apă stătută… Un firicel se infiltra pe sub uşa despărţitoare. Gisèle chircită pe scaunul ei, rămânea nepăsătoare la toată această înlănţuire de evenimente. Buzele ei ridate schiţau din când în când un zâmbet sau murmurau ceva care părea începutul unei fraze imediat abandonate.

„*Când toate crucile vor fi distruse, vraja va înceta,* mi-am zis eu*. Şi ea va redeveni ca înainte…*"

Dar ştiam că nu era adevărat. Nu ne aflam într-unul dintre acele romane de doi bani în care blestemul dispare la cântatul cocoşului. Deshidratarea îşi va continua opera chiar şi după distrugerea ultimului copac, sclerozându-i lent ţesuturile, accelerând procesul de senilizare.

În jurul nostru lumina aurie se estompa încetişor şi mlaştina îşi recăpăta opacitatea de la început. Am examinat din nou suprafaţa. Focarul se stingea. Peste câteva clipe trebuia să părăsim ambulanţa şi să profităm de puţinul oxigen care mai rămăsese în tuburi pentru a ajunge la suprafaţă.

Mi-am lipit bine masca pe faţă cu câteva benzi adezive, căci nu voiam s-o pierd în timpul urcării la suprafaţă. După aceea am vârât tubul la centura pantalonilor.

Acum urma partea cea mai grea. Trebuia să cobor geamurile şi să las apa să pătrundă în cabină. Îmi era teamă că Gisèle va intra în panică. Dacă se zbătea, ar fi putut să-şi smulgă masca… Şi, cu aceeaşi ocazie, şi pe a mea. Mi-am lipit încă o dată faţa de geam. Scânteierea de la suprafaţă se stinsese. Trebuia să ieşim, tuburile de oxigen se goliseră deja mai mult de jumătate.

Am strâns din dinţi şi am coborât încet geamul lateral. Un val de apă tulbure a pătruns imediat în cabină, izbindu-mă în faţă. Am apucat-o pe Gisèle de mână ca să-i stăvilesc orice gest, dar a rămas complet pasivă, indiferentă la ce se întâmpla. Apa mlaştinii urca rapid

de-a lungul scaunelor. Era anormal de caldă, aproape fierbinte şi aveam impresia că mă aflu într-o cadă.

Când apa mi-a ajuns la piept, m-am căznit să deschid portiera, dar presiunea era încă prea puternică. Mi-a fost teamă o clipă ca nu cumva portiera să se fi blocat din cauza şocului. Apa clocită începea să-mi acopere faţa. Mi-am apăsat cu toată puterea masca pe nas ca să împiedic infiltrările şi am lovit cu umărul în portieră. De data asta s-a deschis. Am ieşit din cabină trăgând-o pe Gisèle după mine. Apa îi mai alungase puţin din năuceală şi dădea semne de spaimă. Se zbătea, şi am înţeles că apa îi pătrundea în mască, dovadă şiragurile de bule ce îi ieşeau pe obraji.

Trebuia să urcăm. Să urcăm rugându-ne ca focul să-şi fi pierdut intensitatea la suprafaţă. Înotând cu un braţ, am încercat s-o trag după mine pe Gisèle care se zbătea. Apa îmi intra în mască şi simţeam în gură un gust de mâl. Am lovit puternic cu piciorul de fund ca să mă smulg din strânsoarea mâlului. Câţi metri ne despărţeau de suprafaţă? Cinci, şase? Mai mulţi?

Am înotat cu stângăcie în supa fierbinte, a cărei temperatură creştea, pe măsură ce mă ridicam la suprafaţă, devenind aproape insuportabilă. O ţineam pe Gisèle cum puteam mai bine, ştiind că era pe cale să se înece. În jurul meu apa începea să se lumineze. Urcarea spre suprafaţă mi se părea interminabilă; eram ca o muscă împotmolită în sirop. Gisèle se zbătea, stingherindu-mi înaintarea. Mă trăgea în jos, ducându-mă spre fund. În sfârşit am ieşit cu capul la suprafaţă într-o îngrămădire de alge carbonizate, vâscoase. Apa era neagră ca smoala, acoperită din loc în loc cu o peliculă groasă de catran. Am ridicat-o pe Gisèle în aer liber şi i-am smuls masca. A tuşit şi a vomat. Am înotat spre mal.

Aerul era îmbâcsit de un fum negru, care acoperea complet peisajul. M-am ars atingând malul. Căldura întărise pământul ca pentru un vas din lut ars.

Rămăşiţele carbonizate ale înecaţilor erau prinse în acest soclu. Incendiul îi redusese la jumătate, făcând din ei nişte păpuşi ciudate de gudron, chircite în poziţia fetusului. Pământul şi pietrele erau atât de fierbinţi, încât a trebuit să renunţ să mă ridic pe uscat. Vântul mâna vârtejuri de cenuşă la nivelul solului, făcând aerul irespirabil. M-am refugiat într-un ochi de apă, cu Gisèle la pieptul meu. Am rămas acolo un timp imposibil de apreciat, năucit, uitându-mă ţintă la rotocoalele de cenuşă care se roteau în vânt.

Când noroiul s-a mai răcit puţin, mi-am smuls hainele şi mi le-am înfăşurat în jurul picioarelor, sperând că aceşti bureţi mari îmbibaţi de apă mă vor proteja de căldura solului. Am ieşit încet din mlaştină, ducând-o pe Gisèle în braţe. Aerul era irespirabil şi am avut un acces de tuse. Nu mai rămăsese nimic din perdeaua de copaci care altădată ne separa de plajă. Trunchiurile arse căpătaseră înfăţişarea unor ţăruşi carbonizaţi. Iarba şi restul vegetaţiei vâscoase care ne surprinseseră atât de mult la venire se transformaseră în pârâuri de cenuşă, uneori neagră, alteori argintie, care fremăta şi se ridica în aer la cel mai mic curent de aer. Cârpele care îmi înfăşurau încălţările sfârâiau fumegând. Ştiam că în curând vor lua foc şi că după aceea cauciucul tălpilor va începe şi el să se topească.

Am mers clătinându-mă până la plajă, căutând un colţ de umiditate unde să mă refugiez. Am profitat de ecranul de fum şi am alergat cu stângăcie spre două stânci mari care ar fi putut eventual să ne ascundă privirii unui observator. M-am instalat în acest adăpost împreună cu Gisèle. Răcoarea nisipului ud mi s-a părut extrem de plăcută după arsurile jăraticului. Am săpat cu ardoare şi am reuşit să acopăr în mare parte corpurile noastre astfel încât să nu putem fi văzuţi. Am fost foarte inspirat, căci după o jumătate de oră un avion de observaţie s-a rotit îndelung deasupra insulei, vrând fără îndoială să se asigure că nu mai rămăsese în viaţă niciun

firicel de vegetaţie. L-am auzit îndepărtându-se şi am simţit o adevărată uşurare: mi-l închipuiam pe pilot anunţând în microfon că „plaja fusese de data asta definitiv cicatrizată”.

Se jucase ultimul act. Flota avea să ridice ancora, retrăgând cordonul sanitar instalat în jurul insulei. Aveau să plece, fără să ştie că abandonau doi dezertori pe bolovanul steril şi carbonizat al unei insule, insulă căreia cei de sus hotărâseră să nu i se mai pomenească niciodată numele.

Gisèle stătea nemişcată. Am mângâiat-o încetişor pe cap şi i-am murmurat vorbe liniştitoare, pe care însă nu le înţelegea. Iar părul ei îmi rămânea între degete…

CAPITOLUL XVIII

Scriu aceste cuvinte pe ultimele pagini ale blocnotesului pe care l-am păstrat cu încăpăţânare în buzunar. Baia prelungită în apa mlaştinii îi udase paginile şi a trebuit să le expun îndelung la soare, pe vârful unei stânci, până când s-au uscat. După aceea hârtia a căpătat o ciudată consistenţă pergamentoasă, iar în unele locuri cerneala s-a întins, făcând textul aproape de neînţeles.

E foarte cald, şi acum, când niciun fel de vegetaţie nu mai acoperă Tamata, vântul care bate dinspre mare stârneşte nori de cenuşă şi de nisip care formează vârtejuri înainte de a se pierde undeva deasupra oceanului. Bineînţeles, n-am găsit nicio urmă a lui Hoang. Cu siguranţă a plecat de multă vreme sau a fost incinerat de suflul napalmului…

Ieri m-am urcat în vârful unei stânci şi am încercat să observ peisajul. N-am descoperit decât un şes gol şi cenuşiu, fără nicio urmă de vegetaţie. Un fel de câmpie plină de cruste şi uscată presărată ici şi colo cu beţele negre ale copacilor carbonizaţi. Din loc în loc se zărea carcasa înnegrită, topită, a unui camion sau a altui vehicul abandonat. Tamata a redevenit un bolovan. Am mers pe plajă în căutarea unui smoc de iarbă, a unui arbust, dar nu a mai rămas nimic, doar un pământ cauterizat, mort. Această constatare mă liniştеşte şi mă deznădăjduieşte totodată.

Am instalat-o pe Gisèle într-o scobitură de stâncă, la umbră ca să nu facă insolaţie. Eu mi-am făcut un turban

din zdrenţele cămăşii şi rătăcesc pe mal, adunând toate scoicile pe care oceanul a binevoit să le arunce pe plajă. Murim de sete şi nu îndrăznesc să iau apă din mlaştină. Degeaba mi-am tot repetat că focul a ucis crucile, că blestemul a pierit, gândul de a bea din apa aceea îmi întoarce stomacul pe dos. Mai era încă infestată de seva otrăvită? Habar n-am, dar nu vreau să comit nicio imprudenţă.

Merg la nesfârşit de-a lungul ţărmului, la marginea marelui deşert care a devenit Tamata. Nimic nu a rezistat suflului incendiului. Din bungaloul pe care l-am vizitat la venirea noastră pe insulă nu a mai rămas decât o grămadă de scânduri carbonizate ce se transformă în praf imediat ce le atingi. Culeg scoici, pe care mă forţez să le mestec crude. Gisèle refuză să se alimenteze. Când încerc să-i introduc în gură o moluscă, infirmiera strânge cu încăpăţânare dinţii şi scutură din cap ca un copil obtuz.

A slăbit mult şi, sub acţiunea soarelui, pielea ei a căpătat consistenţa unei piei tăbăcite care se îngroaşă pe zi ce trece. Cred că lipsa lichidelor nu face decât să accelereze procesul de deshidratare cutanată. Totuşi nici nu poate să fie vorba să înghiţim vreo picătură de apă de mare. Sarea ne-ar bloca rinichii în câteva zile şi ar distruge fluidele conţinute în organele noastre.

Ideal ar fi fost să fabricăm un alambic şi să distilăm treptat apa luată din ocean, dar nu dispun de niciun recipient. Iar pe suprafaţa insulei nu mai există niciun material combustibil. Când vrei să apuci un lemn ars, rămâi între degete cu o pulbere neagră. Am hotărât să urmez sfaturile manualului şi să sap nişte gropi între dune, la o depărtare de treizeci de metri de linia umedă pe care o lasă fluxul. Conform spuselor specialiştilor, ar trebui să găsim la adâncime un lichid sălciu, dar relativ potabil, al cărui procent de sare, scăzut de filtrul natural al nisipului, n-ar prezenta prea mare pericol pentru organism.

Am localizat deja câteva epave de camioane, dar un instinct obscur îmi interzice să mă aventurez în interiorul insulei, să trec de linia neagră pe care incendiul a trasat-o pe sol, la marginea plajei. Am impresia că dincolo de această frontieră se încăpăţânează să dea târcoale o ameninţare difuză, aţipită, care abia aşteaptă să se trezească.

Scriu la umbra stâncilor sau monologhez interminabil, în timp ce Gisèle se mulţumeşte să fredoneze bătând măsura cu piciorul. Sper ca până la urmă să găsesc o sticlă undeva în nisip ca să strecor în ea paginile acestui carnet. Nu ştiu prea bine pentru ce. Poate ca să rămână o mărturie a escapadei noastre. Sau poate pentru că aşa fac totdeauna naufragiaţii din romanele de aventuri.

Niciun avion de observaţie nu a mai revenit în spaţiul nostru aerian. Cred că acum cordonul sanitar a fost ridicat şi că navele de patrulare ale flotei s-au întors în larg.

Din când în când o iau pe Gisèle în spate şi parcurg astfel câteva sute de metri. E uşoară ca un fulg, dar am început să obosesc repede şi trebuie să mă opresc des.

Un singur gând am în minte. Să găsesc hangarul de care mi-a vorbit Madeleine Chanfrein. A precizat că e o remiză ascunsă perfect, îngropată sub un pământ nisipos. Îmi repet întruna că focul trebuie să fi trecut peste această ascunzătoare fără să o atingă şi că ambarcaţiunea este tot acolo, în hangarul secret aşteptându-ne…

Ar fi destul…

Ar fi destul să-i forţez porţile, să împing ambarcaţiunea în timpul fluxului şi să ies în larg. Cuvintele Madeleinei mă obsedează. A pomenit de o barcă cu motor, aprovizionată cu apă potabilă şi hrană. Ambarcaţiunea asta ne-ar permite să părăsim Tamata şi să ne îndreptăm spre una dintre celelalte insule ale arhipelagului.

Merg la nesfârşit pe plajă, oprindu-mă lângă fiecare

ridicătură de pământ, lângă fiecare dună, sondând nisipul în încercarea de a găsi intrarea într-un hangar ascuns. Căci probabil că are uşile îngropate… Îngenunchez, sap ca un câine, aruncând nisipul printre picioare, sperând nebuneşte să zgârii cu unghiile inelul de fier al unei porţi sau al unei trape. Am sondat deja vreo zece dune. Îmi vine foarte greu să mă orientez. Dispariţia vegetaţiei a şters complet punctele de reper şi nu mai ştiu prea bine unde se situează tunelul de salvare săpat de Georges Chanfrein. Ascunzătoarea trebuie să se afle neapărat la marginea plajei, la linia de limită a fluxului, astfel încât ambarcaţiunea să poată pluti de îndată ce apa inundă hangarul. Cea mai mică protuberanţă de piatră face să-mi bată inima cu putere, cred că văd în ea imaginea libertăţii noastre, dar de fiecare dată nu găsesc decât nisip şi pământ.

Tot săpând prin nisip, până la urmă am găsit o sticlă de bere şi un dop mare de plută din care va trebui să mai tai. Când voi termina toată cerneala din stilou, voi rupe aceste pagini din carnet şi le voi face sul ca să poată intra pe gâtul sticlei. Nu ştiu ce va crede cel care va găsi foile acestui manuscris, dar gândul că el va fi poate citit îmi încălzeşte destul de stupid inima.

Am găsit apă între dune, la o adâncime de cincizeci de centimetri. O băltoacă mică şi tulbure, nu prea sărată. Am băut din ea şi i-am dat şi Gisèlei, căreia continuă să-i cadă părul. Dorm mult, la adăpost de soare, tot la marginea valurilor, în scobitura stâncilor. Acum, când Tamata a devenit total cheală fiecare stâncă străluceşte ca o oglindă. Vijeliile continuă să fărâmiţeze ultimele trunchiuri, aruncându-ne uneori acest praf negru drept în faţă.

Voi face de trei ori turul insulei dacă va fi nevoie, dar până la urmă tot voi descoperi hangarul ascuns şi ambarcaţiunea.

Totuşi, noaptea *teama revine* şi adorm foarte greu. Stau la pândă, cercetând întunericul. Mă gândesc mereu

la adăpostul Madeleinei Chanfrein, la acel apartament subteran săpat sub fermă… Focul l-a distrus şi pe el sau… *Sau napalmul a mistuit clădirea fără să se atingă de buncărul subteran*?

Asta înseamnă că Timmy şi Harney au scăpat de focul napalmului, şi că sunt tot acolo, în acea vizuină, continuându-şi metamorfoza.

Asta înseamnă că au contaminat-o cu siguranţă şi pe Madeleine Chanfrein, şi că în acest moment trei copaci se maturizează în adâncul pământului, aşteptând momentul în care vor fi destul de puternici ca să iasă din ruinele fermei distruse…

Ideea asta nu-mi dă pace. Uneori reuşesc să mă conving că buncărul a fost distrus de foc, că podeaua fermei s-a năruit astupând galeriile, că… că…

Uneori, dimpotrivă, mă cuprinde panica şi îmi repet tremurând că adăpostul a fost apărat de distrugere şi că Timmy, Harney şi Madeleine îşi încheie cu răbdare metamorfoza. La ora asta probabil că şi-au pierdut, practic, orice formă omenească. Muşchii s-au transformat în fibre lemnoase, pielea – în scoarţă, mâinile – în frunze de piele. În curând vor fi destul de puternici ca să dea la o parte molozul, pietrele şi să străpungă solul. Într-o dimineaţă am să descopăr la orizont cruci negre, ale căror umbre se vor lungi interminabil pe sol. Vor mai avea nevoie de încă alte zile de maturizare, apoi se vor desprinde din ruine şi vor începe să se deplaseze pe rădăcinile lor mobile pentru a veni în direcţia noastră ca să pună mâna pe noi, pe Gisèle şi pe mine.

Mi-e frică. Poate că napalmul nu a exterminat toţi soldaţii din pădure. Sângele negru al crucilor curge în continuare, e acolo undeva sub pământul întărit şi crăpat al câmpiei. Ştiu, simt.

Trebuie să găsesc ambarcaţiunea aceea mai înainte de a fi prea târziu. Nu-mi pot da seama cât timp am la dispoziţie, dar ghicesc că răgazul va fi de scurtă durată.

Încolţesc şi îşi întind braţele şi rădăcinile. La ora asta au dislocat deja pereţii adăpostului ca sa continue să crească în pământ. Timmy, Harney, Madeleine… trei copaci, embrionul unei noi păduri. Vor reîmpăduri Tamata, îşi vor relua locul care fusese al lor înainte de venirea omului. Vin… Aproape că sunt deja aici…

Cerneala din stilou aproape că s-a terminat. Voi arunca sticla în mare neîntârziat. Dacă citiţi acest text, vă implor, feriţi-vă de insulele pustii şi de păduri. Nu vă aventuraţi niciodată într-o pădure cu frunze negre, groase ca o piele tăbăcită, pentru că aţi putea să faceţi cunoştinţă cu o moarte dintre cele mai cumplite. Staţi departe de copaci! Totdeauna! Totdeauna!

Probabil că e aproape amiază. Soarele străluceşte foarte sus pe cer. Gisèle se uită la mine fredonând. Întind mâna să-i ating obrazul zbârcit. În dimineaţa asta n-am văzut nicio umbră pe câmpie. Poate că vom avea timp să…

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l’aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d’argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d’en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008